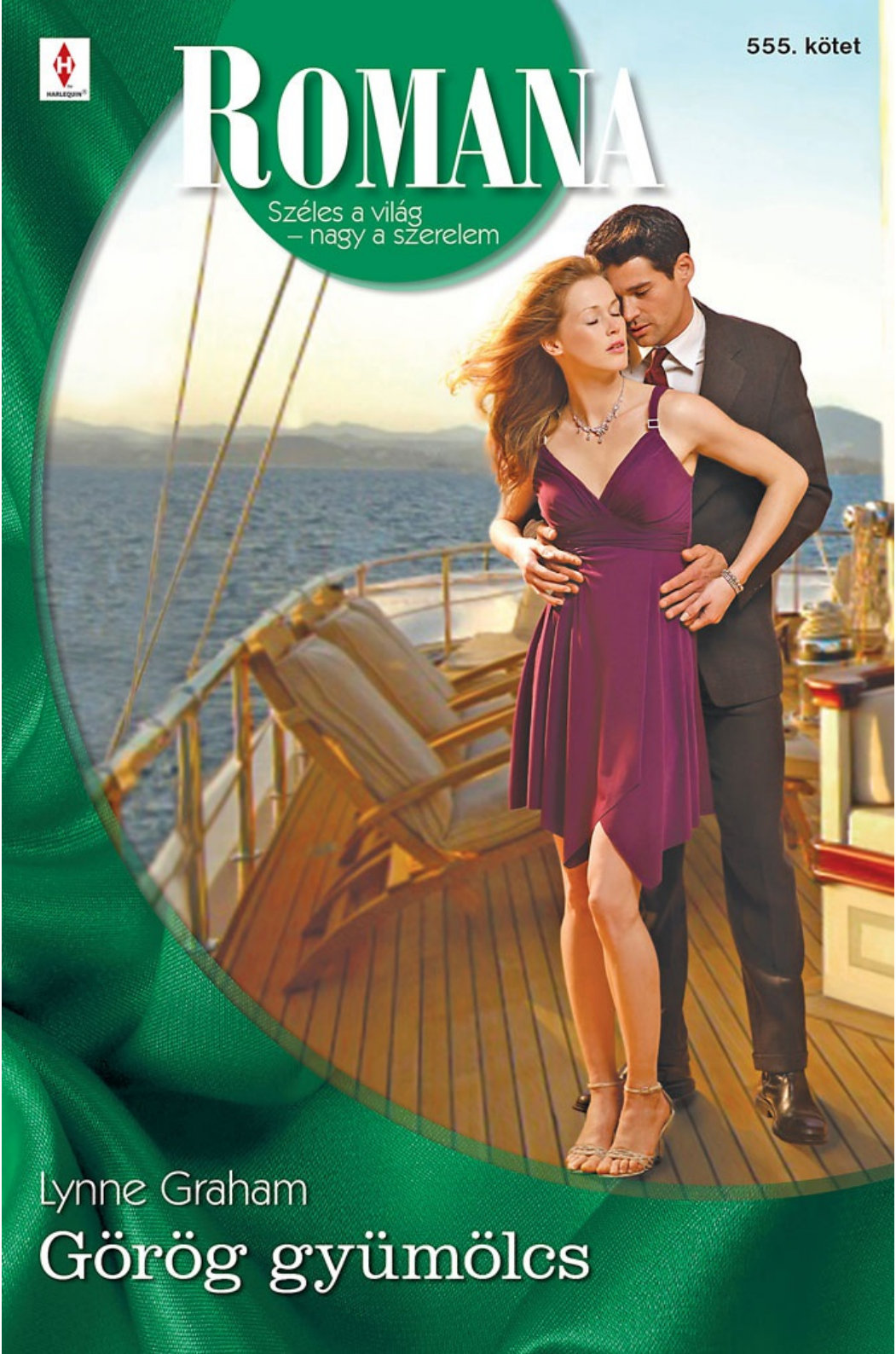
555. kötet
ROMANA
Széles a világ
– nagy a szerelem
Lynne Graham
Görög gyümölcs

ROMANA

Lynne Graham

Görög gyümölcs

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi. § All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Lynne Graham, 2010 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A ROMANA 555. eredeti címe: *The Pregnancy Shock*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
Magyarra fordította: *Kovács Vera*

Nyomtatásban megjelent: *a ROMANA 555. számában, 2014*
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-885-1

Kép: Harlequin Books S.A.
A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN ® és ™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában á védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2014
• *A kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
• *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 12-14.
• *Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762.
• *Telefon:* +36-1-488-5569; Fax: +36-1-488-5584
• *E-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu
• *Ügyfélszolgálat:* elofizetes@axelspringer.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:
Print on demand Kft.
www.ipubs.hu

1. FEJEZET

Aléxiosz Drákosz Tengeri Királynő nevű jachtja fedélzetéről nézett szét Port Vaubar pezsgő kikötőjében. Mindenütt lesifotósok ólálkodtak, de nem zavartatta magát. Még ennél is kevésbé törődött a mellettük álló hajón lebzselő szépségekkel, akik felül semmiben feküdtek a napon, és gátlástalanul flörtöltek vele. Korábban számtalan futó kalandja volt, de időközben felnőtt.

Ha Kortéssza nem kérte volna meg, hogy hozza el Cannes-ba, sose jött volna ide, ahol ekkora a nyüzsgés. Az ő hajója volt a legnagyobb és legdrágább a kikötőben, de negyedik generációs Drákoszként túl sok pénze volt ahhoz, hogy efféle kicsinyes összehasonlítgatásokba bocsátkozzék.

Százkilencven centijével és atletikus alkatával meglepően fitt volt, ahhoz képest, hogy köztudottan munkamániás. Rendkívüli vonzereje lenyűgözte a szebbik nem tagjait, nem csoda hát, hogy nagy szívtipró hírében állt – bár hónapok óta csak egyetlen nő volt az életében: Kortéssza, egy svájci vállalkozó, Xavier Bethune volt felesége.

A csapata már várta, ezért Aléxiosz visszatért fedélzet alatti modern irodájába. Nemsokára Kortéssza lépett be. A férfi nemrég elküldte a parti villába, hogy legyen egy kis nyugalma; annál jobban meglepődött most a felbukkanásán.

– Nem fogod elhinni, mi várt a házban! – kiáltotta a nő.

– Remélem, valami olyasmi, ami megmagyarázza az ittlétedet – felelte a férfi komoly hangon, felpillantott a laptopja mögül, és a feldúlt szőkeséget méregette.

– Iszonyúan le van pusztulva! A medencét nem takarítják, a kert csupa gyom, a hűtő meg üres. – Kék szeme szikrázott a méregtől. – Amikor kérdőre vontam a házvezetőnőt, csak annyit mondott, hogy Billie szokott mindenről gondoskodni, de ő most nincs, neki pedig senki se adott utasításokat.

Kortéssza Bethune, az egykori modell, lélegzetelállító szépség volt. Fiatalabb korában Aléxiosz szerette őt, aztán elveszítette. A nő válása után azonban most végre ismét az övé lett.

– Hallod egyáltalán, amit mondok, Aléxiosz? – türelmetlenkedett Kortéssza. – Múlt hónapban nem tudtuk használni a jachtot, mert elhúzódott a felújítás. Arról ki tehetett? Ha valami rosszul sül el az életedben, mindig ez a Billie a hibás!

– Pár hónapja még ő kezelte az összes ingatlanomat, átlátta az üzleti kötelezettségeimet, és az utazásaimat is ő szervezte. De a kisasszony sajnos ragaszkodott hozzá, hogy kivegyen egy kis szabadságot, az utódja meg annyira alkalmatlan volt, hogy négy hét után kénytelen voltam kirúgni.

– Ez a Billie… nő? – nézett rá Kortéssza a homlokát ráncolva.

– Igen, miért? – Mivel a férfinak semmi kedve sem volt ilyen apróságokról csevegni, ismét a laptopjára összpontosított. Úgy vélte, már az is épp elég engedékenység volt tőle, hogy egyáltalán meghallgatta Kortésszát.

– És ez a Billie *ragaszkodott hozzá*, hogy szabadságra menjen? Mióta dirigál neked egy alkalmazott?

Aléxiosz összevonta a szemöldökét, aztán felállt, s kivezette a nőt az irodából az elegáns szalonba.

– Gyerekkora óta ismerem Billie-t, Szpíroszon nőtt fel. Neki többet megengedek, mint a többi alkalmazottnak.

– Ó, igazán? – Kortéssza vonásai megfagytak.

– Eddig mindig a rendelkezésemre állt, amikor szükségem volt rá. Rendes körülmények között egyetlen napot se szokott kivenni, nem beszélve hosszabb szabadságról. Éjjel-nappal keményen dolgozott nekem. – Aléxiosz hangja semlegesen szólt, pedig maga is Billie-t hibáztatta azért a rengeteg problémáért, amely hónapok óta nyugtalanította.

Billie Foster, az asszisztense és mindenese, a jobbkeze, aki főnöke teljes bizalmát élvezte, nyolc hónap szabadságra ment, hogy Angliában gondoskodjon állapotos nagynénjéről, aki nemrégiben elveszítette a férjét. Aléxiosz önkéntelenül összeszorította ajkát, amikor arra gondolt, milyen következményekkel járt a lány hosszú távolléte.

Sose gondolta volna, hogy Billie ilyen önző tud lenni. Annak ellenére elutazott, hogy tisztában volt vele, mit jelent ez az ő számára. A férfi úgy érezte, túlságosan engedékeny volt. Meg kellett volna tagadnia a kérését; meg kellett volna fenyegetnie, hogy elveszíti az állását, ha elmegy. Mi másért fizeti ilyen nagyvonalúan, ha nem a teljes odaadásért? Többet várt volna Billie-től azok után, milyen sokat köszönhet a lány a családjának.

– Egy feleség is gondoskodhatna az ingatlanjaidról meg az üzleti ügyeidről – jegyezte meg Kortéssza. – És akkor nem lenne szükséged ilyen Billie-kre.

Aléxiosz eléggé ismerte már a nőket, nem hagyta magát manipulálni. Csak megvonta a vállát, s kávét rendelt a személyzettől. Bár hosszú idő óta Kortéssza volt az első nő, aki többet töltött vele néhány hétnél, esküvőről a férfi hallani sem akart. Nagyon is jól tudta, milyen drága mulatság egy zátonyra futott házasság. Apja három válást harcolt végig, mindegyik éppolyan mocskos volt, mint amilyen költséges. Még ha át is futott a fején néha, hogy feleségül vehetné Kortésszát, végül mindig megszólalt benne a vészcsengő. Volt már elég tapasztalata, milyen kiszámíthatatlanok tudnak lenni a nők, s milyen ritkán őszinték. Nem akart csalódni.

Miközben ő a kávéját itta, Kortéssza bekapcsolta a CD-lejátszót, s izgató táncba kezdett. Aléxiosz szándékosan nem figyelt oda; azon tűnődött, vajon mit akarhat. Inkább taszítónak találta a dolgot. Ha sokat ivott, Kortéssza igen kínosan tudott viselkedni.

Aléxiosz váratlanul egy tarka kendőt pillantott meg az egyik bárszéken. Felállt, a kezébe vette. Billie kendője, ő szereti ezeket a harsány színeket. Orrába szállt a jól ismert, kissé régimódi barackillat, s bosszúsan állapította meg, milyen heves vágy ébred benne. Sehogyan sem talált rá magyarázatot, hiszen nem ismert még egy nőt, aki szexuális téren tapasztalatlanabb lenne Billie-nél. Sietve visszadobta a kendőt.

– Ez itt mind hiányozni fog neked – mutatott körbe Billie, amikor nagynénjével kiléptek a nyüzsgő londoni bevásárlóutcára. – John halála után remek ötletnek tartottam, hogy visszagyere velem Görögországba, de már bánom. A szigeten semmi érdekes nem történik.

– Csak elfáradtál, és megint le vagy törve – felelte Hilary, egy magas, karcsú, barna szemű, a harmincas évei végén járó szőke asszony. Kevéssé hasonlított alacsonyabb, vörös hajú, zöld szemű unokahúgára. Ráadásul Billie most, előrehaladott terhesen majdnem ugyanolyan szélesnek látszott, amilyen magas volt.

Miután felszálltak a buszra, Hilary vidáman előadta, mennyire gyűlöli az angol időjárást, s hogy már előre örül, hogy Görögországban nyugodtan megírhatja régóta tervezett könyvét. Billie, aki sokkal jobban ki volt merülve, mint azt bevallotta volna, nem ült fel neki. Csak azért vonta be a terveibe a néniké jét, mert a legjobbat akarta magának és a gyermekének. Időközben azonban furdalni kezdte a lelkiismeret. Annál inkább megkönnyebbült, amikor végre beléptek az asszony kellemes ikerházi lakásába, s egy csésze teával letelepedtek a nappaliban.

– El se tudod képzelni, mennyire vágyom a levegőváltozásra és az újrakezdésre. De a segítséged nélkül egyiket sem engedhetném meg magamnak – vallotta be csüggedten a nagynéni. – Ha John utolsó heteiben nem támogattál volna anyagilag, már nem is lakhatnék itt. Olyan nagylelkű vagy… Johnnak is jobb volt így, hogy a megszokott környezetében maradhatott.

Majdnem elcsuklott a hangja, hiszen a férje még csak alig néhány hónapja halt meg.

– Ugyan, ne hálálkodj, szívesen tettem – válaszolta Billie.

Szerette a nagynénjét, aki gyerekkorában gyakran az egyetlen bizalmasa volt, bár nagyon messze éltek egymástól. Billie édesanyja a görög szigetre, Szpíroszra költözött, és nyolcéves kislányát is magával vitte. Az asszony általában többet foglalkozott – meglehetősen sűrűn váltogatott – barátaival, mint a lányával. Hilary, aki mindig is megfontoltabb volt nála, sokszor felhívta vagy meglátogatta őket, hogy emlékeztesse testvérét anyai kötelességeire.

– Mindnyájunknak rengeteget segítettél – sóhajtotta az asszony. – Édesanyádnak vettél egy házat, Johnnak és nekem kamatmentes kölcsönt adtál…

– És egy vagyont áldozok a házra, amit Szpíroszon építek – vetette közbe Billie, akit feszélyeztek a néniké je dicshimnuszai. – Inkább félre kellett volna tennem azt a pénzt,

hátha egyszer majd nem szeretnék többé Aléxiosznak dolgozni…

– Senkinek sincs kristálygömbje. Huszonhat évesen még nagyon fiatal vagy, akkor is, ha most másképp gondolod – nyugtatgatta Hilary. – Jó állásod volt, jól kerestél. Nem kell aggódnod a jövő miatt.

Hilary szavai nem vigasztalták a lányt. Szemrehányást tett magának pazarló életvitele miatt. Szegénységben nőtt fel, gyerekkorában gyakran éhezett, s el kellett bújnia, amikor anyja főbérlője felbukkant behajtani a lakbért. Tanulhatott volna belőle, és félretehetett volna valamicskét a rosszabb napokra.

– Ráadásul a gyereked apja igen gazdag – mondta lelkesen a nénikéje.

Billie görcsösen markolta a zsebkendőt a kezében.

– Előbb halok meg, mint hogy odaálljak Aléxiosz elé! Áldom a szerencsét, hogy épp vizsgálaton voltam, amikor idejött.

– Na igen, arra nem számítottunk, hogy felbukkan. Még jó, hogy nem akart bejönni; nyilván sietett. Különben biztos észrevette volna, milyen kevéssé látszom terhesnek – jegyezte meg Hilary.

Billie jól emlékezett, mennyire elhűlt, amikor megtudta, hogy Aléxiosz, aki üzleti ügyben épp Londonban járt, előzetes bejelentés nélkül becsöngetett ide. Tiszta szerencse, hogy nem vett észre semmit, s nem derült ki a hazugság, miszerint a nénikéje vár gyereket. Amikor utána felhívta a férfit, hogy megkérdezze, szüksége van-e a segítségére, Aléxiosz csak nevetett, és azt mondta, nincs semmi különös, csak hazaindulás előtt maradt még egy kis ideje, és hirtelen az az ötlete támadt, hogy meglátogatja.

– Ha nem mersz odaállni Aléxiosz Drákosz elé, majd én megteszem helyetted – jelentette ki Hilary.

Billie felszegte az állát.

– Nem arról van szó, hogy félnék…

– Tudom, tudom: szereted őt, és meg akarod óvni a viselkedésének következményeitől.

A lány elvörösödött.

– Nem – válaszolta élesen. – Csak van bennem büszkeség, és megvannak a saját terveim. Nem szorulok Aléxioszra. Ha szülés után még legalább egy évig neki dolgozom, elég pénzt össze tudok spórolni, hogy saját céget alapítsak.

Hilary lenyelt egy csípős megjegyzést, mert nem akarta bántani Billie-t. Szegénynek épp elég volt átélni, hogy a gyermeke apja, a férfi, akit szeret, visszament a régi szerelméhez. De igazságot akart az unokahúgának. Aléxiosz Drákosz lefeküdt Billie-vel, az alkalmazottjával, védekezés nélkül – és másnap el is felejtette az egészet. Ha Hillaryn múlt volna, lelkifurdalás nélkül értesíti a sajtót unokahúga terhességéről, hogy tönkretegye a férfi régi-új kapcsolatát.

Még ugyanezen az estén megindultak Billie-nél a fájások, egy héttel a kijelölt időpont

előtt. A szülésfelkészítő tanfolyam ellenére a lány szinte pánikba esett, amikor felébredt, s ráeszmélt, mi történik vele. A táskáját már összepakolták, minden elő volt készítve a nagy eseményre. Elege volt belőle, hogy ezzel a hatalmas pocakkal mászkáljon, és álmatlanul forgolódjon az ágyában. Ugyanakkor mélységes gyengédséget érzett a kis jövevény iránt, alig várta érkezését. Már most mindennél jobban szerette őt.

A kórházban nem sok minden történt az éjszaka, de másnap déltől egyre gyakrabban jelentkeztek a fájások. Amikor Billie már meglehetősen kimerült, az orvos megállapította, hogy a baba megfordult, és leállt a szülés.

– Elég nagy gyerek, segítség nélkül nem fog világra jönni – mondta. – A császármetszés már az előzetes vizsgálatok során is felmerült, ugye jól tudom?

A kismama alig kapott levegőt, csak bólintani tudott. Hilary ott ült az ágyánál, és fogta a kezét.

– Minden rendben lesz – bátorította.

Ettől kezdve felgyorsultak az események. Miután a szülésznő minden fontosat elmondott, és felkészítette a beavatkozásra, Billie-nek csak alá kellett írnia a belegyező nyilatkozatot, s már be is tolták a műtőbe. Röviddel ezután a szülésznő bejelentette:

– Kisfiú!

Amikor a baba felsírt, Billie szíve nagyot dobbant. Aztán a mellére tették az újszülöttet, s ő gyengéden, könnyel teli szemmel nézte a kicsi arcocskát, a sötét szempárt. Sűrű, sötét haját is az apjától örökölte.

– Milyen… csodaszép – rebegte, s ujjával megcirógatta a puha arcot. Ez a pillanat kárpótolta mindenért, amit magára vállalt, hogy őt a világra hozhassa.

– Mi lesz a neve? – kérdezte a nagynénje, miután beengedték a szobába, s ő visszaadta a babát a szülésznőnek.

– Nikolász – suttogta Billie.

– Nem túl árulkodó egy görög név?

– Nyolcéves korom óta Görögországban élek – emlékeztette Billie, és behunyta a szemét. Emlékezetében megjelent az a tizenhét évvel ezelőtti nap, amikor először találkozott Aléxiosz Nikolász Drákosszal…

A fiúk csúnya szavakat kiabáltak felé, miközben Bliss követte őket a parton. Bár nem értette, mit mondanak, sejtette, hogy semmi hízelgőt. Igyekezett nem odafigyelni. Ők legalább szóltak hozzá. A lányok a falusi iskolában csak a háta mögött sugdolóztak, és megvető pillantásokat vetettek felé. Az anyjával is hasonlóan bántak a falubeli asszonyok. Bliss hamar rájött, milyen magányos tud lenni az élet egy idegen kislány számára egy kis görög szigeten.

Mindent utált magán. Azt, hogy olyan kicsi és sovány; utálta a vörös haját és a világos

bőrét, amely rögtön leégett a napon. Az, hogy nincs apja, még inkább kirekesztette tette egy olyan közösségben, ahol ferde szemmel néztek az egyedülálló anyákra. És bár ezt sohase vallotta volna be magának, az anyját is szégyellte.

Lauren gyakran hangoztatta, hogy még csak harmincéves volt, nem élhetett úgy, „mint egy aszott vénkisasszony". Művész volt, s a faluban egy kicsiny házat bérelt, ahol az akvarelljeit árulta a sziget másik oldalán álló wellness-szálloda tehetős vendégeinek. Teljesen máshogy öltözött, mint a helybeli asszonyok: nem viselt melltartót, mindig rövid pólóban és szűk bikiniben szaladgált. Bliss nagyon szépnek találta hosszú szőke hajával, köldökpiercingjével, hosszú, napbarnított lábával. Mindezeket az erényeket nyilvánvalóan csak a férfiak tudták értékelni, mert Laurennek kizárólag hímnemű barátai voltak.

Azon a bizonyos napon Aléxiosz éppen kiszállt az egyik halászladikból, amelyet a partra vontattak. Mivel meglehetősen magas volt, a kislány először felnőttnek nézte. A fiatalember a homlokát ráncolva nézte, majd kérdőre vonta a fiúkat, mi történt. Azok menten elhallgattak, s zavartan pillantgattak egymásra. Amikor Aléxiosz a kislány nevét kérdezte tőlük, az egyik fiú elárulta neki.

– Bliss – ismételte Aléxiosz kifejezéstelen arccal, s elindult felé. – Szóval te vagy az a kis angol. Bliss… micsoda buta név! Én Billie-nek foglak szólítani.

– De az fiúnév – jegyezte meg Bliss.

– Jobban illik hozzád – vont vállat a fiatalember, s hűvösen mustrálta aranybarna szemével. Aztán elfordult, s az egyik idősebb fiúhoz szólt, Damón Márioszhoz, az orvos fiához. Mivel a kislány még csak most ismerkedett a nyelvvel, és Aléxiosz nyelve gyorsan pörgött, nem tudta követni. Damón azonban elpirult, zavarában a homokba fúrta a lábujjait.

– Ki volt ez? – kérdezte a kislány Damóntól, miután Aléxiosz beszállt a kikötőnél várakozó autóba, és elhajtott.

– Aléxiosz Drákosz.

Nem kellett többet mondania. Még Billie is tudta, hogy a Drákosz családnak luxusvillája van a sziget másik végén, csodálatos kilátással az öbölre. Az előkelő ház már több mint egy évszázada az övék volt, ahogy a szálloda, az üzletek, és a falu házainak többsége is. A család mindent az ellenőrzése alatt tartott Szpíroszon, még arról is ők döntöttek, ki élhet és dolgozhat a szigeten. Vasszigorral uralkodtak, a helybeliek mégsem lázadoztak, mert a munkájukat jól megfizették. Aléxiosz apja még új iskolát és kórházat is építtetett, s míg a többi szigetet elhagyták a fiatalok, itt a népesség folyamatosan növekedett.

– Anya, a Drákosz család nagyon gazdag? – tudakolta Billie.

– Úsznak a pénzben – felelte Lauren furcsa képet vágva. Anyja ezen az estén otthon főzőcskézett, ami ritkán fordult elő. – De fikarcnyival se különbek nálunk. Konsztantínosz, az öreg Drákosz, háromszor nősült, de gyermektelen maradt. Aztán az

orosz szeretője, Natasa, aki feleannyi idős volt, mint ő, teherbe esett Aléxiosszal, az egyetlen gyerekével. Erre Konsztantínosz elvált a harmadik feleségétől, és két nappal a szülés előtt elvette Natasát…

Ettől a naptól kezdve az iskola már nem volt olyan szörnyű a kislány számára. Mindenki Billie-nek szólította. A fiúk abbahagyták a csúfolódást, Damón testvére futólag még pár szót is váltott vele. Ő azonban sohasem hívhatott meg magához más gyerekeket, és őt se hívta senki. Anyja a szállodában, ahol gyakran pincérkedett, folyton mindenféle férfiakat szedett fel. Mire tizenegy éves lett, Billie – aki az igazi nevét már egyáltalán nem használta – megértette, hogy a helybelieket taszítja Lauren laza életvitele, s ezért őt is kiközösítik.

Két nappal a tizenegyedik születésnapja után találkozott másodszor Aléxiosz Drákosszal. Éppen úton volt, amikor a vihar elől menekülve végigszaladt a kikötő utcáján a házuk felé. Aléxiosz, aki éppen arra járt a homokfutójával, magával vitte, és ragaszkodott hozzá, hogy az ajtóig kísérje.

– Anyukád hol van? – kérdezte, körülnézve a kis házban.

– Athénban – felelte ártatlanul a kislány. – A pénteki komppal ment el…

– Az három napja volt – mondta a fiatalember szárazon. – És Athénban hol van?

– Vannak ott barátai.

– Megvan a nevük vagy a telefonszámuk? – makacskodott Aléxiosz. Odakint ijesztően megdörrent az ég, a gyerek összerezzent és elsápadt.

– Nem. Minek az? Elvagyok egyedül is.

– És mikor jön vissza?

– Jövő pénteken.

Aléxiosz halkan káromkodott, aztán kiment a konyhába, s kinyitotta a hűtőt.

– Mit szoktál enni? A hűtő üres.

– Van a polcon konzerv – felelte Billie kurtán, mert valamiért fenyegetve érezte magát. – Neked ehhez semmi közöd.

– Velem kell jönnöd.

– Az ki van zárva. Itt akarok maradni – tiltakozott a kislány.

Ám a fiatalember egyszerűen felkapta, beültette a homokfutóba, s elvitte a szülei villájához. Ellenkezésével nem törődve bevonszolta az épületbe, s felvázolta a helyzetet a szüleinek görögül. Apja csak vállat vont, s bevonult az irodájába; anyja fitymálva végigmérte a gyereket. Ezek után Aléxiosz, aki tizenhat éves kora ellenére olyan magabiztos és határozott volt, akár egy felnőtt, átadta Billie-t a házvezetőnőnek, aki a következő három éjszakára elszállásolta az alkalmazottaknak fenntartott épületszárnyban. Itt gondoskodtak róla, rendes étellel etették. Eddig csupán a nagynénjétől, Hilarytől kapott ennyi figyelmet.

Ha átlagos kamasz lány lett volna, bizonyára belehabarodik Aléxioszba, hiszen őt

minden lány bálványozta a szigeten. Úgy nézett ki, akár egy filmsztár, már elég korán szoknyavadászként emlegették, s rendre szolgáltatott valami témát a szennylapoknak. Billie azonban elsősorban a vezéregyéniséget látta benne.

Amikor később Athénba ment tovább tanulni, s csak a hétvégéket töltötte otthon, Damón Márioszba szeretett bele, aki tőle eltérően drága magániskolába járt, s akivel mindig összefutottak a kompon. Ekkor Billie már tizenhét éves volt, s elhitte, hogy a fiú viszonozza az érzelmeit, mert titokban találkozgattak a kávézóban, sétálni jártak, és kiderült, hogy hasonló az érdeklődési körük.

Persze naiv ábránd volt, hogy a fiú mást is lát benne, mint egy könnyűvérű nő törvénytelen gyerekét, akit könnyebb megszerezni, mint a többi lányt a szigeten. Billie még határozottan emlékezett a jeges döbbenetre, amely egyik este fogta el a kikötőnél, amikor Damón hirtelen elengedte a kezét, és félrefordult. Felpillantva a lány Aléxioszt látta közeledni feléjük. Aztán a kompon Damón egész idő alatt úgy tett, mintha nem is ismerné a lányt, kikötés után pedig leszegett fejjel hazasietett.

– Elviszlek – mondta Aléxiosz.

– Nem kell – válaszolta Billie. A hatodik érzéke jelzett, de végül mégis beszállt a fiatalember sportkocsijába.

– Csak szeretnélek megóvni attól, hogy elkövess egy nagy hibát – jegyezte meg Aléxiosz szárazon.

– Fogalmam sincs, miről beszélsz.

– Damónról, a Máriosz család jeles tagjáról. Le fog fektetni, de sose fog komolyan venni, például nem mutat be a szüleinek. Hát nem esett le az előbb? Amikor a jelenlétemben úgy tett, mintha idegen lennél?

Szavai tűrdöfésként érték a lányt. Odafordult a fiatalemberhez, és dühösen rátámadt:

– Te nem ismered őt!

– Dehogynem, nagyon is. A családja sose fogadna el téged, és nincs benne annyi gerinc, hogy kiálljon érted. Kedves fickó, aki azt csinálja, amit mondanak neki. Szóval pattintsd le.

– Megtarthatod a tanácsaidat! – kiáltott rá a lány görögül.

– Ahogy gondolod – válaszolta Aléxiosz csalóka szelídséggel. – De vigyázz a bugyidra. Minden görög férfi szűz lányt akar feleségül venni.

– Hogy mondhatsz ilyet? – förmedt rá Billie. – Én szeretem Damónt!

– Még csak tizenhét éves vagy, azt se tudod, mi az a szerelem – jelentette ki gúnyosan a fiatalember. Megállt Billie-ék háza előtt, s áthajolt a lány fölött, hogy kinyissa neki az ajtót, mint aki nem győz elég gyorsan megszabadulni tőle.

Billie az orrában érezte testének férfias, arcszesszel keveredő illatát. Váratlanul megkövült, mert ez volt az első alkalom, amikor csekélyke ízelítőt kapott belőle, milyen egy férfi intim közelsége. És beleborzongott.

– Azt hiszem, még senkit se utáltam ennyire, mint téged – közölte Billie, olyan fagyosan és határozottan, ahogy csak tőle tellett.

– Van elég nő, aki bolondul utánam – vágott vissza pimaszul Aléxiosz. – Föl se tűnik, ha egy ilyen kislány nem tartozik a rajongóim közé.

– Hogy lehet valaki ennyire beképzelt?! – A lány feltépte az ajtót, és kipattant a kocsiból.

2. FEJEZET

Billie egy év múlva befejezte az iskolát, és beiratkozott a közgazdasági egyetemre. Hogy fedezni tudja tanulmányi költségeit, kénytelen volt hetente több órát egy bárban dolgozni. Huszonegy évesen elfoglalta első állását egy importcégnél Pireuszban, ahol buzgalma ellenére csak unalmas ügyintézési feladatokat bíztak rá, s férfi kollégái aratták le a babérokat. Amikor a rákövetkező évben meglátta Drákoszék álláshirdetését, amelyben asszisztenst kerestek, azonnal jelentkezett.

Aléxiosz Drákosznak hamar elment a kedve attól, hogy a család hajózási vállalatánál dolgozzon többszörös milliárdos apjának, ezért már huszonnégy évesen megalapította a Dracos Industries nevű céget. Gyorsan tekintélyes, sőt félelmetes figurává nőtte ki magát az üzleti világban. A *Time* magazin cápának bélyegezte, és részletesen megírta, miképpen vált a fiatalember rövid idő alatt playboyból elismert üzletemberré.

A többi pályázóval együtt Billie-nek részt kellett vennie egy kétnapos válogatáson. A feladatokat alig tudta megoldani, de aztán értesítették, hogy továbbjutott, és jelenjen meg egy beszélgetésen Aléxiosznál. Csodálkozott, hogy a férfi is aktívan részt vesz a kiválasztási folyamatban.

Amikor csinosan felöltözve belépett a hatalmas, elegáns athéni irodába, szörnyen ideges volt. Aléxiosz, aki fekete öltönyében párducra emlékeztette, tetőtől talpig végigmérte.

– Meglepődtem, amikor olvastam a nevedet a jelentkezők listáján.

Billie higgadtan viszonozta a pillantását, s közben megállapította, hogy vonásai még férfiasabbak lettek.

– Csak szeretném, ha valaki adna rá esélyt, hogy értelmes munkát végezzek, amiben az eszemre is szükség van.

– És úgy gondoltad, én lehetek az? – Aléxiosz kutató tekintettel nézte. Az érzéki szája körül megjelenő kemény vonás nem éppen bátorítóan hatott a lányra. – Mit tudsz nekem felmutatni?

– Gyorsan és sokat dolgozom, nagyon diszkrét vagyok, jó ötleteim vannak…

– Mindenkinek vannak jó ötletei.

– Remek szervező vagyok, és nagyon rugalmas.

Billie kényelmetlenül érezte magát a férfi átható tekintetétől, mert hirtelen tudatára ébredt minden tökéletlenségének. Mintha Aléxiosz kifogástalan külseje csak kiemelte volna az ő hibáit. Nőies idomai voltak, de nem hangsúlyozta őket, mert túl alacsonynak tartotta magát; pedig a dereka karcsú volt, a lába pedig hosszú.

– *Nekem* keresünk asszisztenst – mondta a férfi.

Billie csak most értette meg, miért Aléxiosz maga vezeti az interjút.

– Akkor szeretném tudni, mi tartozik bele a feladatkörbe.

– A sikeres pályázónak mindent el kell intéznie, amire nekem nincs időm. Sokat fog velem utazni, rengeteg túlórája lesz. A feladatkörébe gyakorlatilag minden beletartozik, a szabómmal való időpont-egyeztetéstől kezdve a hölgyek megajándékozásáig és eltávolításáig, ha már nem szeretnék velük találkozni. Feltétlenül meg lehessen bízni az illetőben. A munkaszerződés titoktartási záradékot is tartalmaz: e szerint köteles kártérítést fizetni, ha bármilyen bizalmas információ kiszivárog rólam a nyilvánossághoz.

Billie elcsodálkozott. Ez úgy hangzott, mintha kizárólag a férfi magánügyeivel kellene foglalkoznia. De attól még jól mutatna az életrajzában, hogy közvetlenül Aléxiosz Drákosznak dolgozott.

– Olyan embert szeretnék felvenni, aki minden napszakban rendelkezésemre áll – szögezte le a férfi.

– Tehát egy rabszolgát? – Billie legszívesebben a nyelvébe harapott volna, látva, hogyan kövül meg Aléxiosz arca a szavai hallatán.

– De jól fizetett rabszolgát. Nincs megszabott munkaidő. Nem akarok olyat, aki számolja az órákat, vagy bizonyos feladatokat nem akar elvállalni.

Billie bólintott. Vonzotta a sok utazás lehetősége, és úgy érezte, alkalmas erre az embert próbáló állásra.

Aléxiosz elbúcsúzott, de a döntését nem közölte.

A rákövetkező héten Billie megkapta a szerződését. A fizetés a duplája volt annak, mint amire számított; elállt a lélegzete, amikor meglátta az összeget a papíron.

Első munkanapján a legújabb kosztümjében jelent meg.

– Csinosabb holmikra lesz szükséged – jelentette ki Aléxiosz, miután futólag végigmérte. Egy névjegyet nyújtott át neki. – És első alkalommal én állom a számlát.

– Nem szükséges – tiltakozott feszülten a lány.

– Nézd meg magad a tükörben: úgy festesz, mint egy madárijesztő – mondta a férfi érzéketlenül. – Azt pedig, hogy mi szükséges, majd én eldöntöm.

Billie lehangoltan tette el a kártyát, s még ugyanazon a délutánon elment egy exkluzív üzletbe, ahol az alakját kihangsúlyozó kosztümöt és magas sarkú szandált ajánlottak neki. Harmadik munkanapján rövid, csípőjét kiemelő szoknyát viselt karcsúsított kabátkával, amelyben jól érvényesültek telt keblei. Kényelmetlenül érezte magát a tükör előtt.

– Fordulj meg – parancsolta Aléxiosz, aztán leereszkedően végigmérte. – Na, ez már sokkal jobb.

– Jobb szeretem a hivatalosabb külsőt – mondta ki a lány.

A férfi aranybarna szeme megvillant, élesen felnevetett.

– Fiatal vagy és csinos. Hozd ki magadból a legjobbat.

Billie váratlanul ráébredt főnöke ellenállhatatlan vonzerejére, s érzéki borzongás futott végig a testén. Nyugtalanította a dolog, ugyanakkor hízelgett neki, hogy csinosnak nevezte az az ember, aki a világ legszebb női közt forgolódik. Ezek szerint nem is volt olyan rossz ötlet a magas sarkú cipő és a miniszoknya.

Aléxiosz csapata szinte csak férfiakból állt, akik szándékosan nem vettek róla tudomást, míg a főnöke egyik éjjel föl nem hívta, mert szüksége volt a segítségére egy probléma megoldásánál. Akkor megtört a jég.

Néhány nappal később megkérdezte egyiküket, miért zárták ki maguk közül. Pánosz kellemetlen pillantást vetett rá.

– Előbb-utóbb minden kolléganő Aléxiosz ágyában köt ki – nyögte ki nagy nehezen. – Aztán kábé egy héttel később az illető hölgyet más beosztásba helyezik át. Rövid időn belül négyen voltak már ezen a poszton, de mind el is mentek.

Billie elmosolyodott, nem hagyva, hogy bármit leolvassanak az arcáról.

– Velem ez nem történhet meg. Én sokáig maradok.

Ettől kezdve bizalmatlanabbul kezelte Aléxioszt. Bár hamar rájött, hogy nem a főnöke a hibás: a nők gyakorlatilag a karjába omlottak. A munkája révén szinte valamennyi nőt megismerte, akivel viszonya volt, és egészen megdöbbentette a férfi szerelmi élete.

Második hónapja volt a cégnél, amikor Aléxiosz egy ikerpárral töltötte az éjszakát a jachtján. Mindketten modellek voltak, és nem túl intelligensek.

– Menj el velük vásárolni, Billie – utasította a férfi, s odadobta neki a hitelkártyáját. – A pénz nem számít.

A két vihorászó szőkeséggel aztán motorcsónakon kihajtottak a szárazföldre, s mialatt elkísérte őket néhány elegáns butikba, kénytelen volt végighallgatni, milyennek találták Aléxioszt az ágyban. Mikor végre elbúcsúzhatott tőlük, úgy érezte, többet nem kér az ilyen megbízatásokból. A fedélzetre visszatérve ezt szóba is hozta a főnökének.

– Kérlek, máskor hadd ne kelljen a barátnőidet kísérgetnem, miközben kitárgyalják az ágybeli képességeidet – háborgott.

Aléxiosz előbb ijedt pillantást vetett felé, aztán legnagyobb meglepetésére harsányan felnevetett.

– Na és mit mondtak, milyen voltam?

– Ez nem az a téma, amit meg akarnék vitatni a munkaadómmal – felelte a lány csípősen.

– Te tényleg reménytelenül prűd vagy – dőlt a korlátnak lezseren a férfi. Fekete haja és barna bőre nagyszerű kontrasztban állt világos öltönyével. – Ami, bevallom, eléggé meglep. Mindkettőnknek olyan szülei vannak, akik, hogy is mondjam csak finoman… hamar lángra lobbannak; de ez mégis egész máshogyan hatott ránk.

– Nem vagyok prűd – felelte Billie hangosabban, mint szerette volna. Szégyellte anyja

szabados életvitelét, amire Aléxiosz célzott; nem akart visszagondolni arra az időszakra.

– Nem tetszett, hogy két hölggyel reggeliztem, ugye, Billie? – kérdezte a férfi. – De nem érdekel a véleményed. A magánéletem csak rám tartozik. Tőled csupán annyit várok, hogy végezd a dolgod.

– Nálam is vannak határok – mondta a lány feszülten. – Ma délelőtt Katia és Kerry átléptek egy határt. Kínos volt velük mutatkozni a nyilvánosság előtt. Úgy öltöznek, mint a prostituáltak, de a nagyobbik baj, hogy úgy is viselkednek…

– Nem fekszem le prostituáltakkal – szakította félbe Aléxiosz gorombán. – Még egy ilyen megjegyzés, és ki vagy rúgva.

Ez volt az utolsó csepp a pohárban.

– Csak azért, mert van egy igényszintem? Mert szeretném, ha megbecsülnének annyira a munkámban, hogy nem bíznak rám méltatlan feladatokat?

– Nincs neked igényszinted, te egyszerűen csak szűk látókörű vagy. Mielőtt felvettelek, figyelmeztettelek, hogy magasan az elvárásaim.

Billie elhatározta, nem ijed meg főnöke dühösen szikrázó szemétől. Fölszegte az állát.

– Katiával és Kerryvel kicsit messzire mentél.

– Ha nem bízhatok abban, hogy követed az utasításaimat, nem veszem hasznodat. Egyetlen alkalmazottamtól se tűröm el, hogy előírja, mit tehetek, vagy mit engedhetek meg magamnak. És egyikük se panaszkodjon a munkája miatt – jelentette ki Aléxiosz hűvösen. – Ha nem tetszik, kipakolhatod az íróasztalodat, és repülhetsz vissza Athénba.

Billie bement a kabinjába összeszedni a holmiját. Hogy merészelte Aléxiosz prűdnek nevezni?

Anyja kikapós életmódja miatt ő mindig tartózkodó volt a férfiakkal. Sohasem öltözködött kihívóan, sohasem flörtölt a barátaival vagy más nők férjével. Egyéjszakás kaland nála szóba sem jöhetett. Addig csak három barátja volt: Damón és két régebbi kollégája. Megpróbálták ágyba vinni, de mindig sikeresen leszerelte őket. És egy Aléxiosz Drákosz-féle alak lenne a legutolsó, akivel összeszűrné a levet.

Amikor másnap visszatért Szpíroszra, el kellett mesélnie anyjának, hogyan vesztette el az állását.

– De hát mért nem nevettél inkább azokon a lányokon? Mért kell neked mindent ilyen komolyan venni? – értetlenkedett Lauren. – Megkapod az álommelót, aztán már az elején elszúrod!

– Ne aggódj, anya – felelte idegesen Billie –, még pár hónapra ki tudom fizetni a lakbéredet, addig meg találok másik munkát.

– Olyat nem, ami ilyen jól fizet. Mi ütött beléd? – kiabált Lauren. – Aléxiosz Drákosz fiatal, jóképű, egyedülálló férfi, teljesen normálisan viselkedik! Természetes, hogy az ő korában és az ő lehetőségeivel még nem akarja lekötni magát. Neked mi közöd van ehhez?

– Egyszerűen nem szeretem a felfogását és az életstílusát; és nehéz elviselni, ha folyton együtt kell lennem vele.

– Hoppá: te belehabarodtál, és most féltékeny vagy. – Lauren csúfondáros pillantást küldött felé.

– Dehogy vagyok! – tiltakozott dühösen Billie, de kicsit zavarba is jött.

– Elragadó ember. Én nem mondanék neki nemet – dobta hátra szőke haját Lauren.

Billie-nek ott volt a nyelvén a válasz, hogy anyja egyébként se sűrűn mondott nemet a férfiaknak, de inkább lenyelte.

Eltűnődött: lehet, hogy tényleg jobban vonzódik Aléxioszhoz, mint ahogy azt beismerné önmagának? Ezért berzenkedett az ikrek ellen? Komolyan féltékeny lenne rájuk? Beleborzongott a gondolatba. Aléxiosz valóban elbűvölően néz ki, ő pedig egészséges nő, akinek az ilyesmi nem kerüli el a figyelmét – de ez még nem jelenti azt, hogy vonzódik hozzá testileg. Vagy mégis?… Mindegy, Aléxiosz eleve csak a gyönyörű nőket szereti; de még ha netán meg is próbálná elcsábítani őt, neki lesz annyi esze, hogy ne hagyja magát.

Szégyellve maga előtt az érzéseit, Billie hajnalig ébren forgolódott az ágyában.

Másnap visszament Athénba, ahol két másik lánnyal együtt bérelt lakást. Az álláskeresés során hamar rá kellett döbbennie, hogy ez a rövid, Aléxiosznál töltött időszak csak hátrányt jelent az életrajzában. Négy héttel később már nem haragudott annyira a férfira – annál inkább saját magára, amiért így elpuskázta a jövőjét.

Egy este csöngettek, és amikor rosszkedvűen ajtót nyitott, Aléxiosz egyik biztonsági emberével találta szembe magát.

– Mr. Drákosz beszélni szeretne önnel. Kocsival jöttem – tájékoztatta a férfi, majd elfordult, és lement. Az természetesen föl se merült, hogy a lány elutasíthatná a meghívást.

Billie a tükör elé lépett. Frissen mosott haja lágy hullámokban omlott a vállára. Pamutpólót, szűk farmert és balerinacipőt viselt. Határozott mozdulattal felemelte a fejét. Mit akarhat tőle Aléxiosz? Valószínűleg keservesen megbánja, ha nem megy el hozzá. Lehet, hogy valami olyasmit akar megbeszélni vele, ami még az ő tevékenysége alatt függőben maradt. Rövid tűnődés után fogta a táskáját, kisietett, s becsukta maga mögött az ajtót.

Aléxiosznak elegáns lakása volt Athénban, egy a sok közül. Billie-nek tudomása volt egy velencei palotáról, egy dél-franciaországi villáról, egy New York-i tetőlakásról, egy svájci alpesi nyaralóról és egy ausztrál farmról. Munkája során ezekkel az ingatlanokkal és az ottani személyzettel is foglalkoznia kellett.

Aléxiosz éppen franciául telefonált, amikor a házvezetőnő bekísérte a lányt a hatalmas, extravagáns belsőépítészeti megoldásokkal és különleges műalkotásokkal díszített lakásba. A férfi kigombolt inget és vászonnadrágot viselt, mezítláb volt. Nedvesen csillogó

fekete hajából ítélve éppen most zuhanyozott.

A látványától Billie szíve hevesebben kezdett dobogni. Maga volt a megtestesült férfiasság. A nyitott ing látni engedte szőrös mellkasát és kidolgozott hasát, amiért Katia és Kerry annyira odavolt… többek között.

A lánynak kiszáradt a szája, alig kapott levegőt. Tekintete futólag kicsit lejjebb siklott – és hirtelen arcába szökött a vér. Gyorsan a férfi szemébe nézett.

– Beszélni akartál velem?

Aléxiosz egy kézmozdulattal jelezte, hogy várjon, amíg befejezi a telefonálást. A lány legszívesebben megint rákiabált volna. Magához rendeli, most meg csak hagyja itt állni? Ez már mindig így lesz?

A világ ennek az embernek a lábainál hever, mert ő egy Drákosz. Gyerekkorától hozzá volt szokva, hogy csak a kisujját kell megmozdítania, máris mindenki ugrik. Konsztantínosz Drákosz féltve imádta egyetlen gyermekét: még egy ártalmatlan megfázás is kész dráma volt neki, s már egészen kicsi korában saját testőrt rendelt mellé. Egy gyenge jellemű gyerek bizonyára megsínylette volna az efféle túlzott gondoskodást, de Aléxiosz állandóan lázadozott ellene. Az iskolában dacból a legveszélyesebb sportokat űzte, kijárt a halászokkal a tengerre, megtanult vitorlázni, végül még pilótavizsgát is tett. Folyton új kihívásokat keresett, és nem hagyta, hogy bárki vagy bármi visszatartsa.

– Bocsánat – sóhajtotta most Aléxiosz, s letette a telefont. – Ülj le.

Billie letelepedett a kanapéra, kezét ölébe rejtette, s kérdőn nézett a férfira.

– Mióta felmondtál, két asszisztensem is volt, de mind a kettőtől megváltam. Nem boldogultak a munkával.

– A végén már én se – felelte a lány.

– Nekem fontos, hogy ne kelljen személyesen foglalkoznom az összes problémával, ami a helyzetemmel együtt jár. Az ingatlanokkal, a mindenféle meghívásokkal, a rokonaimmal… Nekem az üzletre kell koncentrálnom – fűzte hozzá türelmetlenül. – Amikor pedig nem dolgozom, szeretném élvezni a szabadidőmet. Amíg te voltál az asszisztensem, megvolt a nyugalmam. Szeretném, ha visszajönnél.

Szavai hízelegtek a lánynak, de gondolkodóba is ejtették.

– Nem tartom jó ötletnek. Nem értettük meg egymást.

– Tulajdonképpen alig vettelek észre – mondta a férfi. – Nagyon csendes vagy.

Szóval észre se vette. Billie gyanakvó pillantása találkozott a férfiéval, gyomra váratlanul összerándult.

– Azt hittem, ezt akarod.

Aléxiosz a homlokát ráncolta.

– Miért vagy te mindig ilyen görcsös? Ez már korábban is feltűnt nekem. Most is úgy ülsz itt, mintha attól rettegnél, hogy mindjárt bedoblak a cápák közé.

A lány védekezőleg összefonta karját a mellkasán.

– Sose tudom, mit fogsz mondani vagy tenni a következő pillanatban. És ettől… ideges leszek.

– Meg kell tanulni együtt élni ezzel. Ha már holnap kezdesz, megduplázom a pénzedet – mondta kimérten Aléxiosz. Nézte a lány vörös haját, ahogy ragyogott a napfényben. Tulajdonképpen a szőkéket szerette, de most először vonzónak találta Billie haját és hibátlan, fehér bőrét.

– De én nem mondtam, hogy visszajövök. És tiszta őrültség ez az ajánlat.

– Megengedhetem magamnak. És felőlem akár te is felvehetsz magad mellé egy asszisztenst, aki külön csak a barátnőimmel foglalkozik.

Billie-nek hízelgett, hogy mindenáron vissza akarja csábítani. S ahogy ott állt előtte az ablakon beömlő napfényben, a lányban újból tudatosult, micsoda elsöprő vonzerő árad belőle. Ráadásul messze átlag fölötti fizetést kínált neki olyan munkáért, amit szívesen végzett. Ha ilyen sokat keresne, nemcsak az anyja lakbérét tudná fedezni, de hamarosan saját háza is lehet.

– Jól van – felelte kurtán. – Holnap kezdek.

– Nem találtál másik munkát, igaz?

– Nem tudtam értelmes magyarázatot adni, miért mondtam fel nálad hat hét után.

Aléxiosz nevetett.

– Mondhattad volna, hogy kikezdtem veled. Rögtön elhitték volna.

– Ez eszembe se jutott – tért ki a pillantása elől pironkodva a lány.

És föl se merült bennem, hogy ezt bárki elhinné, tette hozzá magában.

3. FEJEZET

– Akkor hát mindent elrendeztünk – jelentette ki Aléxiosz, s eltolta magától a laptopot. Aztán felállt, kinyújtózkodott, és rápillantott arany Rolexére a csuklóján. Hajnali egy óra volt. – Szólhattál volna, hogy ilyen késő van.

Billie pislogott, és elfojtott egy ásítást.

– Szóltam.

A férfi szája sarka megrándult. Billie volt az egyetlen a csapatában, aki valaha is visszaszólt neki. Nézte őt, a fehér, ujjatlan felsőjét, amely alatt csábítóan domborodott a melle. Ahogy elképzelte, milyen lenne meztelenül, izzó vágy ébredt benne. Megijedt ettől a váratlan reakciótól. Alighanem túl régóta nem volt nővel.

A lány felvette kabátkáját a szék támlájáról. Amióta Aléxiosznak dolgozott, mindig zárt ruhadarabokat viselt, haját feltűzte vagy összekötötte. Abban az életkorban, amikor a nők igyekeznek a lehető legtöbbet megmutatni magukból, a visszafogottságával jócskán elütött az átlagtól. És Aléxiosz kénytelen volt bevallani magának, hogy ez csak még varázslatosabbá teszi. Másrészt abban is egészen biztos volt, hogy a lány még szűz. És furcsamód lelkiismeret-furdalása támadt, amiért megkívánta.

– Ma itt kell aludnod. Csak felzavarnád édesanyádat – mondta, és már nyúlt a házi telefonért, hogy értesítse Annát, a házvezetőnőt.

– Neki nem gond, ha felébresztem – tiltakozott Billie. Nem akart a villában éjszakázni, ahol egyébként sem érezte jól magát.

– Ne butáskodj – szólt mogorván Aléxiosz, s ezzel el is hallgattatta.

Billie elpirult. Néhány perccel később kinyílt az ajtó, de nem egy alkalmazott jelent meg, hanem Natasa, a férfi édesanyja.

– Felkísérem – mondta mesterkélt mosollyal a karcsú, barna hajú asszony.

Főnöke még mindig szép, ám kissé leereszkedő modorú anyjának jelenlétében Billie megint tudatára ébredt alacsony származásának.

Amikor Aléxiosz mondott valamit Natasának, az asszony sötét szemébe melegség költözött. Aztán felvezette Billie-t a széles lépcsőn.

– Gyakran dolgozik ilyen későig a fiamnak?

– Nem, nem túl gyakran. De jól megfizet érte. A túlóra hozzátartozik a munkához – felelte Billie.

Az asszony kinyitott egy ajtót, Billie belépett a helyiségbe. Az a kényelmetlen érzése támadt, Natasának nem tetszik, hogy Aléxiosznak dolgozik. Biztos az a véleménye, Lauren Foster lánya nem elég erre a posztra.

Amikor vendéglátója menni készült, Billie férfiinget pillantott meg a szőnyegen.

– Ez itt… Aléxiosz szobája? – kérdezte megütközve.

– Igen, miért? Azt hittem… – Natasa megvonta keskeny vállát.

– Akkor tévedtél – hallatszott Aléxiosz hangja, megtörve a kínos csendet.

Billie-nek lángolt az arca, csak nagy küzdelem árán tudott a férfira és az anyjára nézni.

– Haza kéne mennem – hebegte.

– Sajnálom – szabadkozott Natasa csöndesen –, félreértettem valamit.

Billie nem akart jelenetet rendezni, szó nélkül követte az asszonyt a szomszéd szobába. Megalázva érezte magát. Magasan képzett volt, értelmes, remek munkaerő – akkor hát miért feltételezte róla Natasa Drákosz, hogy ágyba bújik a fiával, mint bármelyik nő?

– Nyilván nagyon ügyesnek tartja magát, amiért megcsípte ezt az állást, és beférkőzött a fiam bizalmába – mondta az asszony kimérten, leplezetlenül ellenséges tekintettel. – De csak az idejét fecsérli. Ő egy Drákosz. Lehet, hogy lefekszik magával, amikor nincs jobb, de sosem fog a rangja alatt házasodni.

Billie-t erős kísértés fogta el, hogy eleresszen egy célzást, miszerint Aléxiosz apja is éppen ezt tette, amikor feleségül vette állapotos szeretőjét, egy ismeretlen orosz modellt – ám ez nem az ő stílusa volt, és nem is akarta még jobban maga ellen hangolni az asszonyt.

Szerencsére Natasa hamar távozott, Billie megkönnyebbülten felsóhajtott. Most már legalább tudja, miért nem kedveli Aléxiosz anyja. Úgy tűnt, nem hitte el a fiának, hogy nem fekszik le az asszisztensével. Billie-t egy kicsit még szórakoztatta is, hogy Natasa számítónak tartja, a megjegyzés viszont, hogy Aléxiosz csak jobb híján fanyalodna rá, rosszulesett neki.

Amikor röviddel később az ágyban feküdt, azon tűnődött, milyen kegyetlenek néha egymáshoz a nők. Maga is tudta, hogy nem egy világszépe, tisztában volt az előnyeivel és a hibáival. Elgondolkodott azon is, nem volt-e hiba, hogy amióta Aléxiosznak dolgozott, mindegyik férfit visszautasította, aki érdeklődött iránta.

Csak feküdt a holdfényben úszó szobában, és arra a döbbenetes felismerésre jutott, hogy amióta nap mint nap találkozik Aléxiosszal, a többi férfit már egyáltalán nem látja vonzónak. Több vonzerő lakozott benne, mint bármelyik másik férfiban, akit valaha ismert. Bár tartózkodást parancsolt magára vele mint munkaadójával szemben, szívesen figyelte őt, és szeretett vele lenni, mert vicces, dinamikus ember volt, és bámulatos módon mindig kitalálta, mire vágynak a nők. Ő rendelt neki forró, tejszínhabos kakaót a hosszú, fárasztó munkanap után, és ő ajándékozta meg lávaköves masszázzsal. Számtalanszor ráérzett olyasmikre, amiket más férfi észre se vett volna.

Lehet, hogy voltaképpen az ő, Billie hibája, hogy Natasa szükségesnek érezte figyelmeztetni? Ebben a pillanatban tudatosult benne először, hogy túlságosan közel áll a főnökéhez, ahhoz képest, hogy csak az alkalmazottja. Aléxiosz briliáns üzletember volt,

izgalmas feladatot jelentett neki dolgozni. Billie vonakodva bár, de beismerte, hogy csodálja őt. S míg azelőtt rossz szemmel nézte a férfi mozgalmas szerelmi életét, most már tudomást se vett róla; azt mondogatta magának, hogy ezek tapasztalt nők, tudják, mibe mennek bele. Aléxiosz jó néhány barátnője sírta ki magát a vállán, amikor a férfi kezdett közömbös lenni irántuk; ilyenkor Billie zsebkendőt adott nekik, és üres szavakkal vigasztalta őket.

De vajon miért érzett megkönnyebbülést, hogy Aléxiosz idővel mindig lerázta magáról a nőket? Csak nem azért, mert többet érez a főnöke iránt, mint ildomos lenne?

Billie-t megdöbbentette a felismerés. Nincs más megoldás, el kell távolodnia Aléxiosztól, hogy ismét úrrá legyen az érzésein. Nem akart azok közé a szánalomra méltó nők közé tartozni, akik évekig dolgoznak a szeretett férfinak, s az észre sem veszi őket.

Amikor másnap kifacsarva ébredt, megtudta, hogy szabadnapot kapott, mert Aléxiosz napkeltekor horgászni ment az apjával. Az egyik biztonsági ember hazavitte a faluba a házhoz, amelyet fél éve vásárolt az anyjának.

Az adásvétel nem zajlott zökkenőmentesen, ugyanis a falubeliek panaszt tettek Drákoszéknál, amiért egy külföldi ingatlantulajdont szerezhetett a szigeten. Szerencsére Konsztantínosz Drákosz még csírájában elfojtotta a tiltakozást, és beleegyezett a dologba.

– Apám úgy gondolja, te és az édesanyád elég régen éltek már a szigeten, hogy a közösséghez tartozzatok – mondta Aléxiosz.

– Jó ezt hallani. Szeretném, ha anyámnak lenne egy menedéke, amit senki sem vehet el tőle – válaszolta Billie, s hozzátette, így jobban be tudja fektetni a pénzét, mint ha odaadná az anyjának lakbérre.

Lauren nagyon örült új otthonának, fáradságot nem kímélve rendezte be és csinosította.

Billie mosolyogva gyönyörködött az ablakpárkányra helyezett virágzó muskátlikban, majd bekopogott a fehér ház ajtaján. Egy idegen nyitott ajtót: harminc körüli, hosszú barna hajú, borotválatlan fiatalember pólóban és rövidnadrágban; elég ápolatlannak tűnt.

– Te bizonyára Billie vagy – szólt vidáman. – Lauren a műteremben van.

Az épület hátsó felében elhelyezkedő kicsi, napfényes helyiség lett anyja új munkahelye. Mikor a lány belépett, Lauren odafordult felé az állvány mellől.

– Láttam a jachtot az öbölben tegnap este. Gondoltam, hogy eljössz.

– Késő éjszakáig dolgoztam. Ha tudtam volna, hogy várszz, felhívtalak volna. – Billie odalépett hozzá, és arcon csókolta. – Ki a vendéged?

– Dean? Az egyik hajón dolgozott, amelyik néhány hete lehorgonyzott a kikötőben. A tavernában ismerkedtünk meg, szeretett volna nálam maradni egy darabig. Élvezem a társaságát. Tudod, hogy van ez – és szerelmes pillantást vetett az ajtóban ácsorgó férfi felé.

– Gyorsan felszaladok és átöltözöm – mondta Billie.

Igen, tényleg tudta, hogy van ez. Általában hátizsákos turistákról, átutazókról, alkalmi munkásokról volt szó, akik nem akarták elszalasztani az ingyen szállás és ellátás lehetőségét az álomszép görög szigeten. Billie nem emlékezett, mikor volt az anyjának utoljára olyan vendége, aki bármilyen módon részt vállalt volna a költségekből.

Pólót és rövidnadrágot húzott, aztán a konyhában nekilátott salátát készíteni. Terítéskor futólag felpillantott, és észrevette, hogy Dean lopva beles a pólója kivágásába. Zavarában elpirult.

Nem először kívánta, bárcsak lenne saját kuckója a szigeten, de több minden szólt ellene. Kevés szabadidejében többnyire a jachton vagy Aléxiosz valamelyik házában aludt – akkor pedig minek egy saját ház Szpíroszon? Még befektetésnek se lett volna jó, mert az árakat leszorította a törvény, amely előírta, hogy az eladó ingatlanokat először a helybelieknek kellett felajánlani megvételre.

Billie este meghívta vacsorára anyját és Deant a tavernába. Időközben észrevette, hogy a máskülönben olyan laza Lauren mintha szokatlanul szúrós pillantásokat vetne Dean felé. A férfi túl sokat ivott, hangosan beszélt, folyton Billie mellét bámulta, és mocskos vicceket sütött el. A lány sietett véget vetni a vacsorának, és korán ágyba bújt.

Éjszaka arra riadt fel, hogy nyílik a szobája ajtaja.

– Anya? – motyogta álmosan hunyorogva.

Valaki leült mellé az ágyra. Férfias izzadtságszag és alkoholbűz csapta meg az orrát, s a következő pillanatban borosta szurkálta az arcát.

– Én vagyok az, Dean. Maradj csendben, különben felébresztjük az anyukádat, és azt nem akarjuk, ugye?

Billie szeme tágra meredt ijedtében; kétségbeesetten igyekezett lelökni magáról a férfit, aki már rá is feküdt.

– Tűnj el innen! Kifelé a szobámból! – kiabálta olyan hangosan, ahogy csak a torkán kifért.

Egy perc sem telt bele, Lauren viharzott be a szobába, s épp látta, amint barátja kizuhan a lánya ágyából. Ő is sokat ivott, s most Billie szemére vetette, hogy ki akart kezdeni Deannel. A lány felugrott, összekapkodta a holmiját; anyja rátámadt, mint egy fúria, és lekevert neki egy pofont. Billie a fürdőszobába menekült. Amikor kijött, Lauren rákiabált, hogy hagyja el a házat, és soha többé ne jöjjön vissza.

A lány könnyek közt, egész testében reszketve futott a kikötőhöz, s azon tűnődött, mitévő legyen. A láthatáron épp ekkor bukkant fel a nap. Ilyen állapotban semmiképp sem akart visszamenni a Drákosz-villába. A Tengeri Királynő az öbölben horgonyzott, ezért oda telefonált, s megkérte a személyzetet, jöjjenek ki érte motorcsónakkal. Azok nem fognak semmi rosszra gondolni, hiszen gyakran ment föl a hajóra Aléxiosz nélkül is.

Billie szíve egyre hevesebben zakatolt, ahogy közeledtek a jacht felé. Zavarba jött, mert McGregor kapitány külön az ő üdvözlésére felkelt. Kissé gyanakvónak tűnt, de miután a lány bocsánatot kért tőle, s váltott vele néhány szót, visszavonult.

A lány még mindig az események hatása alatt. Kibújt a cipőjéből, lefeküdt az ágyra elegáns kabinjában, és egyre csak azon rágódott, hogyan hihette az anyja, hogy le akart feküdni a barátjával.

Váratlanul hangosan kopogtak az ajtaján; felült.

– Szabad!

Meglepődött, amikor Aléxiosz lépett be. Fekete haja borzas volt, nem borotválkozott, farmert, zakója alatt pedig félig begombolt fehér inget viselt.

– Mit keresel te itt? – kérdezte Billie gondolkodás nélkül.

– Felhívott McGregor – mondta a főnöke. Letelepedett az ágy szélére, és rászegezte kutató pillantását. Míg Dean közelségében Billie-t kiverte a hideg veríték a félelemtől és undortól, most egészen más okból zakatolt a szíve.

– Miért hívott fel? – tudakolta elakadó lélegzettel, s érezte, ahogy testét forró hullámok öntik el. – Sajnálom, hogy megzavartak. Nekem csak egy ágyra volt szükségem éjszakára, és nem akartam találkozni édesanyáddal. Bizonyára arcátlanságnak tartotta volna, ha beállítok a villába.

Aléxiosz megfogta az állát, s úgy fordította a fejét, hogy az éjjeliszekrény lámpája megvilágítsa az arcát. Amikor meglátta kipirult bőrét, összeráncolta homlokát, s halkan szitkozódott.

– McGregor azt mondta, valaki megtámadott. Aggódtam.

– Megtámadott? – ismételte elképedve a lány.

– Szép nagy karcolás van az arcodon, és holnapra valószínűleg monoklid is lesz – közölte a férfi. – Más sérülésed is van?

Billie remegő ujjakkal tapogatta meg az arcát.

– Nem… jól vagyok.

– Akkor is ezt mondanád, ha a halálodon lennél – vágott vissza a főnöke rezzenéstelen arccal. – Mi történt?

– Igazán értékelem az aggodalmadat, de nem akarok erről beszélni – felelte halkan a lány. Lesütötte pilláit, mert szemébe könnyek gyűltek. Az, hogy Aléxiosz ennyire aggódik érte, több volt, mint amit most el tudott viselni, ugyanakkor szégyellte magát az anyja és annak barátja miatt.

– Mondd el – makacskodott Aléxiosz. Hangjának fenyegető mellékzöngéje csak fokozta a lányban a feszültséget.

– Semmi katasztrofális – kezdte Billie remegő ajakkal. – Anya barátja kikezdett velem. Berúgott, aztán bejött a szobámba, amikor aludtam. Rám feküdt…

– Mit csinált?! – pattant fel Aléxiosz, s dühödt hitetlenkedéssel meredt rá. – Hogy az a… De hát meg is erőszakolhatott volna!

– Semmi sem történt. Annyira megijesztett, hogy ráordítottam. Aztán anyám is felébredt, bejött a szobámba, de félreértette a helyzetet… – Már nem tudta elviselni a férfi tekintetét. – Pofon vágott…

– Gondolom, azt hitte, te kezdtél ki azzal a disznóval – vetette közbe Aléxiosz. – Minek is kellett házat venned neki!

– Tudom, hogy nem tökéletes, de mégiscsak az anyám – válaszolta a lány.

– Ha férfi van a közelében, egyáltalán nem úgy viselkedik, mint egy anya – mondta Aléxiosz. – Saját magadnak kellett volna házat venned, és nem egy fedél alatt élni vele.

Billie úgy vélte, a történtek után valószínűleg már nem is fog többé. Valami összetört benne. Még ha anyja sokat ivott is, mélyen megbántotta azzal, hogy jobban megbízott egy pár hete ismert férfiban, mint a saját lányában.

– Most már mindegy.

Aléxiosz, aki még mindig kutatva figyelte, fintorogva bólintott.

– Majd meglátjuk.

Ismét kopogtak. A férfi ajtót nyitott, és Billie meglátta az orvos ismerős arcát. Az idősödő férfi, akit gyerekkora óta ismert, megijedt, amikor meglátta, s ragaszkodott hozzá, hogy megvizsgálja a szemét. A karcolás nem volt mély, szerencsére nem kellett összevarrni, csak jegelni.

– Most próbálj aludni egy kicsit – mondta Aléxiosz, s miután Billie bevette a fájdalomcsillapítót, az orvossal együtt elhagyta a kabint. – Holnap beszélünk.

Magára maradva Billie szabad folyást engedett a könnyeinek. Le sem tudta hunyni a szemét. Hallotta, ahogy vízre teszik a csónakot a doktorral, aztán azt is, ahogy a csónak visszatér.

Az utaskísérő teát hozott neki. Billie megnézte magát a tükörben, s bedagadt szemének és lila arcának láttán megriadt. Föltette a napszemüvegét, aztán a fedélzetre indult, hogy Aléxiosszal reggelizzen. Főnöke éppen telefonált, s intett, hogy ne várjon rá. Az iroda ablakán át megpillantott néhány arcot: Aléxiosz emberei voltak. Elpirult, és aggódni kezdett, nem indult-e pletyka az éjszakai érkezése miatt.

Aléxiosz hirtelen olyan hangot ütött meg, amiből ki lehetett találni, hogy nő van a vonal túlsó végén. Mivel spanyolul beszélt, feltehetően Lola Rodriguezről lehetett szó, a spanyol színésznőről, akivel a férfi nemrégiben ismerkedett meg Londonban. Semmi közöm hozzá, intette magát határozottan Billie.

– Na lássuk – fordult hozzá a főnöke hirtelen. Levette róla a napszemüveget, és elhúzta a száját. – Elég csúnya. Eltart néhány napig, mire rendbe jön.

A lány heves mozdulattal kikapta kezéből a szemüveget, és visszatette az orrára. Pont ez

a megjegyzés hiányzott neki!

– Anyád barátja eltűnt – közölte Aléxiosz.

– Eltűnt? – ráncolta az orrát Billie. – Hogyhogy?

– Beszéltem a fejével.

– Az mit jelent? – tudakolta a lány idegesen.

– Ma éjjel a doktorral együtt kimentem a szigetre, s felszólítottam, hogy azonnal hagyja el Szpíroszt.

– Nem volt jogod beleavatkozni! – tolta hátra a székét dühösen Billie, és felpattant.

– Anyukád bocsánatot kért, de a fickóval együtt elment a reggeli komppal. A szomszédok panaszkodtak a lárma miatt; nyilván úgy döntött, egy időre kivonja magát a sziget életéből.

– Jóságos ég! – ereszkedett vissza sóhajtva a lány a székére. – Mit mondtál neki?

– Azt, hogy feljelentem, ha még egyszer bántani mer.

– Neked ehhez semmi közöd! – támadt rá Billie. – Hogy merészelted?

– Te is tudod, hogy errefelé így intézzük a dolgokat. Minden közösségnek szüksége van szabályokra. Lauren barátja akár meg is erőszakolhatott volna… bár szerintem nem jutott volna sokáig, mert a szomszédok elég kíváncsiak – jelentette ki Aléxiosz gúnyos villanással a szemében. – A lényeg, hogy elhúzta a csíkot, és soha többé be nem teszi a lábát ide.

– De Lauren is elment! Elüldözted a saját házából! – vetette a szemére a lány.

– Ne aggódj, vissza fog jönni. Nem mond le olyan könnyen az itteni szép életéről, amit neked köszönhet – csitította a férfi. – Egyébként tudok egy megoldást a problémádra.

– Nincs problémám – közölte keményen Billie, felugrott, és a kabinja felé indult.

– Azonnal gyere vissza!

A lány haragtól reszketve megtorpant. Hová is mehetne? Egyszer már összezörrent Aléxiosszal, és ismerte annyira a főnökét, hogy tudja, másodszor már nem kapná vissza az állását. Jobbnak látta hát lassan megfordulni.

– Fejezd be a reggelidet – utasította Aléxiosz türelmetlenül. – Tíz perc múlva elhagyjuk a hajót.

Billie nagy levegőt vett, mert e pillanatban észrevette, hogy a csapat többi tagja őket figyeli. Hogy is feledkezhetett meg erről? Mereven visszaült az asztalhoz. Erőt kellett vennie magán, hogy le tudjon gyűrni néhány falatot.

4. FEJEZET

A kikötőben testőr várta őket terepjáróval. Billie egész úton makacsul hallgatott.

– Még sose láttalak duzzogni – jegyezte meg Aléxiosz.

– Beleavatkoztál az életembe, amihez nem volt jogod – felelte a lány remegő hangon.

A férfi megfogta a kezét, erre Billie odafordult.

– Azt tettem, amit tennem kellett – nézett a szemébe Aléxiosz. – Nincs senkid, aki kiállna érted. Ezért én nemcsak a munkaadódnak tekintem magam, hanem a barátodnak is. Gondoskodtam Dean Evansről, és ő vette az adást.

– Ez már megint mit akar jelenteni? – nézett rá döbbenten a lány. – Csak nem verted meg?

– Talán azt hitted, megsimogattam? – vetette hátra a fejét kihívóan a férfi. – Igen, megütöttem.

Billie némán megrázta a fejét. Kibontva viselte a haját, hogy kicsit elfedje arcán a vérömlenyt. Tudta, hogy értelmetlen lenne bármit mondania. Ebben a tekintetben Aléxiosz tökéletes macsó volt: ha valaki keresztezte az útját, könyörtelenül visszavágott. És megbocsátani is csak akkor tudott valakinek, ha előtte megbüntette. Nem véletlenül nem akart senki az ellensége lenni.

Amikor a testőr lekanyarodott a főútról, s rátért a tengerparttal párhuzamos útra, Billie összevonta a szemöldökét.

– Hová megyünk?

A testőr megállt, és kiugrott, hogy ajtót nyisson nekik. Nem volt más hátra, Billie kénytelen volt kiszállni.

– Mutatni akarok neked valamit – mondta Aléxiosz.

Billie beletörődve sóhajtott egyet, és követte egy fűvel benőtt magaslat felé, amelyen birkák legelésztek.

– Szállodát akarsz építeni ide? Nincs túl közel a villátokhoz?

– Szó sincs szállodáról – felelte a férfi. – Felajánlom neked ezt a telket, hogy felépítsd a házadat.

Billie elképedve nézett rá.

– De én nem engedhetem meg magamnak, hogy telket vegyek…

– Ajándék. Nekem is előnyös lenne, mert a közelben lennél.

– Ajándék? Jóságos ég, mit szól ehhez a családod? – Billie a türkizkék vizű, fehér homokkal szegélyezett álomszép kis öbölre mutatott. – Ez a földdarab egy vagyont érhet!

– A faluban is adhatnék neked házat, de ahhoz előbb fel kellene mondanom a bérlőknek.

– Eszedbe ne jusson!

– No meg az nem is oldaná meg a gondodat.

– De nekem nincsenek gondjaim!

– Nem vagy hajlandó beismerni, mennyire megnehezíti az életedet az anyád. És amíg a faluban élsz, nem is tudsz elkülönülni tőle. Itt viszont, a sziget másik végén, meglenne a nyugalmad – érvelt Aléxiosz.

Szíve mélyén Billie kénytelen volt igazat adni neki, és csábította a saját ház gondolata, biztos távolságra Laurentől.

– Semmiképp se fogadhatom el. Édesanyád már így is épp elég bizalmatlan velem szemben.

– Na és? – nevetett a férfi. – A saját életedet kell élned.

– Bárcsak ilyen egyszerű lenne…

Aléxiosz ismét megfogta a kezét.

– Te nehezíted meg magadnak. Nekem több pénzem van, mint amennyit valaha is el tudnék költeni. Neked pedig kell egy saját ház a falun kívül. Itt felépítheted, és majd részletekben kifizeted. Ha kölcsönre van szükséged, azt is adhatok. A másik megoldás, hogy hosszú távon a villa egyik vendégszobájában lakj.

– De hát szinte sose vagyok itt! – tiltakozott Billie.

– Hamarosan változik a helyzet. Apám a korára hivatkozva vissza akar vonulni az üzlettől, és én beleegyeztem, hogy átveszem a helyét. Tehát több időt fogok a szigeten tölteni, és te vagy az a munkatársam, akiben leginkább megbízom. Szóval semmi ellenvetés! – tette hozzá türelmetlenül. – Te is tudod, hogy jó ötlet.

– Ha elfogadom a telket, a ház félig a tiéd lesz. Úgy lenne igazságos.

Aléxiosz élesen felnevetett.

– Ha a házad félig az enyém lenne, anyámnak álmatlan éjszakái lennének!

– Nekem viszont nem. Nem fogadhatom el a telket ajándékba, ahhoz túlságosan értékes – mondta nyomatékosan Billie. – Elmagyarázhatnád neki.

– Neki ehhez semmi köze – nézett rá Aléxiosz.

A lány zöld szeme ragyogott, vörös haja körbelengte arcát. Nem volt még nő, aki visszautasította volna az ajándékát, vagy ne akart volna valami ellenszolgáltatást nyújtani érte. Kíváncsi lett volna, miért ilyen szigorú Billie az anyagi dolgok tekintetében. És nem értette, miért nem tűnt fel neki előbb, milyen telt és puha szája van.

Billie érzékelte az erős vibrálást kettőjük között, és képtelen volt megmozdulni. Megbűvölten viszonozta a pillantást, idegei pattanásig feszültek. A vágy forró hullámai futottak végig a testén, mellbimbója megkeményedett.

És Aléxiosz egyszer csak magához húzta, és olyan szenvedélyesen megcsókolta, hogy a térde rogyadozni kezdett; ám a férfi erős karja megtartotta, közben pedig nyelve érzékien

siklott végig az ajkán. Billie halkan felsóhajtott. Életében először érzett ilyen izgalmat, s a vágy kitörölt a fejéből minden gondolatot. Sóvárogva simult a férfihoz, fejét hátrahajtotta.

– Én leszek az első? – kérdezte rekedten Aléxiosz valamivel később.

– Igen – válaszolta gondolkodás nélkül a lány. Aztán észbe kapott, és kiszabadította magát az ölelésből. Nyomban fájdalmas ürességet érzett.

Aléxiosz kézen fogta, s elindult vissza az autóhoz; Billie azonban elhúzódott tőle.

– Nem, nem akarom! – tiltakozott.

A férfi váratlanul megtorpant, értetlenül nézett rá.

– Mit nem akarsz?

– Nem akarok egy skalp lenni a sok közül. Egyszerűen forgassuk vissza az idő kerekét, felejtsd el a csókot. A főnököm vagy, neked dolgozom… ezen egyikünk sem akar változtatni!

– Szinte hisztérikusnak tűnsz. – Aléxiosz lesütötte a szemét, szája körül kemény vonás jelent meg. – A gépezet beindult. Ilyen az élet… Szeretném látni, hová visz minket ez a vonzalom, *moráki mu*.

– Nem vagy hozzászokva, hogy egy nő nemet mondjon neked… De én megteszem. Én nem vagyok olyan, mint a többiek! Én nem akarok futó kalandot! – magyarázta Billie felhevülten.

– A lángokat már nem lehet eloltani – mondta a férfi rekedtes hangon. Láthatóan nem ingatták meg a lány szavai.

– Csak szexről van szó – érvelt a lány. – Azt pedig bárhol megkaphatod, sokkal szebb nőkkel. Felejtsd el az egészet!

– Amikor még mindig érzem a szád ízét? – Aléxiosz izzó szemének pillantásától Billie megborzongott. – Sose fogom elfelejteni a vágyat, amit felébresztettél bennem.

– Hagyd abba most rögtön! – kiáltotta a lány, védekezőn felemelve a kezét. – Csak egy csók volt… hiba volt! Semmit sem jelentett, és nem is fog megismétlődni.

Mielőtt reagálhatott volna, Aléxiosz magához rántotta. Billie a testén érezte kemény izmait, és arról is megbizonyosodhatott, mennyire felizgult.

– Ha azt mondod, nem fog megismétlődni, annál jobban foglak kívánni.

– Te is tudod, hogy ez ostobaság – nézett rá rimánkodva a lány. – Te azt akarod, hogy neked dolgozzak, nem azt, hogy ágyba bújjak veled!

– Még jobb lenne, ha mindkettőt megtennéd. Akkor nem lenne szükségem annyi nőre.

– Ez is bizonyítja, mennyire nem illünk össze. Én senkivel sem osztoznék rajtad, akárhogy is kényeztetnél, bármennyire is elhalmoznál ajándékokkal.

– Megpróbálsz elijeszteni? – nevetett Aléxiosz. – De édes! Te nem ismersz engem. Ha akarok valamit, azt meg is szerzem.

– Ezért ajánlottad fel nekem a telket? Meg akartál vásárolni? – kérdezte Billie

szemrehányón.

– Ennél azért jobban ismerhetnél, *moráki mu*. Akkor adok ajándékot egy szeretőnek, amikor vége a kalandnak, s nem akkor, amikor kezdődik – jelentette ki szenvtelenül a férfi.

Ott állt Billie előtt a napsütésben, lélegzetelállítóan vonzó férfi. A lány elfordította a tekintetét, s beszállt a kocsiba. Remélte, a testőr nem látta a csókot. Ha mégis, hamarosan az összes alkalmazott erről fog beszélni, és többé nem tisztelik majd.

– Mindig is kíváncsi voltam rád – mondta Aléxiosz, amikor visszamentek a kikötőbe. – Arra viszont nem számítottam, hogy ilyen erősen működik köztünk a dolog.

Kíváncsi? Csak kíváncsiságból akart lefeküdni vele? Hát persze, gondolta szomorúan a lány. Mi az ördögnek kellett bevallania, hogy még szűz? Ez még vonzóbbá tette Aléxiosz számára, mert különbözött azoktól a nőktől, akikkel ágyba szokott bújni: a színésznőktől, modellektől, akik többnyire hosszú lábúak és szőkék voltak, szépek, tapasztaltak, különösebb igények nélkül. Beléptek Aléxiosz életébe, aztán eltűntek, anélkül hogy megzavarták volna a napirendjét.

Ahogy Laurentől hallotta, egyetlen nő hagyott csak mélyebb nyomot benne. A pletykák szerint Aléxiosz huszonegy évesen beleszeretett Kortéssza Kolovószba, egy gazdag gyáros lányába. Kortésszának azonban volt barátja, Xavier Bethune, egy nála sokkal idősebb férfi, aki akkoriban még jóval tehetősebb és befolyásosabb volt, mint Aléxiosz. Később a lány hozzá is ment feleségül, állítólag a pénzéért – s a fiatalember soha többé nem táplált komoly érzelmeket más nők iránt. Billie nem volt annyira naiv, hogy azt képzelje, majd ő megváltoztatja. Neki több kellett puszta szexnél, ráadásul számára fontosabb volt a munkája, mint egy futó kaland.

Amikor néhány perccel később felmentek a hajó fedélzetére, a hangulat meglehetősen feszült volt.

– Ne csináld ezt, Aléxiosz – mondta halkan Billie.

– Mit ne csináljak? – kérdezte a férfi lezseren.

– Nem fair, hogy ilyen helyzetbe hozol.

Aléxiosznak résnyire szűkült a szeme.

– Szeretem a munkámat – folytatta a lány zavartan. – Az életemnek olyannak kell maradnia, amilyen volt.

Eddig nem akadt nő, aki így akart hatni rá, s ez bosszantotta Aléxioszt. Fagyosan válaszolt:

– Nehezemre esik elhinni, hogy tényleg ezt akarod.

Billie tűnődve fürkészte. Gazdag, nagy hatalmú ember, a külseje és a helyzete miatt ellenállhatatlan. A nők mindig elolvadtak tőle, nyilván arra számít, hogy előbb-utóbb ő is elgyengül.

– Nem akarom elveszíteni az állásomat – tette hozzá óvatosan.

– Szóval ha kirúglak, az enyém leszel? – kérdezte kifejezéstelen arccal a férfi.

– Tulajdonképpen nem is akarsz engem, és ezt te is tudod. Nem vagyok a zsánered – mondta a lány kétségbeesett hangon.

– Kérlek, intézkedj, hogy álljon készen a gép Nizzába, és pár napra vegyél ki szabadságot – utasította Aléxiosz az iroda előtt. – Ki kell pihenned az éjszakai incidenst. Nyugodtan maradhatsz a hajón.

Billie furcsa módon csalódást érzett. Tudta, hogy ha Nizzába repül, akkor Monaco az úti cél. Aléxiosz egy sereg készséges nőt ismer a miniállamban, ott beleveti magát a soron következő kalandba, s hamar elfelejti majd, hogy eljátszadozott a gondolattal, mi lenne, ha kikezdene vele.

A lány szíve elfacsarodott. Megtette, amit tennie kellett, most végre az életére összpontosíthat. Kereshet magának egy férfit, aki illik hozzá. Eddig minden meghívást elutasított, mert senki sem ért fel Aléxioszhoz. De belátta, hogy nem lehet ilyen válogatós. És ha lemond róla, legalább az állását megtarthatja.

Aléxiosz még mindig dühös volt. Hogyan hagyhatta ő, egy Drákosz, hogy egy nőszemély kijátssza? Billie a lelkiismeretére próbált hatni, s a szíve mélyén igazat kellett adnia a lánynak, bármilyen nehezére esett. Hát nem éppen ezért vette föl? Billie csupa egészséges értelem és nyugalom, s egészen a csókig azt hitte róla, nem lehet egykönnyen kibillenteni az egyensúlyából.

Tényleg nem a zsánerem, emlékeztette magát, amikor később a magángépén a zuhany alatt állt. Csak egy alkalmazott, s rég elmúltak azok az idők, amikor lefeküdt a munkatársaival. Nyomós oka volt, hogy tiszteletben tartsa a határokat, de éppen Billie volt az, aki rendszeresen átlépte őket. Ezt a lány nem szédítette sem a társadalmi helyzete, sem a pénze. Amikor megcsókolta őt, s a lány aléltan behunyta a szemét, abban a pillanatban egészen az övé volt…

Aléxiosz a homlokát ráncolta. Mi az ördögért gondol még mindig rá? Ennyire rabja az érzékeinek? Tény és való, bármit megadott volna érte, ha a lány ott várja most a kabinban. Fütyült volna erkölcsre és a hosszú távú következményekre…

Három hónappal később Billie-nek randevúja volt egy vonzó olasz üzletemberrel, Pietro Castronovóval. A férfi elvitte egy igen elegáns étterembe Firenzében. A lány görcsösen igyekezett flörtölni, de nem akart menni a dolog.

Este tízkor Aléxiosz felhívta telefonon, s ezzel végképp tönkretette az estét.

– Mért nem kérdeztél meg előtte? Pietro nős, és van két gyereke.

– Köszönöm az információt – felelte a lány kifejezéstelenül.

– Munkám van számodra.

– Éppen egy étteremben ülök – emlékeztette Billie.

– Remélem, nem áll szándékodban még több időt eltölteni egy nős férfival – mondta Aléxiosz.

A beszélgetés után Billie elnézést kért Pietrótól.

– Ne haragudjon, de Aléxiosznak mindig felveszem.

– A főnöke nagyon sokra tartja magát – árulta el a férfi.

Billie nagy levegőt vett, s kertelés nélkül megkérdezte:

– Ön házas?

A férfi vonásai megkövültek, ezzel a lány meg is kapta a választ.

– Ha előre tudom, most nem lennék itt – közölte.

Az üzletember megpróbálta kiengesztelni, de Billie állhatatos maradt. Azon tűnődött, miért haragszik jobban Aléxioszra, mint Pietróra. Valószínűleg az bosszantotta, hogy épp egy olyan ember figyelmeztette, aki maga sem a szigorú erkölcseiről híres.

Amikor Billie belépett főnöke szállodai lakosztályába, Aléxiosz épp a csapata többi tagjával értekezett. Szemrehányó pillantást vetett a férfira, de mások előtt nem akarta kimondani, mit gondol a telefonhívásáról. A megbeszélés végeztével ő is menni akart, de Aléxiosz visszatartotta.

– Leráztad Castronovót? Nagyon meggyőző tud lenni – jegyezte meg.

– Tudok vigyázni magamra – közölte a lány nyersen. – Köszönöm a hívásodat, de légy szíves, legközelebb ne avatkozz bele a magánéletembe.

– Naná, hogy beleavatkoztam! Ismerlek, önszántadból soha nem randevúznál nős emberrel.

– És ha igen? – vágott vissza bosszúsan Billie.

– C-c. Fél óra múlva már itt is voltál – mulatott rajta Aléxiosz. – Nyugi, nem kell szégyellned az elveidet. Sok embernek egyáltalán nincsenek is.

Billie legszívesebben felpofozta volna a férfit. Végre volt egy randevúja, és miatta az is balul ütött ki! Persze főnökének igaza volt, tényleg sosem kezdene nős férfival. Mégis dühöngött, amiért Aléxiosz nevetségessé tette.

Nyolc hónap telt el a kínos este óta. Billie az irodájában ült a Drákosz-villában, és az ablakon át figyelte a gazdagokat és szépeket. A vendégek elegáns estélyi ruhákban álldogáltak a teraszon, csevegtek, koccintottak egymással. A Konsztantínosz nyolcvanadik születésnapjára szervezett ünnepség jól sikerült. Miután rövid időre elvegyült a meghívottak között, s megbizonyosodott róla, hogy minden a tervek szerint zajlik, visszavonult még egy kicsit dolgozni.

Az elmúlt hónapokban számtalan túlórája volt, pedig felvett maga mellé egy asszisztensnőt, mert már Aléxiosz szüleinek magántermészetű érdekeltségeivel is ő

foglalkozott. Közben felügyelte a saját háza építését is, már a kétharmada elkészült. Kiválasztotta az ajtókat, a konyha és a két fürdőszoba felszerelését, a csempéket. Még mindig alig tudta felfogni, hogy jövő tavasszal már a saját otthonában lakhat.

A tervezés maga volt rémálom. Mivel ilyen esetben hagyományosan minden szigetlakó először helybeli szakemberhez fordult, ő is Damón Máriosz építészt, régi szerelmét kérte fel a tervek elkészítésére. A férfival, aki már régen megnősült, és két gyereke is született, még mindig jó barátságban volt.

Aléxiosz persze ragaszkodott hozzá, hogy láthassa a terveket, és esetleg változtatásokat javasoljon.

– Valami olyasmit képzeltem, ami illene a helyi stílushoz – vetette föl Billie, mert Damón egyszerű kis házat tervezett.

– Itt nincs semmiféle stílus. Száz évvel ezelőtt az emberek olyan szegények voltak, hogy a lehető legolcsóbban építkeztek – intézte el a lány érveit Aléxiosz, s felszólította Damónt, legyen kreatívabb, s tervezzen modernebb – és drágább – épületet nagy üvegfelületekkel.

– Az egyszerű is lehet stílusos – ellenkezett Billie.

– Nem csoda, hogy annyit beszélnek rólatok – jegyezte meg később Damón, amikor kettesben maradtak. – Elképesztő, hogy így mersz vitatkozni vele.

– A munkakapcsolatunk talán nem szokványos, de jól működik – felelte a lány vidáman.

Megszokta már, hogy Aléxioszról kérdezgetik. Szinte mindenki kíváncsi volt a főnökére: tudni akarták, hogyan él és dolgozik, milyen nőkkel találkozik. S amióta a családi vállalkozást is ő vezette, befolyása és hírneve tovább nőtt, és ezzel párhuzamosan egyre érdekesebb lett a média számára. Folyton lesifotósok ólálkodtak körülötte, akiket a biztonsági emberei sikeresen eltávolították. Néhány korábbi szeretője persze eladta a sztoriját a sajtónak, ami csak fokozta iránta a közvélemény érdeklődését.

– Billie!

Natasa hangja zökkentette ki a lányt a gondolataiból. Felpillantott, s rámosolygott Aléxiosz anyjára, aki az ajtóban állt.

– Sejtettem, hogy elvonul dolgozni – mondta az asszony. – Jöjjön vissza közénk!

Billie engedelmeskedett. Amióta Aléxiosz átvette a családi céget, sok időt töltött a villabeli irodában, és jobban megismerte Natasát. Az asszony pedig hamar rájött, hogy nincs aggódnivalója az asszisztens miatt, fia ugyanúgy váltogatja a barátnőit, mint azelőtt.

Szerelmi bánatában Billie-nek az volt az egyetlen vigasza, hogy főnökét egyik nő sem kötötte le hosszabb ideig. Mégis minden lelkierejére szüksége volt, hogy uralkodjon magán Aléxiosz és aktuális barátnője jelenlétében. Most is előre fölkészült a találkozásra a férfival és új üdvösképjével, az angol Tia Flinttel.

Aléxiosz olyan magas volt, hogy Billie azonnal észrevette a tömegben. Tia, egy vonzó

szőkeség, szorosan testre simuló fekete ruhában csüngött rajta. Billie látta a kemény vonást főnöke szája sarkában, szemében pedig idegenkedést. Méretre szabott szmokingjában szépnek és megközelíthetetlennek látszott. Barátnője éppen a közelben álló barátai felé mutatott vihorászva.

– Tia már a múlté – jósolta Natasa. – A fiam unatkozik.

– Lehet – felelte Billie, aki éppen azt figyelte, ahogy Tia bizalmas mozdulattal kisimítja a férfi ingét. Fájdalmas volt látni, mégsem tudta levenni róluk a szemét.

Amikor Natasa újra csatlakozott a férjéhez, Damón lépett oda a lányhoz.

– Tartozol nekem egy tánccal, Billie.

A lány feszengeni kezdett. Damón felesége féltékeny nő volt: már az építkezésen is felbukkant néhányszor, világossá téve, hogy résen van.

– Tényleg?

– Sajnálom, Damón, ez a vonat már elment – szólt közbe Aléxiosz enyhe gúnnyal. A lány derekára tette a kezét, s a tánctérre irányította.

– Ez meg mi volt? – sziszegte Billie, akit meglepett főnöke váratlan felbukkanása.

– Csak vigyázok a jó híredre – válaszolta a férfi. – Iríni a múlt héten a szüleihez költözött a gyerekekkel. Ha most Damón kikezd veled, hamarosan mindenki arról fog pletykálni, hogy te dúltad szét a házasságukat.

– Téged egyáltalán nem érdekel az én jó hírem – vetette a szemére a lány.

– Damón vigaszt keres, jobb, ha távol tartod magad tőle. Gondolj arra a srácra, aki annak idején levegőnek nézett a kompon. Egyébként nagyon szexi vagy zöldben…

– Ne, hagyd ezt – hárított a lány. Közben alig kapott levegőt, annyira izgalomba hozta ez az intim közelség. – Hol van Tia?

– A barátainál. Becsípett, és zabos, mert nem akarok jövő héten lóversenyre menni vele. Holnap foglalj neki repülőjegyet.

– Rendben. – Tia tehát már tényleg a múlté; pedig Aléxiosz hat hétig kitartott mellette, vagyis bő négy héttel tovább, mint a legtöbb barátnője mellett.

– Nézd a szüleidet ott hátul! – kiáltotta mosolyogva Billie, s megtorpant, hogy figyelje, amint az idős pár a terasz szélén táncol. – Látom, élvezik a partit.

Aléxiosz szülei remekül mulattak. Sem Billie, sem a többi vendég nem sejtette, hogy már nem sokáig tart a boldogságuk.

5. FEJEZET

Három héttel később érkezett a tragikus hír. Kósztasz, Aléxiosz biztonsági csapatának vezetője hívta Billie-t telefonon, éjszakai álmából ébresztve fel. A lány döbbenten végighallgatta, aztán megkérdezte, miért nem közvetlenül Aléxiosznak szólt.

– Maga nő, kíméletesebben tudja közölni vele – sóhajtotta a férfi. – Szörnyűség…

– Megyek, és beszélek vele. – Billie reszkető kézzel a hajába túrt, fölkelt, és a köntösébe bújt. Aztán bekopogott a főnökéhez.

Aléxiosz felkapcsolta a kislámpát az éjjeliszekrényén, és hirtelen felült. Kócos és borostás volt. Billie pillantása rögtön a csupasz mellkasára siklott; valószínűleg meztelenül aludt.

– Mi történt? – kérdezte a férfi.

– A szüleidnek autóbalesetük volt, Athénba vitték őket a kórházba. Nagyon komoly a helyzet – mondta óvatosan Billie. Aggódva látta, mennyire elsápad a férfi.

– De élnek? – dobta félre gyorsan a takaróját Aléxiosz.

Billie sietve elfordult, hogy ne lássa meztelenül.

– Életveszélyben vannak. Még nem tudjuk a részleteket. Hívom a pilótádat…

A repülőút nyomott hangulatban telt, Aléxiosz szokatlanul csendes volt. A hírekben tudósítottak a balesetről, de neveket nem említettek. A kórház előcsarnokában az igazgató és egy orvos fogadta őket, akik válaszoltak Aléxiosz kérdéseire a szülei állapotáról. Anyja súlyos fejsérüléssel, kómában feküdt az intenzív osztályon; Konsztantínoszt megműtötték, de az ő állapota is kritikus volt.

Billie-t, aki a háttérbe húzódott, megdöbbentette a máskor oly élénk asszony látványa, amint feküdt ott mozdulatlanul. Aléxiosz egy darabig üldögélt az anyja ágyánál, s halkan beszélt hozzá, aztán átsietett az apjához. Konsztantínosz tudatánál volt, váltott is néhány szót a fiával, de egy órán belül halálos szívinfarktust kapott. Másnap délelőtt az anyja is meghalt.

Billie és Aléxiosz a hátsó kijáraton át elhagyták a kórházat, és beültek a helikopterbe. Közben szinte szakadatlanul csengett Aléxiosz telefonja. Miután az első hívásokat maga intézte, s mindent elmesélt a rokonainak, átadta a készüléket a lánynak. Amikor végre leszálltak Szpíroszon, a férfi arca hamuszürke volt.

Az alkalmazottak az előcsarnokban fogadták őket, sokan könnyek között. Aléxiosz mindegyikükkel beszélt, Billie pedig eközben hivatalos telefonokat intézett. Miközben a férfi kábultan bolyongott a villában, a lány hozzálátott a temetés megszervezéséhez.

A következő napok mozgalmasan teltek. Családtagok érkeztek a világ minden pontjáról,

s a villában szálltak meg. Minden tévéállomás és újság tudósított Konsztantínosz haláláról. A temetést ugyan szűk családi és baráti körben akarták lebonyolítani, de Aléxiosz néhány volt szeretője is hívatlanul beállított, Billie feladata volt elküldeni őket. Miután egyikük hisztériás rohamot kapott, a lány elmenekült néhány órára, hogy meglátogassa az anyját.

A Deannel esett előző évi közjáték után Lauren pár hetet a nővérénél, Hilarynél töltött Londonban, így gyorsan vége lett a kapcsolatnak fiatal szeretőjével. Néhányszor felhívta Billie-t, hogy bocsánatot kérjen tőle, s bár a lány végül megbocsátott neki, már nem látogatta olyan gyakran, és nem maradt sokáig, ha éppen új barátja volt.

– Ma megnéztem a házadat – mesélte Lauren. – Óriási! Nem csoda, ha mindenki erről beszél!

– Miről beszélnek? – Billie nem tudta fékezni a kíváncsiságát.

– Na mégis? Hiába van benne Aléxiosz összes nője a bulvárlapokban, te vagy az egyetlen, akinek telket ajándékozott. Mindenki tudja, hogy szorosan együtt dolgoztok, és kivételez veled. Emiatt aztán persze sokan azt hiszik, vízszintesen szolgálod meg ezeket az extrákat – fűzte hozzá Lauren ízléstelenül.

– Nincs köztünk semmi.

– De csak azért, mert te nem akarod – mondta az anyja, és olyan kutatva nézte, hogy Billie belepirult. – Nem vagyok naiv, látom én, mit érzel iránta.

Billie nem akart erről beszélni, mert ha bármit elmond, Lauren úgysem tudta volna tartani a száját. Szerencsére megszólalt a telefon: Aléxiosz nagynénje volt, Lady Marina Chalfont, az apja féltestvére, aki Athénban tartózkodott. Billie megígérte neki, hogy mindenről gondoskodik, amire megkérte; annál is inkább, mert a hölgy már nyolcvan fölött járt, és ő volt Aléxiosz kedvenc nénikéje.

– Atyaég, te éjjel-nappal szolgálatban vagy – lamentált az anyja.

– Nem olyan vészes – jelentette ki Billie, azzal elbúcsúzott.

Amikor visszaért a villába, megállapította, hogy ott időközben kitört a káosz. Aléxiosz dühösen fogadta az előcsarnokban.

– Hol a pokolban voltál? – kérdezte. – Dolgozni próbálok, a telefon meg szakadatlanul csörög. Az asszisztensed tökéletesen alkalmatlan.

– Meglátogattam anyámat.

A férfi feldúltan sietett vissza az irodájába.

Kászia, Billie asszisztense a könnyeivel küszködve vallotta be, hogy fél Aléxiosztól. A csapat többi tagja is szokatlanul csöndben volt, amiből Billie kitalálta, hogy kaptak néhány keresetlen szót a főnöküktől.

Röviddel ezután megérkezett a nagynéni helikopteren.

– Menj, és gondoskodj róla – utasította Aléxiosz.

– Biztos látni akar téged.

– Nem vagyok olyan hangulatban.

Billie nagy levegőt vett, hogy uralkodjon magán, de aztán mégis kifakadt.

– Akkor talán össze kéne szedned magadat. Sokan akarnak beszélni veled, és ha ma nem szánsz rá időt, holnap még rosszabb lesz.

Egy pillanatig kínos csend lett az irodában, láthatóan minden munkatársuk megdöbbent. Aléxiosz elképedve, ugyanakkor gőgösen pillantott Billie-re, aki sarkon fordult, és kiment. A férfi csak pár másodperc múlva érte utol.

– Soha többé ne beszélj így velem – figyelmeztette fagyosan.

– Pontosan tudod, mit kell tenned.

– Fogalmad sincs, min megyek keresztül.

– Ó, dehogy nincs – felelte a lány szomorúan, mert mindenki tudta, milyen közel álltak egymáshoz ők hárman. Ahogy sok egyke gyerek, ő is rengeteg időt töltött felnőttek között. Apja már ötévesen bevitte a céghez, megmutatta neki a tankhajókat és olajfinomítókat. Akármilyen független egyéniség volt is, a szülei elvesztése mélyen lesújtotta.

Billie bevezette Lady Marinát a vendéglakosztályba.

– Hogy van az unokaöcsém? – tudakolta a hölgy.

– Tartja magát.

– Mivel a Drákosz család férfi tagjáról van szó, ez azt jelenti, hogy nem tudja feldolgozni a csapást – mondta a hölgy a fejét ingatva. – Konsztantínosz is mindig leblokkolt, ha ki kellett fejeznie az érzelmeit. Aléxiosz a munkába temetkezett?

Billie bólintott.

– Akkor sokkhatás alatt van. A Drákosz fiúk szörnyen rosszul viselik az olyan helyzeteket, amiket nem tudnak befolyásolni.

Amikor Billie este egy üzleti ügy miatt beszélni akart a főnökével, sehol sem lelte. Végül a télikertben futott össze vele, anyja értékes orchideái között. Egy pillanatra megtorpant az ajtóban, s figyelte az üvegen át, ahogy Aléxiosz lassan végighúzza ujját az egyik orchidea szárán. Apjához hasonlóan őt sem érdekelték soha a virágok, amelyek anyját annyira elbűvölték. A két férfi gyakran ugratta Natasát a rajongása miatt. Aléxiosz egy évvel ezelőtt mégis finanszírozta egy botanikus amazonasi kutatóútját, ahol az illető fölfedezett egy új orchideafajt, amit aztán az asszonyról neveztek el. Natasa majd kiugrott a bőréből örömében.

Ahogy Billie tekintete a férfi markáns profiljára siklott, s meglátta arcán a könnyeket, megijedt. Összeszorult a torka, és neki is kibuggyantak a könnyei. Gyorsan elfordult, mert nem akarta megzavarni főnökét ebben az intim pillanatban. Pedig hevesen vágyott rá, hogy odamenjen hozzá, és vigasztalja. Közben szemrehányást tett magának, amiért annyira alábecsülte a férfi képességét az érzelmekre. Aléxiosz még őt is becsapta az

önfegyelmével.

Másnap Billie nagyon elfoglalt volt. Szigorú biztonsági intézkedéseket kellett hozniuk, gondoskodni róla, hogy illetéktelenek ne jussanak be a temetésre. Konsztantínoszt és Natasát a falusi templom mögötti temetőben helyezték örök nyugalomra. Aléxioszra, akit máskor a nehézségek mindig csúcsformába lendítettek, most alig lehetett ráismerni, s a villában rendezett fogadáson se bizonyult tökéletes vendéglátónak.

Amikor mindenki elment, szokatlan csend telepedett a házra. Billie a férfi keresésére indult, hogy ő is engedélyt kérjen a távozásra. Másnap korán kellett kelnie, mert akkorra volt kitűzve a végrendelet ismertetése és a megbeszélés az üzletvezetőkkel.

A teraszon találta Aléxioszt, itallal a kezében. Még mindig fekete, méretre szabott öltönyét viselte, csak a nyakkendőjét vette le, s az ing nyakát gombolta ki. Ahogy a lány meglátta, kihagyott a szívverése; aztán bűntudata támadt, amiért ezen a gyászos napon ilyen hevesen reagálnak az érzékei.

– Neked is kell egy ital – mondta a férfi.

– Nem, köszönöm.

– Mit szeretnél? – ballagott el előtte a ház felé Aléxiosz.

– Munka közben nem iszom.

– Te akkor sem iszol, ha nem dolgozol – jegyezte meg a férfi.

– Jó, akkor kérek egy rozét.

– Lazíts. Vedd le a kabátodat – utasította Aléxiosz.

Ő pedig engedelmeskedett, mert melege volt. Könnyű szürke selyemfelsője remekül illett szűk szoknyájához; már egy ideje nagyon stílusosan öltözködött. A borospohárral a kezében igyekezett állni főnöke kutató pillantását.

– Ma mindent megtettél a családomért. Ezt sokra értékelem.

– Köszönöm – pirult bele a dicséretbe a lány.

– Anyámmal mindig úgy terveztük, hogy majd sokat utazunk, ha apám már nem lesz – mesélte Aléxiosz. – Sose gondoltam volna, hogy mindkettőjüket egyszerre fogom elveszíteni. Amikor hozzám ent apámhoz, nekiadta a fiatalságát. Élete legszebb éveit ezen a szigeten pazarolta el. Számára olyan volt ez, mint a börtön. S mindez azért, mert egy jóval idősebb ember felesége lett, aki félt attól, hogy elhagyja, ha nagyobb szabadságot enged neki. Jobbat érdemelt volna.

– Nekem mindig boldognak tűnt.

– Nagyszerű feleség és anya volt. – Aléxiosz egy hajtásra kiürítette a poharát. – De nem tette boldoggá, hogy Drákosz lett.

– Te és az apád voltatok a mindene – felelte Billie halkan, és lerakta a poharat. – Hát… akkor én most elmegyek aludni.

– Szerintem te vagy az egyetlen nő az életemben, aki mindig elfut előlem – ingatta fejét

a főnöke. – Miért?

Billie megint kezdte úgy érezni, a férfi lehengerlő kisugárzása mindjárt megtöri ellenállását; de nem engedhette meg magának, hogy elgyengüljön.

– Fárasztó dolog neked dolgozni – felelte kitérően.

– Ez szomorúan hangzik – válaszolta Aléxiosz.

A lány megbűvölve nézett a szemébe, képtelen volt megmozdulni.

– Annyira azért nem… Sosem unalmas. Szeretek utazni, mindenféle embereket megismerni – mondta Billie, majd témát váltott. – Talán megengedhetted volna Brigitte-nek, hogy itt maradjon, és szórakoztasson.

– Az a francia, aki hisztirohamot kapott? Viccelsz?

Aléxiosz kezdte kényelmetlenül érezni magát az ismerős vágytól, ami egyre jobban lobogott benne. Volt valami vonzó Billie-ben, de már régen feladta, hogy kiderítse, mi az. Igen, gyönyörű zöld szeme van, érzéki szája; de nem az ő köreiből való, és nevetséges lenne összehasonlítani a szeretőivel. A jelenléte mégis mindig bizsergette, szeme újra meg újra formás melleire és kerek popsijára tévedt, amely szépen kirajzolódott szűk szoknyáiban.

– Akkor nem kellene egyedül maradnod épp ma este – sóhajtotta a lány.

Aléxiosz kinyújtotta a karját, megfogta a kezét, és közelebb húzta.

– Milyen kedves tőled. Tényleg azt hiszed, hogy lelki támaszra van szükségem?

– Az alkoholban mindenesetre nem fogsz vigaszt találni – felelte Billie.

A férfi egy kőasztalnak támaszkodott, szétvetette hosszú, izmos lábát, fejét hátrahajtotta, és felkacagott. Amikor Billie el akarta húzni a kezét, ő megszorította.

– Már megint ez a nyers szókimondás, *moráki mu*.

– Ha lehet, ne nevezz a babádnak – felelte a lány komolyan. – Ki tudja, mit gondolnak az emberek.

– De hát olyan kicsi vagy – mulatott a férfi. Furcsa: Billie mintha észre se venné, milyen hatással van rá. – Nem szoktam hozzá, hogy aprócska nők legyenek körülöttem.

– Nem erről van szó. – Ahogy Billie felemelte a tekintetét, s belenézett a férfi izzó, aranybarna szemébe. Rögtön rájött, hogy hiba volt, mert forróság öntötte el a testét.

– Megmondom én, miről van szó. – Aléxiosz gyengéden magához vonva a lányt. – Arról, hogy én akarlak téged, te meg akarsz engem, és ezt túl sokáig elfojtottuk magunkban.

– Nem igaz. – Billie mereven állt, mint egy bot.

– Ne légy már ilyen nyárspolgár – bűvölte a férfi csábító hangon és simogató tekintettel.

– Nem vagyok az – felelte élesen a lány. – Tavaly belehabarodtam a főnökömbe, de már túljutottam rajta. Bizonyára már sok női alkalmazottad vonzódott hozzád.

– De egyiküknek sem volt olyan forró a szája, mint a tiéd – mondta a férfi. – Hm, szóval már túljutottál rajta?

– Tökéletesen – bólogatott élénken a lány.

Erre Aléxiosz odahajolt hozzá, és száját izgató lassan az ajkára szorította. Billie-nek elakadt a lélegzete, és rogyadozni kezdett a térde. A férfi azonban szorosan tartotta, másik kezével a fenekét fogva. Billie végül már egész testében remegve levegő után kapkodott.

– Nem szabad…

– Dehogynem – mormolta Aléxiosz. – Elég a játszadozásból.

Akármilyen állhatatos volt is eddig a lány, most leomlottak a védfalak. Játszadozás? Már a szó is bántotta. Aléxiosz tényleg ezt gondolja róla? Azt hiszi, eddig csak azért hárította el a közeledését, hogy még jobban feltüzelje benne a vágyat? Nem akarta elfogadni, hogy ilyen színben látja, hiszen ő teljesen másként érzett.

Három éve nem volt más férfi az életében. Szerette Aléxioszt, és tudta, a férfi sohasem fogja jobban kívánni, mint ebben a pillanatban. Mintha már nem is lenne saját akarata, úgy viszonozta a csókot, egész teste vágytól égett. Ahogy a férfihoz simult, biztonságban érezte magát, ugyanakkor a közelsége egyre jobban feltüzelte.

Aléxiosz fölemelte, és a medence mellett elindult vele a lány lakosztálya felé.

– De… mi lesz holnap? – rebegte Billie.

– Ki tudja – súgta Aléxiosz. – Most se a mára, se a holnapra nem akarok gondolni, *moráki mu*.

– Akkor ne tedd – felelte szelíden a lány, s gyengéden megsimogatta az arcát.

6. FEJEZET

– Ha tudnád, mióta álmodoztam erről – sóhajtotta Aléxiosz. Az ágyra fektette Billie-t, levette a zakóját és a cipőjét, és lehanyatlott mellé.

A lányt elbűvölte, hogy a férfi ilyen magabiztosan mozog az ő szobájában. Ahogy könnyedén a párnákra dőlt, olyan volt, akár egy álomkép. Nehezen vette le a szemét markáns arcáról, kifejező, sötét szeméről, klasszikus orráról. Rémülten vallotta be magának, hogy már csak az érzékei vezetik. Lehet, hogy ez azt jelenti, hogy jobban hasonlít az anyjára, mint eddig gondolta? Aléxiosznak sikerült egyetlen csókkal letörni az ellenállását!

– Nem kellenek az üres szavak és az ellenkezés – mondta a férfi.

Billie hiába próbálta leplezni bizonytalanságát. Heves bűntudat marcangolta, amiért megszegi az elveit. Ahogy a szemébe nézett, mégis átfutott az agyán, hogy Aléxiosz Drákoszért megéri. A férfi lassan pergette át ujjai között a lány hajtincseit.

– Sose tetszett a vörös haj, amíg meg nem láttam, hogyan csillog a tiéd a napsütésben – vallotta be, aztán megfogta a lány arcát, s olyan követelőn csókolta, hogy Billie-ben újra fellángolt a szenvedély.

Aléxiosz nyelvének izgató játéka felforralta a vérét: mintha folyékony tűz áramlott volna az ereiben. Épp csak annyi időre szakadtak el egymástól, hogy a férfi lehúzhassa róla a felsőjét.

– Mindig túl sok ruha van rajtad, *moráki mu*. Alig várom, hogy levetkőztesselek. – Egyik kezével lehúzta a szoknya cipzárját, és lehámozta róla.

Miután a trikó is lekerült róla, Billie megfeszült zavarában. Már csak az egyszerű fekete melltartó volt rajta a hozzáillő bugyival. Túl alacsonynak és gömbölydednek gondolta magát, s attól félt, ha Aléxiosz meglátja, hogy a ruha nem egy divatmodell testét rejti, rájön, hogy nem is akar tőle semmit. Arcába szökött a vér.

– Annyira izgulok – mondta Aléxiosz, kezét a melltartó kapcsa alá csúsztatva.

– Ilyenkor szokott csalódni az ember – figyelmeztette a lány, s félrehúzta a férfi karját, hogy kigombolhassa az ingét. Semmiképp sem akarta, hogy Aléxiosz észrevegye idegességét és tapasztalatlanságát. – Most én jövök.

– Pesszimista és emancipált vagy, mint mindig – ugratta a férfi.

Billie reszkető ujjakkal húzta ki az inget a nadrágderékból. Mit művelsz? – figyelmeztette egy belső hang. Megbűvölten nézte a finom fekete szőrzetet az izmos mellkason és a lapos hason. A látványtól elakadt a lélegzete, ugyanakkor megijedt.

Aléxiosz könnyedén kikapcsolta a melltartót, s lehúzta róla. Billie még sosem érezte

ennyire meztelennek magát, legszívesebben eltakarta volna magát a karjával.

– Csodálatosan nézel ki – mondta a férfi rekedten. – Olyan szexi a melled…

Szavaitól a lány megremegett. Aléxiosz szinte hódolattal cirógatta ujjával feszes, rózsaszín mellbimbóját. Aztán odahajtotta a fejét, rázárta ajkát, és a nyelvével izgatta; közben a kezével a másik mellét simogatta. Lenyomta Billie-t a párnákra, és tovább folytatta ezt az édes kínzást. A lány testén sosem tapasztalt, szinte fájdalmas érzések cikáztak át. Önkéntelenül megemelte a csípőjét.

– Egészen más vagy, mint a többi nő, *moráki mu*. És az újdonság mindig izgató – dörmögte a férfi, aztán lehámozta róla a bugyit, és a saját nadrágját is levetette.

Billie a bokszeralsója jól kivehető domborulatára meredt.

– Miben vagyok más? – kérdezte halkan.

A sóvár tekintetű Aléxiosz sokatmondón mosolygott.

– Minden igazi rajtad: a hajad színe, a melled. Semmi se mű.

A dicsérettől Billie annyira zavarba jött, hogy úgy érezte, egész teste elpirul.

– Megvannak a hibáim. Valószínűleg apámra hasonlítok, mert anyám szépségéből sajnos semmit sem örököltem.

– Az előnyeid sokkal szembetűnőbbek – vélekedett a férfi, és levette alsónadrágját.

– Pedig jobban szeretnék szőke hajat és hosszú lábat – jelentette ki a lány megjátszott könnyedséggel, és közben igyekezett nem odanézni, mert Aléxiosz férfiassága sokkal nagyobb volt, mint amit sejtett.

– A szőke hajban és a hosszú lábban nincs semmi különös. Te úgy tetszel, ahogy vagy. – Aléxiosz izgató lassúsággal húzta végig egyik ujját a lány mellei között, majd tovább lefelé a selymes háromszögig.

Billie visszafojtotta a lélegzetét, szíve majd kiugrott a helyéből. Izgalma már-már elviselhetetlenné fokozódott, úgy érezte, mindjárt elolvad.

– Szűz vagy még? – kérdezte a férfi halk, érdes hangon.

Billie lángoló arccal bólintott.

– Fontos ez?

– Ó, igen… nekem igen, *moráki mu* – válaszolta Aléxiosz. – Ha tisztességes lennék, most békén hagynálak, hisz nem ígérhetek neked semmit.

– Tudom. – Bár Billie igyekezett tudatosítani magában, hogy semmit se várhat a férfitól, a szavai mégis fájtak neki.

– Jobban kötődöm hozzád, mint bármelyik más nőhöz életemben – nézett rá Aléxiosz aranybarna szemével, melyet éjfekete pillák kereteztek. – Mi ketten valahogy összeillünk, *hriszó mu*. Becsüllek, kedvellek téged.

– Nehéz napok vannak mögötted, az jön ki rajtad – felelte Billie, mert nem akarta elhinni, hogy ez a dolog jelent valamit a férfinak. Még hamis reményekbe ringatná magát,

aztán csalódna. – Meg az alkohol.

– Az alkohol? – ismételte Aléxiosz elképedve. – Úgy érted, nem tudom, mit csinálok?

– Nem akarom kihasználni a helyzetet – mondta a lány kifejezéstelenül.

Erre a férfi nevetve magához húzta, és féktelenül megcsókolta, a lány testét újra elöntötték a forró hullámok. Aléxiosz apró csókokat lehelt a nyakára és a mellére, aztán testének legérzékenyebb pontjához ért. Gyakorlott mozdulatokkal simogatta, majd a keze arra a helyre siklott, amely már sóvárgott a beteljesülésre. Az édes kín fokozódott; Billie zihált, azt hitte, belehal.

Aléxiosz egy párnát tolt a csípője alá, és könnyed mozdulattal ráfeküdt.

– Igyekszem, hogy ne okozzak fájdalmat, de annyira kívánlak, hogy már alig bírom.

Kérte a lányt, hogy lazuljon el, aztán lassan beléhatolt. Billie enyhe fájdalmat érzett, halkan felsikoltott. Aléxiosz megállt.

– Ne… ne hagyd abba… – nyögte a lány.

A férfi csókot lehelt a homlokára, majd egyre mélyebbre hatolt, mígnem teljesen kitöltötte. Billie mozgatni kezdte a csípőjét, és átadta magát az élvezetnek, melyeket kedvese lassú, egyenletes mozdulatai keltettek benne. Aztán fölemelte a térdét, hogy még mélyebben magába fogadhassa őt. Aléxiosz önfeledten csúsztatta kezét a csípője alá, megemelte. Erőteljes lökésekkel közeledtek a csúcs felé. Billie testén egyszer csak heves borzongás futott végig, csillagokat látott.

– Bliss… boldogság… Számomra most először kapott értelmet a neved, *hriszó mu* – súgta Aléxiosz a lány hajába. Aztán fölemelte a fejét, és áhítattal vegyes zavarral nézett rá. – Ez fantasztikus volt, de…

– De?

– Nem védekeztünk. Biztosíthatlak, hogy egészséges vagyok. Rendszeresen kivizsgáltatom magam, és eddig még sosem szeretkeztem óvszer nélkül.

– Védekezni? – ismételte Billie feszülten.

– Hányadik napja van a ciklusodnak?

A kérdés kínosan érintette, át kellett gondolnia. Aztán kiszámolták. Mivel a ciklusa második felében járt, Aléxiosz arra jutott, hogy nem kell nagyon aggódniuk. Billie nem vette ilyen könnyedén a dolgot, de aztán a férfi elterelte a gondolatait egy újabb szenvedélyes csókkal. Tapintható izgalommal simult a lányhoz, keze a csípőjén pihent.

– Olyan jó volt, hogy még egyszer szeretném – vallotta be rekedten, és becézgetéseivel máris kezdte megint elgyengíteni őt.

Billie csodálkozott, hogy Aléxiosz ilyen gyorsan újra kedvet tudott ébreszteni benne. A férfi az oldalára fordult, s ezúttal lassan szeretkeztek, így a lány még intenzívebb orgazmust élt át.

– Őrület – szólalt meg később Aléxiosz. – Muszáj szereznem óvszert. Nem lehetsz

terhes.

– Felelőtlenség, amit műveltünk – mondta Billie akadozó lélegzettel.

Aléxiosz fölkelt, a lány sietve utánafordult.

– Hová mész?

– Lezuhanyozom, aztán átmegyek a szobámba óvszerért.

Billie mozdulatlanul feküdt az ágyban. Beletelt néhány percbe, mire felfogta, mit tett. Félelem és kétségbeesés lett úrrá rajta. Megesküdött, hogy soha nem fekszik le a főnökével, s most mégis megtette. Odaadta magát neki, noha a férfi nem viszonozza az érzéseit. Pedig azt hitte, okosabb, mint az anyja… Szégyen és megbánás kavargott benne. Aléxiosznak ezentúl ő is csak az egyik játékszere lesz…

– Billie? – szakította ki gondolataiból a férfi hangja.

– Mi az?

– Gyere ide – kérte Aléxiosz.

A zuhany alá? Lassan besétált a szomszédos fürdőszobába. Felvett egy törölközőt, és maga elé tartotta.

– Tedd le azt a törölközőt – szólt ki a férfi a kabinból.

Billie összerezzent, amikor Aléxiosz kinyitotta az üvegajtót, s kérdőn nézett rá. Szíve vadul kalapált, ahogy ledobta a törölközőt, de a férfi érzéki mosolyától felderült. Később már nem tudta volna megmondani, hogyan került mellé a kabinba. Aléxiosz finom, gyengéd mozdulatokkal samponozta be a haját, s tetőtől talpig beszappanozta. Billie félénksége feloldódott, már felszabadultan kacagott, amikor fürdés után öltözködtek.

Aléxiosz könnyedén kinyújtotta felé a kezét.

– Velem jössz? Az én szobámban tölthetnénk a maradék időt.

Billie azokra a nőkre gondolt, akiket Aléxiosz már bevitt oda, és arra, hogy a személyzet meglátná őket, aztán a hír futótűzként terjedne a szigeten. Megrázta a fejét.

– Itt megvárlak.

Borostás arcával, kigombolt ingével, nedves hajával Aléxiosz csábító banditára emlékeztette. Szívverése megint felgyorsult. Amikor a férfi kiment a terasz felé, ürességet érzett. Hamarosan felkel a nap, elmúlik az éjszaka, és ez az egész csak egy szép álom marad. Szomorúan felkelt, s belebújt a köntösébe.

Hirtelen meghallotta Aléxioszt görögül szitkozódni, aztán azonosíthatatlan zaj hallatszott, végül csönd lett. Odasietett a teraszra nyíló ajtóhoz, s döbbenten látta, hogy Aléxiosz mozdulatlanul hever odakint a kövezeten, nyilván lezuhant a lépcsőn. Billie táskája ott feküdt az ajtó előtt, biztos abban botlott meg.

– Aléxiosz! Aléxiosz? – kiabálta, és letérdelt mellé.

A férfi azonban eszméletlen volt. A lány a telefonjáért futott, de ekkor Aléxiosz halkan felsóhajtott. Billie gyorsan visszaszaladt hozzá; addigra felült, s a fejét fogta.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Billie? – nézett rá a férfi bizonytalan tekintettel. – Mi történt?

– Elestél.

Aléxiosz lassan felállt, aztán sántikálva elindult egy másik ajtó felé.

– Le kellene feküdnöd egy kicsit – sietett elé Billie, hogy kinyissa neki az ajtót, s a karjára tette a kezét. – Hadd hívjam ki az orvost!

– Orvost? Miről beszélsz? – A férfi homlokráncolva bámulta a lány kezét. – Nem kell nekem orvos.

– Az előbb elveszítetted az eszméletedet. Ilyenkor mindig orvost kell hívni – mondta a lány aggódva, és visszahúzta a kezét. – Talán kellene egy MR-vizsgálatot…

– Ne csinálj itt ekkora cirkuszt, Billie – vágott a szavába a férfi, és hátrasimította a haját a homlokából. – Az ember néha megcsúszik úszás után, vizes lábbal. Nem kellett volna innom. Máskor majd vigyázok.

Billie most a saját meztelen lábát nézte. Aléxiosz azt hiszi, úszni volt? Ezek szerint emlékezetkiesése van.

– Mi az utolsó, amire emlékszel?

– Arra, hogy a temetés után beszélgettem Marinával – felelte ingerülten a férfi. – De most nem akarok rágondolni.

– Tudom, de valami nem stimmel nálad. Teljesen össze vagy zavarodva – magyarázta idegesen a lány.

– Nevetséges – morgott Aléxiosz. – Nem vagyok már kisgyerek, és nem is vagyok összezavarodva. Ne haragudj, most szeretnék egyedül lenni.

Billie-t ütésként érték a szavai. A férfi arca semmiféle érzelmet nem árult el, se gyengédséget, se bizalmat, és látszott rajta, nem veszi észre, hogy valami nincs rendjén. Elfelejtette őt, ahogy az ember egy rémálmot vagy valami jelentéktelen apróságot felejt el.

– Jó éjszakát – mondta Billie remegő hangon. – De én akkor is azt gondolom, hogy orvosra lenne szükséged.

Aléxiosz azonban már belépett a házba, oda se figyelt. A lány néhány pillanatig csak állt ott vékonyka köntösében. Nem tudta elhinni, hogy a férfi egyszerűen kipipálta, ami kettejük közt történt, s esze ágában sincs tovább foglalkozni vele. Futólag felmerült benne, hogy utánamegy, s elmondja neki, hogy lefeküdtek egymással, de az olyan lett volna, mintha futna utána, s ezt nem akarta.

Aggódott, nem lesz-e nagyobb baj az esésből. Megütötte a fejét, s ha csak rövid időre is, de elveszítette az eszméletét. A nagynénjével folytatott kora esti beszélgetés óta eltelt időre egyáltalán nem emlékszik. Hagyhatja egyedül lefeküdni ezek után? Billie kezdett pánikba esni.

Odament főnöke szobájához, és bekopogott. Éppen meg akarta ismételni a kopogást,

amikor kivágódott az ajtó.

– Mi van? – kérdezte mérgesen Aléxiosz.

– Tényleg jól vagy? Nem fáj a fejed? Nem szédülsz?

– Menj vissza az ágyadba, ne anyáskodj itt felettem – felelte a férfi ingerülten.

Billie szeme megtelt könnyel, némán engedelmeskedett. Elhatározta azonban, hogy másnap reggel felhívja az orvost.

Aléxiosz illata még mindig ott volt a párnáján. Beletemette az arcát, és zokogott. Bárhogyan is próbálta, nem tudta azzal vigasztalni magát, hogy Aléxiosz a fejét ért ütés miatt nem emlékszik a szenvedélyes együttlétükre. S félelmében, hogy a férfinak valami komoly baja esett, nem jött álom a szemére.

Másnap reggel első dolga volt felhívni dr. Melászt, hogy jöjjön ki, és vizsgálja meg a főnökét.

7. FEJEZET

Billie annyira feszült volt, hogy már lélegezni sem tudott nyugodtan. Aléxiosz visszaváltozott görög félistenné, markáns vonásait dühös fintor formálta át.

– Ma túl messzire mentél – mondta haragos szemrehányással. – Utoljára figyelmeztetlek. Senki sem pótolhatatlan. Azért a pénzért, amit neked fizetek, találhatok ugyanilyen jó munkaerőt…

– Igen, tudom – vetette közbe a lány. Kiverte a veríték, mert Aléxiosz még sosem beszélt vele ilyen hangon, és nem nézett rá ilyen megvetően.

– Leszel szíves nem félbeszakítani, amikor beszélek! – támadt rá a főnöke.

Billie-t megdöbbentette és sértette, hogy úgy kezeli, mint egy utolsó cselédet.

– Semmi okom nem volt találkozni dr. Melásszal. De ha lett volna, azt én magam döntöttem volna el – közölte Aléxiosz. – Csak fecsérelted a drága idejét.

A lány lenyelt egy kikívánkozó megjegyzést, s csak annyit felelt:

– Aggódtam az egészségedért.

A férfi jeges pillantása egész testét átjárta.

– Nem a te dolgod.

– Rendben. Többet nem fog előfordulni.

Billie égő arccal ment vissza az íróasztalához, elhaladva a kollégák előtt, akik végighallgatták a beszélgetést. Csak az vigasztalta, hogy dr. Melász szerint helyesen cselekedett, amikor kihívta; az orvos még azt is felajánlotta, hogy beutalja Aléxioszt egy neurológushoz, de ő úgysem engedelmeskedett volna. Jellemző volt rá ez a makacsság, nyilván sebezhetetlennek hitte magát.

Szóval túl messzire mentem, tűnődött szomorúan a lány. Vajon fog-e még valaha emlékezni Aléxiosz azokra a szenvedélyes órákra? És ő, Billie akarja egyáltalán, hogy emlékezzen?

Mivel apja hirtelen halála felvetett néhány problémát, Aléxiosz másnap elutazott a csapatával New Yorkba, hogy kézbe vegye az ügyeket. Egy hetet töltött ott, aztán egyet Londonban is. Billie-t elszomorította, hogy őt a szigeten hagyta, mert máskor ritkán utazott nélküle. Asszisztense, Kászia időközben felmondott, mert nem bírta a ránehezedő nyomást, s Billie még nem találta meg az utódját.

Úgy vélte, jót tenne neki, ha megszakítaná mindennapos rutinját, ezért erre az időszakra tette negyedévenkénti ellenőrző látogatását Aléxiosz többi európai ingatlanján. Éppen a férfi velencei palotájában tartózkodott, amikor tudomást szerzett Aléxiosz döntéséről,

hogy kivesz néhány napot egy kis karibi vitorlázásra. Meghívta néhány barátját, s a bulvárlapok hamarosan képeket közöltek róla, amelyeken egy ismeretlen, bikinis szépséggel az oldalán volt látható. Billie azon kapta magát, hogy nagyítóval tanulmányozza a fotókat. Gyomra összeszorult; be kellett ismernie, hogy majd belepusztul a féltékenységbe.

De hogyan retteghet olyasminek az elvesztésétől, ami soha nem is volt az övé? Hiszen csak egyéjszakás kaland volt köztük. Szidta magát a naivitásáért, hogy többet remélt.

Szpíroszra visszatérve aztán ráébredt, hogy nagyobb gondja is van ennél: kimaradt a menstruációja. A falusi patikába nem mehetett terhességi tesztért, különben rögtön szárnyra kel a szóbeszéd. Az orvost sem akarta felkeresni, mert tartott tőle, hogy az asszisztensnői kibeszélnék. Végül felszállt az athéni kompra, s a fővárosban vette meg a tesztet. A hotelszobájában el is végezte – az eredmény pozitív lett.

Bénultan ült az ágy szélén, a tesztrudacskát bámulva. Most mihez kezdjen? Többé semmi sem lesz olyan, mint azelőtt. Egyedülálló anya gyerekeként, akinek állandóan hiányzott az apja, nagyon mélyen érintette a dolog. Már kamaszfejjel szilárdan eltökélte, hogy nem követi el ugyanazt a hibát, mint az anyja. Most meg itt ül egyedül, és olyan embertől vár babát, aki hallani sem akar róla. Az élete a feje tetejére állt.

Annyira okosnak tartotta magát, mégsem sikerült vigyáznia magára. Aléxiosszal hagyták, hogy elragadja őket a szenvedély. Most meg kell bűnhődnie a könnyelműségéért – és nemcsak a munkáját, de a jó hírét is elveszíti. Mindenki azt fogja hinni, Aléxiosz csak kihasználta, ő pedig szándékosan esett teherbe tőle.

Nagyot sóhajtott. Főnöke jövő héten visszatér a szigetre, közölnie kell vele a hírt.

A következő napokban azonban kételyei támadtak, valóban be kell-e avatnia.

Pánosz felhívta a jachtról, s kérte, küldjön át e-mailben néhány dokumentumot.

– Bár nem hiszem, hogy kelleni fognak, mert a főnök iszonyú elfoglalt – tette hozzá sóhajtva.

– Mivel van elfoglalva? – tudakolta Billie, miközben kikereste a kért dokumentumokat a számítógépen.

– Nem mivel, hanem *kivel* – helyesbített gunyorosan a kolléga. – Van itt a fedélzeten egy új, nagyon igényes hölgy, ezért minden üzleti ügy háttérbe szorul. Nem is érünk haza holnap, mert Aléxiosz rátett még néhány napot.

A lány szívverése felgyorsult a szavak hallatán, homlokán hideg veríték ütközött ki. Természetesen számított rá, hogy Aléxiosz hamarosan új barátnőt talál, de ettől még leforrázta a hír.

– Miféle hölgy?

– Régi szerelem. Magas, szőke, úgy néz ki, mint egy szupermodell… Kortéssza Bethunenek hívják, nemrég vált el.

Billie még nyomorultabbul érezte magát. Emlékezett a névre s a körülötte keringő pletykákra. Kortéssza volt az egyetlen nő, aki elhagyta Aléxioszt egy másik férfi miatt, de ezek szerint most visszatért hozzá. Billie végzett egy kis kutatást az interneten, és megtudta, hogy Kortéssza egy svájci vállalkozó felesége volt, a házasságból nem született gyerek. Valóban csodaszép nő, s Aléxioszhoz hasonlóan a görög felső tízezerből származik.

Miután Billie visszatért Szpíroszra, felhívta Londonban a nagynénjét, Hilaryt, és elmesélte, mi történt vele. Az asszony megértően fogadta vallomását, a lány hamarosan már nem is érezte annyira magányosnak magát.

– Már régóta számítottam rá, hogy valami ilyesmi fog történni – mondta fanyarul a Hilary. – Szereted őt, valószínűleg ennek megfelelő jeleket bocsátottál ki. Egy magafajta embertől várható volt, hogy egyszer kihasználja a helyzetet. A temetés után bizonyára…

– Egyszerűen csak mellette akartam lenni – szólt közbe unokahúga.

– Ne légy szigorú magadhoz, Billie. Sok nő álmodja ugyanazt az álmot, mint te – sóhajtott Hilary. – Ami történt, megtörtént. Most át kell gondolnod, mit akarsz tenni, és el kell mondanod Aléxiosznak. Ne érezd kínosnak, neked és a babának támogatásra van szükségetek.

Billie-t már másnap rosszullétek gyötörték. És még mindig nem tudta, hogyan viselkedjen. Az, hogy telefonon közli a dolgot Aléxiosszal, éppúgy nem jöhetett szóba, mint az, hogy odaáll elé, s az új barátnője társaságában tálal ki. Kortésszáról amúgy egyre gyakrabban írtak a pletykalapok, kiegészítve a párról készült pillanatfelvételekkel. Az egyik képen kéz a kézben voltak láthatók, mindketten szépek és jól öltözöttek; igazi álompár, mint azt Billie kénytelen volt elismerni.

Alig huszonnégy órával később Aléxiosz megérkezett a szigetre a helikopterével. Fekete haját összekócolta a szél, s ahogy belépett az irodába, férfias vonásain elszántság tükröződött. Billie a számítógépnél ült, és ahogy felnézett rá, elpirult. Elég volt a férfi egyetlen pillantása, ő máris gyakorlatilag a lába előtt hevert. Szíve vadul kalapált, forró vágy járta át a testét.

– Eredetileg nem akartam ilyen sokáig elmaradni. Bár igazából az üres házba se volt kedvem visszajönni – mondta bizalmasan Aléxiosz. – Túl sok emléket idéz.

– Persze, megértem – bólogatott a lány. – De inkább gondolj a szép pillanatokra.

Aléxiosz kutatva nézett rá. Be kellett vallania magának, hiányzott neki Billie optimizmusa. És eszébe jutott utolsó, nem túl derűs találkozásuk.

– A múltkor túl kemény voltam veled – mondta. – Pedig csak jót akartál.

Billie felállt, szíve még mindig a torkában dobogott.

– Rosszul tettem – felelte zavartan.

Aléxiosz megérezte, hogy a lány magába zárkózik, s kereste az okát. Eddig nem haragtartónak ismerte. Mindig tudta értékelni Billie nyitottságát, könnyed stílusát, annál inkább furcsállotta most, hogy a lány mintha kerülné a tekintetét, és süt belőle a feszültség.

– Majdnem olyan közel állsz hozzám, mint egy rokon, ezért úgy gondoltam, neked kell megtudnod elsőnek. Azt hiszem, megtaláltam a nőt, akit egyszer talán feleségül veszek – közölte, és elégedetten mosolygott.

Billie megszédült. Mindig azt hitte, Aléxiosznak fontos a függetlensége, sosem kötné le magát. Persze érteni vélte ezt a változást: a szülei elvesztése után nyilván felmerült benne a családalapítás gondolata.

Kényszerítette magát, hogy a főnökére pillantson. Aléxiosz sohasem nézett ki jobban, mint most. És sohasem hatott elérhetetlenebbnek. Világok választották el őket egymástól.

Billie szeretett volna beszélni vele a medencénél történt balesetről, és főleg az azelőtti szenvedélyes együttlétükről – de már nem lehetett. Igyekezett osztozni az örömében, hiszen mi lehetne jobb neki, mint végre beevezni a tartós kapcsolat kikötőjébe? Ám belül kíméletlenül marcangolta a fájdalom. Gyereket vár Aléxiosztól – és a férfinak immár másik nő van az életében, méghozzá olyan nő, akibe szerelmes. Ha csak szexről lenne szó, még el tudná viselni a gondolatot, ez azonban már túl sok volt neki.

– Szívből gratulálok – mosolygott kényszeredetten, a féltékenységgel küszködve. – Felteszem, Kortéssza Bethune-ről beszélsz. Örülök nektek. Kitűztétek már az időpontot?

Aléxiosz érdesen fölnevetett, és védekezőn maga elé emelte a kezét.

– Annyira azért nem sietek, Billie. Már ez is épp elég gyorsan történt, hogy újra összejöttünk Kortésszával. Ennyi egyelőre elég nekem.

Aléxiosz az íróasztala mellett állt, s éppen utasításokat osztott Billie-nek a partival kapcsolatban, amelyet abból a célból készült rendezni, hogy bemutassa a családjának Kortésszát. Míg a lány jegyzetelt, a férfi orrát megcsapta ismerős barackillata. Azon kapta magát, hogy a tarkóját bámulja feltűzött haja alatt. Egy pillanatra erős késztetést érzett, hogy odahajoljon, s ajkával megérintse a bőrét.

Sietve az üvegajtóhoz lépett, kinézett a teraszra meg a kertre. Megijedt ettől a heves vágyakozástól. Mi ütött belé? Eddig büszke volt magára, amiért – leszámítva azt a gyönge pillanatot, amikor megcsókolta – sosem kezdett ki Billie-vel. Mindig is kedvelte őt, úgy bánt vele, mintha az unokahúga lenne. Volt a lányban valami ártatlanság, amit nagyra tartott.

Miután Aléxiosz elment, Billie még sokáig ült az íróasztalánál, s azon tűnődött, mi legyen az ünnepség mottója. London lesz a helyszín, ezért meg akarta kérni a főnökét, adjon neki szabadságot arra a hétvégére, hogy meglátogathassa a nagynénjét.

Gondolatai a babára terelődtek. Rosszabb már nem is lehetett volna az időzítés: mit szólna Kortéssza, ha megtudná, hogy nem ő lesz a férfi elsőszülött gyermekének anyja?

Tehát meg kell őriznie a titkát. De vajon képes legyűrni a féltékenységét, hogy Aléxiosz és Kortéssza boldogok lehessenek? Az abortusz szóba sem jöhetett, ezt már egészen korán elhatározta; s éppúgy ki volt zárva, hogy örökbe adja a babát. Ha már maga Aléxiosz nem lehet az övé, legalább a gyereke igen.

A férfi nem emlékszik az együttlétükre, vagyis meg se fordul a fejében, hogy ő lehet az apa. Alighanem szörnyen meg fog döbbenni, és igyekszik majd kiszedni belőle az apa nevét. Mert bár Aléxiosz a szemére vetette, hogy túl messzire ment, ő persze előszeretettel avatkozott bele a lány magánéletébe.

És hogyan fogja eltartani a babát és magát? Hol fognak élni? Jól keresett ugyan, de minden pénzét a házba fektette, amely sokkal drágább lett, mint amilyennek tervezte. Hat hónap múlva beköltözhető lesz, s a következő évben a teljes fizetése rámegy. Mivel eladás esetén először a helyieknek kellene felajánlania, csak nagy veszteséggel tudna túladni rajta, pláne, hogy ajándékba kapta Aléxiosztól a telket, amit így szintén ki kellene fizetnie a férfinak.

Vagyis a közeljövőben nem hagyhatja el a szigetet. És az állásáról se mondhat le. Álmai háza hirtelen teherré vált, mert odaláncolta ahhoz a helyhez és álláshoz, amelyet most legszívesebben maga mögött hagyott volna. Mert mégis hogyan nézhetné végig lelki nyugalommal, ahogy Aléxiosz boldogan él újra megtalált kedvesével?

Miközben lefekvéshez készülődött, aggódva szemlélte egyelőre lapos hasát. Azon tűnődött, vajon mennyi ideje van még, amíg a terhesség észrevétlen marad.

Hilaryt nem hatották meg az érvei.

– Szóval mást szeret. Hát ez nagyszerű! – mondta megvetően, amikor Billie másnap este felhívta. – Attól még nagyon is felelős azokért a nőkért, akiket teherbe ejt.

– Jog szerint nézve igen, de nincs szükségem a segítségére, és nem is akarom…

– Vigyázz, mert a hamis büszkeséged miatt kiszúrsz magaddal – intette a nagynénje.

– Nem akarom tönkretenni a boldogságát – vallotta be Billie sóhajtva. – Elfelejtette, mi történt azon az éjszakán, nem lenne sportszerű bejelenteni neki a babát.

– Egy genetikai vizsgálat eredményét még egy Drákosz sem vitathatja – érvelt Hilary. – Ha előbb nem, majd szülés után nyújtod be az igényeidet.

– Tényleg nem akarom a pénzét, Hilary. Sokkal inkább szeretnék valami módot találni rá, hogy a gyereket és a munkámat is megtarthassam.

– És mégis hogyan? Azt nem tudom elképzelni, hogy majd anyád a hónod alá nyúl.

– Persze, azt én se…

– Ha én a szigeten laknék, meg lenne oldva a helyzet – jegyezte meg a nagynénje. – Én

szívesen gondoskodnék a kisbabádról.

– Igen, ha ideköltöznél. Az új házamban lenne elég hely. De nem hagyhatod magára Johnt. – Billie bácsikája egy gondozóközpontban élt, ahol Hilary naponta látogatta.

– Már nem tart sokáig – mondta a nagynénje halkan. – Napról napra romlik az állapota.

– Ne haragudj, ez igazán ostoba ötlet volt – felelte Billie. – Csak eszembe jutott, milyen jó lenne, ha itt lehetnél velem.

– Ha John nem volna, rögtön mennék. Jó lenne az újrakezdés: új emberek, más lehetőségek… – vallotta meg Hilary.

Billie-nek hirtelen másik ötlete támadt.

– Eszembe jutott valami! Úgy senki sem jönne rá, hogy Aléxiosz babájáról van szó.

Ebben a percben megszületett a terv, amit persze a nénikéje őrültségnek tartott.

– Jaj ne… Ki hinné el, hogy a gyerek az enyém?

– Még csak harmincnyolc éves vagy. És Laurenen kívül itt senki sem tud a férjed betegségéről – mondta Billie, akinek egyre jobban tetszett az ötlet. – No és úgyse kéne örökké ebben a hazugságban élnünk. Amint lesz elég pénzem, eladom a házat, keresek másik állást, és nem kell tovább játszanunk a komédiát…

– Még ha én segítenék is neked, Lauren tudná az igazságot…

– Biztosan rávehetnénk, hogy hallgasson. Hidd el, ez a megoldás! Megtarthatnám a babát anélkül, hogy feltűnést keltenék – győzködte Billie. – Kérlek, gondold át, és mondj igent!

– Ha tényleg akarod, megteszem… de csak azért, mert szeretem a gyerekeket, és szívesen laknék Szpíroszon. De addig viszont nem, amíg John él. Bár már csak ritkán ismer fel – mondta keserűen Hilary –, néha viszont vannak tiszta pillanatai. Tudom, már nincs sok ideje hátra, de most ne beszéljünk erről… Szóval akkor el akarod titkolni Aléxiosz elől a terhességedet?

– Titkolom, ameddig lehet, aztán szabadságot kérek tőle, hogy Angliába mehessek, és egy darabig segítsek neked. Szerintem nem fogja megtagadni.

– Ha itt szülöd meg a babát, én tudok róla gondoskodni – biztosította a nagynénje. – Ha nem esik nehezedre nálam hagyni. Úgy fogom szeretni, mint a sajátomat.

– Tudom – mondta Billie szeretettel.

Amióta elvégezte a terhességi tesztet, most aludta át először nyugodtan az éjszakát. Reggelre ébredve még egyszer átgondolta a tervét. Egyáltalán nem volt ínyére, hogy a nagynénjével hazugságban éljenek, de nem tudott jobb megoldást. Ha a gyermeke mindent megkap, az megéri a hazugságot.

A hasára tette a kezét. Úgy vágyott erre a babára…

Másnap Damón Máriosz megkérte, találkozzanak az építkezésen, hogy megbeszéljék a teraszt. Billie nemcsak a ház tervezését, de az építésvezetést is rábízta, hogy neki magának

ne legyen gondja semmivel. A perzselő délutáni hőségben fölfelé hajtott a burkolat nélküli úton, aztán leparkolt a férfi terepjárója mellett.

– Úgy gondoltam, együtt ebédelünk, és aközben beszélgetünk – mutatott Damón mosolyogva az egyik göcsörtös olajfa felé, amelynek árnyékában harapnivalók voltak kikészítve egy pokrócon.

– Ó… milyen kedves ötlet – lepődött meg Billie, aztán halkan sóhajtva letelepedett.

Az építész különböző ételekkel kínálta, s közben arról próbálta meggyőzni, hogy a teraszt még változatosabban alakítsák ki, mint ahogy eredetileg tervezte.

– Úgy még lenyűgözőbb lesz a kilátás – magyarázta.

A lány megrázta a fejét.

– Szeretném, ha a ház minél hamarabb elkészülne, és nem akarok több pénzt költeni rá. Még be is kell bútoroznom!

– Újabban olyan feszültnek látszol – fürkészte homlokráncolva Damón. – Mi történt?

– Semmi… csak kikészít ez a meleg.

– Aléxiosz sokat követel az embereitől; nem is tudom, hogy bírod ezt a terhelést. És ha igaz, amit az újságok írnak, az a mocsok Kortéssza is visszatért az életébe, és hajszolja.

– Mért mondod, hogy mocsok? – kapta fel a fejét a lány.

– Ha együtt marad vele, majd te is hamar rájössz. Anyám szerint múltkor is lehetetlenül viselkedett a személyzettel… És az a pletyka járja, hogy Aléxioszt ki akarták tagadni a szülei e miatt a nő miatt. Aztán hozzáment Bethune-höz.

– Az emberek változnak. Akkor még fiatal volt – jegyezte meg Billie szárazon.

Damón megfogta a kezét.

– Valamikor mi is jó barátok voltunk, Billie.

– Remélem, még mindig azok vagyunk – húzta el finoman a kezét a lány.

– De én szeretném, ha több lenne belőle – vallotta be a férfi, s újra Billie ujjai után nyúlt.

Aléxiosz éppen ebben a pillanatban bukkant fel a háznál. Hátrafésült fekete hajával, napszemüvegében, világosszürke öltönyében úgy festett, mint egy férfi divatmodell.

– Ne zavartassátok magatokat – mondta csalóka derűvel. – Csak meg akartam nézni a házat.

– Akkor körbevezetlek – engedte el a lány kezét Damón, és fölkelt.

– Nem is hallottam az autódat – jegyezte meg Billie.

– Gyalog jöttem.

Miközben a két férfi szemrevételezte a házat, Billie az árnyékban üldögélt és bosszankodott. Miért nem tudják elfogadni a férfiak, ha nemet mondanak nekik? Hányszor kell még közölnie Damónnal, hogy nem érdekli?

Végül Aléxiosz ismét megjelent, és elkérte a kocsi kulcsát, amivel Billie idejött, de ami a férfié volt.

– Gyere vissza velem. Még el kell intézned néhány telefont.

Damón csalódott arcáról tudomást sem véve Billie felállt, és kisimította a szoknyáját. Remegett a keze a haragtól. Nem mintha tovább akart volna maradni az építésszel, de mégis bosszantotta Aléxiosz atyáskodó közbelépése.

– Nem ő a megfelelő számodra – figyelmeztette a főnöke, amikor már egymás mellett ültek az autóban. – Piknik az építkezésen… hű, de romantikus!

– Ha rád hallgatnék, sose lenne barátom! Amint egy férfi a közelembe kerül, te mindig keresztbe teszel nekem. Miért csinálod ezt? – támadt neki a lány.

– Elhiheted, hogy csak a te érdekedben – jelentette ki a férfi magabiztosan, de feszült arcvonásokkal. – Damón előbb-utóbb visszamegy a feleségéhez és a gyerekeihez. Ne hagyd magad belekeverni egy családi drámába!

– Már az is elég dráma, hogy neked dolgozom! – kiáltott fel a lány. – Semmi jogod beleszólni a dolgaimba! Felnőtt ember vagyok, elkövethetem a magam hibáit. Szóval tartsd távol magad a magánéletemtől, ha lehet!

Aztán Billie arra gondolt, milyen nevetséges, hogy vitatkozik és kiabál vele, miközben valami nagyon fontosat elhallgat előle. Ha viszont feltárná a titkot Aléxiosz előtt, a férfi sajnálná, és magát okolná; elég jól ismerte ahhoz, hogy ezt előre lássa. És tisztában volt vele, hogy neki sem a sajnálata, sem a bűnbánata, sem a pénze nem nyújtana vigaszt.

8. FEJEZET

A következő hetekben Billie egyre többet megtudott főnöke barátnőjéről, akivel még sosem találkozott, de aki a jelek szerint mindenhol letette a névjegyét. Kortéssza kegyetlenül álgázolt bárkin, sértegetett és bántott; olyan igényei voltak, akár egy dívának, s ha nem kapta meg elég gyorsan, amit akart, jelenetet rendezett. Az alkalmazottak panaszai előbb-utóbb Billie íróasztalán landoltak. Úgy tűnt, minden munkatársa, aki csak kapcsolatba került vele, gyűlölte a nőt.

– Ha nem hajlandó hivatalos panaszt benyújtani, sajnos nem tehetek semmit – magyarázta Billie egy zokogó utaskísérő lánynak, aki a jachton dolgozott. – Mrs. Bethune Mr. Drákosz partnere, meg kell szoknia őt.

– Borzasztóan goromba. Nem vagyok a rabszolgája! Ha még egyszer így beszél velem, felmondok!

– Benyújthat hivatalos panaszt – mondta neki Billie immár harmadszor.

Az utaskísérő grimaszt vágott.

– Semmit se szeretnék írásba adni… Tudja, Mr. Drákosz állást ígért az öcsémnek, ha befejezi az iskolát. Nem akarom magamra haragítani.

Billie elfojtott egy sóhajt. Ezt már annyiszor hallotta! Mindenki óvakodott tőle, hogy felbosszantsa Aléxioszt; mindenki jóban akart lenni vele. Így aztán főnöke úgy élte az életét, hogy nem kellett szembesülnie egy csomó konfliktussal, amilyennel az átlagembernek akár naponta is.

A Tengeri Királynő főszakácsa már felmondott, miután Kortéssza széltében-hosszában panaszkodott a főztjére. Ő volt Aléxiosz egyik legjobb embere; régóta csábítgatták máshová, most hát igent mondott. Amikor Aléxiosz csodálkozott, hogy Billie nem tudta maradásra bírni, a lány támadásba lendült.

– A barátnőd sértette meg. Igyekeztem megbékíteni, de hiába.

– Kortéssza nagyon egyenes ember.

– Nem a főszakács az egyetlen, akinek gondja van ezzel az „egyenességgel” – közölte a lány.

– Azt akarod mondani, hogy panaszkodnak rá? – A férfi gőgösen felvonta az egyik szemöldökét.

– Hivatalosan nem, de néhány munkatársunk nem tud mit kezdeni a modorával.

– Akkor kénytelenek lesznek hozzáedződni. Nem tűrök semmiféle tiszteletlenséget vele szemben.

– Persze, értem.

Billie átkozta magát, amiért nem volt benne bátorság figyelmeztetni a férfit. Hosszú távon kevesen fogják elviselni Kortéssza gorombáskodását. Ha majd még többen felmondanak, Aléxiosz talán észbe kap.

– Egyébként hogy vagy? – váltott hirtelen témát a férfi.

– Én? – lepődött meg Billie. – Miért kérdezed?

– Anna mesélte, hogy néhány hete valami nem stimmel – sóhajtott türelmetlenül a másik. – Örültem volna, ha tőled hallom, mi a gond.

Billie elvörösödött. Hogyan is hihette, hogy a házvezetőnő figyelmét elkerülik a rosszullétei?

– Voltál orvosnál?

– Hát… nem – vallotta be kurtán a lány.

– Akkor nem én vagyok az egyetlen, aki kerüli az orvosokat – mondta gunyorosan Aléxiosz.

– Összeszedtem valami makacs vírust, ez minden – vont vállat megjátszott közönnyel a lány. – Már jól vagyok.

Billie ezen a hétvégén Londonba repült ellenőrizni, hogy Janine, a rendezvényszervező megtette-e a szükséges intézkedéseket Aléxiosz és Kortéssza partijához. Aléxiosz városi házának báltermét a szezon legnagyobb érdeklődésére számot tartó eseményéhez méltón díszítették fel. Ahogy Billie nézegette magát a tükörben, elégedetten állapította meg, hogy kosztümje jól elrejti gömbölyödésnek indult pocakját. A harmadik hónapban volt, s ugyan már túl volt a rosszulléteken, észrevette, milyen gyorsan változik a teste. Legkésőbb hat hét múlva már látni lehet majd rajta a terhességet. Muszáj lesz hát a következő két hétben valamikor megbeszélnie Aléxiosszal a szabadságát. Hirdetés útján már keresett új asszisztenst, addig be akarta tanítani.

Éppen kilépett a bálterem hátsó ajtaján, amikor egy nő Janine nevét kiáltotta.

– Kortéssza – sóhajtotta elgyötörten a rendezvényszervező. Időközben elmesélte Billie-nek, hogy a nő folyton újabb változtatásokat eszel ki.

Billie óvatosan hátralesett a válla felett. Kortéssza lezser öltözetben közeledett: piros ruhájához fekete bőrdzsekit viselt. Valóban feltűnő szépség volt.

Amint Billie maga elé képzelte, hogyan fonja ez a nő a hosszú lábát Aléxiosz izmos teste köré, majdnem rosszul lett; kisietett, mielőtt bárki észrevenné. Megint elkerülte a találkozást főnöke barátnőjével, miután már kétszer is kitért az útjából a jachton. Mindenesetre Aléxiosz nem vitte magával Szpíroszra, mert mindketten nagyon elfoglaltak voltak. Kortéssza ugyanis, aki annak idején a férje kedvéért sutba dobta modellkarrierjét, az Aléxiosszal folytatott románc révén nagy ismertségre tett szert, és elhalmozták felkérésekkel.

Billie a nagynénjénél akarta tölteni a hétvégét. Nagybátyja négy héttel azelőtt halt meg; akkor csak a gyászszertartáson tudott részt venni, utána rögtön haza kellett repülnie. Aléxiosz partiján semmiképpen sem szeretett volna jelen lenni. Még mindig féltékeny és szomorú volt, és óriási erőfeszítésébe került, hogy leplezze érzéseit.

– Döntöttem: elmegyek Görögországba – tudatta vele Hilary. – Amint a baba megérkezik, kiadom a házamat.

Billie boldogan ölelte magához.

– Jaj, annyira örülök! De remélem, nem csak az én kedvemért teszed!

– Hát persze, hogy nem! Szeretnék írni egy könyvet IV. Henrikről és a Lancaster-házról. Már az egyetem óta tervezem, de folyton jégre kellett tenni – mondta a nénikéje olyan lelkesedéssel, amilyet már évek óta nem érzett.

– Még segíthetek is benne – ajánlkozott Billie. – A szülés előtti hetekben úgyse lesz sok dolgom.

Másnap meglátta az újságban a fotót Kortésszáról a fantasztikus báli ruhájában. Aléxiosz legjobb úton volt afelé, hogy beteljesítse a sorsát. A családja azt várta tőle, hogy előkelő származású nőt vegyen feleségül, és Kortéssza a felmenőivel, a szépségével és hírnevével tökéletesen megfelelt az elvárásoknak.

Amikor Billie két héttel később egy üzleti úton együtt ebédelt Aléxiosszal, megpendítette neki a szabadsága ügyét.

Főnöke felpillantott, barázdák szaladtak végig a homlokán.

– Ez elég váratlanul jött – jegyezte meg halkan. – És miért akarsz szabadságra menni?

– Már régóta játszom a gondolattal. Szeretnék egy kis időt a nagynénémmel tölteni Angliában. Szüksége van a segítségemre.

– Úgy tudom, nemrég elveszítette a férjét – bólogatott Aléxiosz. – Együtt érzek vele, de nem vagyok rá felkészülve, hogy hónapokon keresztül mindenféle alkalmatlan asszisztensek miatt kelljen bosszankodnom, akik megpróbálják elvégezni a munkádat.

– Nyolc hónapról lenne szó – mondta a lány. – Sürgősen szükségem a kikapcsolódásra.

– Nem értem, miért? – A férfi az arcát fürkészte, nem tudván szabadulni a gondolattól, hogy elhallgat előle valamit. – Mi a baj tulajdonképpen? – makacskodott.

– Egyszerűen szükségem van egy kis szünetre, és… – a lány kerülte a tekintetét; idegesen megnyalta az ajkát – a nagynénám terhes, és teljesen egyedül van. Segítenem kell neki.

Aléxiosz azon tűnődött, miért vörösödött el Billie. Talán a nagynénje nem a néhai férjétől vár gyereket?

– Nem akarom, hogy most elmenj. Nélkülözhetetlen tagja vagy a csapatnak.

– Már ismered Olimbiát. Addig betanítom, hogy átvehesse a munkámat.

– Mindig elmenekül, ha meglát. Már most megmondhatom, hogy nem fogja bírni –

jelentette ki rosszmájúan a férfi.

– Kénytelen lesz – szegte fel dacosan az állát Billie. – Okvetlenül el kell engedned szabadságra.

– Gondolkodom rajta – válaszolta fagyosan Aléxiosz. – Miért nem mész át erre a nyolc hónapra a londoni kirendeltségünkre? Az ésszerű megoldás volna, és meglenne a környezetváltozás.

Billie erre nem számított.

– Köszönöm, egy darabig inkább nem szeretnék dolgozni.

Aléxiosz még egy hétig váratta a válasszal, ami idegőrlő volt Billie számára. Elhatározta, hogy ha megtagadja a beleegyezését, felmond. Aztán egy napon a férfi behívatta az irodájába, mielőtt a hétvégére Párizsba repült volna. Billie feszülten lépte át a küszöböt, behúzva a hasát, nehogy a főnöke észrevegyen valamit.

– Nem értek ugyan egyet ezzel a szünettel, ahogy te nevezed, de nem bánom, legyen – tájékoztatta Aléxiosz morcos arccal. – Nekem rettenetesen nehéz lesz, de értékelem, hogy az elmúlt években jó munkát végeztél. Mikor akarsz elmenni?

– A hónap végén – felelte a lány végtelen megkönnyebbüléssel, ám tele bűntudattal.

Remélte, az esküvőre még az ő visszatérése előtt sor kerül. A pár ugyan hivatalosan még nem jegyezte el egymást, úgy hírlett azonban, Kortéssza már fölkeresett néhány esküvőszervezőt. Billie próbálta bebeszélni magának, hogy idővel majd csillapodnak az érzelmei, és nem lesz több álmatlan éjszakája, amikor kétségbeesetten vágyakozik Aléxiosz után.

Alig ismert magára. Ki volt szolgáltatva a hormonjainak: folyton sírva fakadt, néha pedig hiú reményekkel áltatta magát. Jót fog tenni a hosszú távollét, talán ezalatt túlteszi magát a dolgon. Meg is kell emberelnie magát, ha valaha még szeretne Aléxiosznak dolgozni.

Nyolc hónappal később Billie visszatért Szpíroszra, ahogy megígérte. Ott állt a kompon Hilary és a fia, Nikolász társaságában – akit Nickynek szólított –, és mutogatta a nagynénjének a nevezetesebb helyeket. Szél borzolta rövid szőke hajával, izgatott kék szemével Hilary szinte szikrázott a lelkesedéstől.

– Szóval az a házad… az új otthonom – mondta halkan, miközben igyekezett rálátni a Drákosz-villától jobbra eső kis épületre. – És az a jacht ott hátul, az a Tengeri Királynő? Nem gondoltam, hogy ekkora.

– Szent György-napon megnézheted – felelte Billie. – Olyankor hagyomány, hogy nagy tüzet gyújtanak a parton, és nagyokat esznek-isznak.

– De jó lesz! Emlékszem, miket meséltél róla néhány évvel ezelőtt – örvendezett a nagynénje. – Hát nem jellemző Nickyre, hogy ilyenkor elalszik?

Billie a kisfiára nézte. A szokatlan napirend, a hosszú utazás kimerítette a gyereket, a

repülőn szinte egész idő alatt sírt. Hiába itatták meg, tették tisztába és játszottak vele, nem használt semmi.

– Alig várom, hogy lássam a házamat – mondta a lány. – Damón küldött e-mailben fotókat, azoktól még kíváncsibb lettem. – Mivel megfájdult a karja, áttette a kicsit a másik vállára, ahol a gyerek békésen aludt tovább. A hátát simogatva azon tűnődött, hogyan fogja kibírni, hogy el kell szakadnia tőle, amikor dolgozik. De nem volt más választása.

Lauren már várta őket, s mihelyt kiszálltak, magához ragadta a babát.

– Szóval ő az én… unokaöcsém! – kiáltotta. Billie-nek úgy tűnt, szándékosan tartott pillanatnyi szünetet. – Jóságos ég, sokkal nagyobbnak tűnik három hónaposnál! És olyan délvidékinek látszik… kitől örökölhette ezt a dús fekete hajat?

– Ne túlozz, Lauren – mondta Hilary, s miután visszavette tőle a szundikáló babát, beszállt Billie után a taxiba.

– Milyen színű a szeme?

– Barna – felelte Billie, és gyorsan kitért anyja átható pillantása elől.

Amikor végigmentek az új ház helyiségein, Billie megállapította, hogy a bútorok szinte elvesznek a hatalmas térben, a fa- és csempézett padlók, a fehérre festett falak pedig csupasznak tűnnek.

– Olyan világos és barátságos! – lelkendezett Hilary, amikor csatlakozott Billie-hez a teraszon. – Annyi hely van ebben a házban. Csodálatos! Mit gondolsz, lefektessük Nickyt?

– De hisz te vagy az anyja, nem neked kellene eldöntened? – szólt Lauren csípősen.

– Milyen édes kisbaba! – kiáltotta Anna a következő pillanatban, hogy elvegye a helyzet élét.

Lefektették Nickyt az ágyikójába, és bekapcsolták a zenélő forgót, amit a kicsi megbűvölten figyelt sötét szemével. Ám nemsokára legörbült a szája, és sírva fakadt.

– Szerintem zavarja – vélekedett Hilary.

– Szóval a gyerek dirigál – jegyezte meg Lauren az ajtóból. – Akár egy Drákosz is lehetne.

– Sss! – szólt rá riadtan Billie. – Erre még csak ne is célozgass!

– Már régen észrevettem. Ezért adta neked Aléxiosz a telket is…

Ekkor Anna szólította Billie-t, aki boldogan, hogy félbeszakad a kínos beszélgetés, elsietett az anyja mellett a házvezetőnőhöz. Az asszony bizonytalan mozdulattal nyújtotta át neki a mobiltelefonját.

– Mi az?

– Kortéssza hívta. Azt üzeni, azonnal látni szeretné.

Billie nagyot nyelt. Amikor anyja megjegyzést tett a nőre, figyelmeztetően megszorította a karját.

– Hamarosan a főnököm felesége lesz, nem akarom összerúgni vele a port.

– Menj csak, Nicky és én elboldogulunk nélküled is – mondta a nénikéje.

A lány beszállt Anna mellé az öreg, rozoga járgányba. Aléxiosz éppen úton volt hazafelé Ausztráliából, a gépét csak éjjelre várták Athénban. És Billie most elindult a találkozóra, amit hónapokig igyekezett elkerülni.

– A kereszt- vagy a vezetéknevén kell szólítanom? – kérdezte Annától.

– Mi Kortésszának szólítjuk, ez volt a kérése. Elég nehéz eset – sóhajtotta a házvezetőnő. – Mindent át akar szervezni a villában.

– Várható volt – felelte Billie megjátszott derűvel. Ami nem öl meg, az megerősít, mantrázta magának már hónapok óta.

Kortéssza Aléxiosz irodájában fogadta. Elegáns rózsaszín ruhát viselt, amely remekül kiemelte napbarnított bőrét.

– Szóval maga Billie – jegyezte meg tetőtől talpig végigmérve a lányt, s gúnyosan elhúzta a száját. – Sok minden tönkrement Aléxiosz birtokain, mert maga túl hosszú ideig volt távol.

– Sajnálom. Kár, hogy nem vált be az utódom.

– Örülhet, hogy visszakapja a munkáját. – Kortéssza felemelt egy lapot az íróasztalról, s odatartotta elé; Billie megérezte drága parfümje illatát. – Összeállítottam egy listát a legfontosabb teendőkről; remélem, ma este sokáig kíván dolgozni.

– Nem, ma este nem, egész nap úton voltam. De holnap korán reggel kezdek – felelte Billie egykedvűen, miközben átfutotta a papírt. Nem elintézendő dolgokat tartalmazott, hanem egy panaszlistát, az elhanyagolt úszómedencétől kezdve az állítólag szemtelen alkalmazottakon át egészen a bútorokig és a színekig, amelyek nem tetszettek Kortésszának. – Hamarosan elintézem.

– Igen, tegye csak. Aléxiosz éppúgy rosszul tűri a hanyagságot, mint én. Szerinte maga ügyes; most itt az alkalom, hogy bebizonyítsa.

Billie bólintott, s elindult a saját irodájába nyíló ajtó felé.

– Tudtommal maga rendezi itt a Szent György-napi mulatságot – fűzte hozzá Kortéssza váratlanul. – Mit gondol, le tudná mondani a fogadást a villában?

– Ez már hagyomány. Aléxiosz apjának gyerekkora óta megtartják.

– Lehet, de mi már egy másik generáció vagyunk, és nekem fontos a magánterületem. Nem szeretem, ha idegenek járják össze a házunkat.

A lány hallgatott, mert ez nem az ő hatáskörébe tartozott. Aléxiosz, aki nagyra tartotta a hagyományokat és a sziget vendégszeretetét, feltehetően ragaszkodni fog hozzá, hogy minden úgy történjen, ahogy eddig.

Billie ezen az éjszakán aludt először a saját új házában, orrában a friss festék és az új bútorok illatával. Másnap reggel korán kelt, megetette, bepelenkázta Nickyt, aki már élénken rugdalózott az ágyában. Aztán úgy döntött, munka előtt úszik egyet. Hilary

közben előkészítette a reggelit a teraszon.

Néhány perc múlva Billie leért a tengerpartra. Letette fürdőköpenyét egy sziklára, és bement a vízbe. Hűvösebb volt, mint várta, ezért erőteljes karcsapásokkal úszott, hogy felmelegedjen. Csak amikor kiment a szárazra, akkor vette észre, hogy nincs egyedül.

Aléxiosz közeledett felé a homokon, borotválatlanul, lezseren, fekete pulóverben és kopott farmerben.

– Láttalak a villából. Úgy tűnik, megedződtél Angliában. A víz jéghideg.

– Kicsit hidegebb, mint gondoltam – felelte Billie, és a férfit nézte.

Nyolc végtelennek tűnő hónap után először találkoztak, és Aléxiosz nem okozott neki csalódást. Még most is, hogy épp csak fölkelt az ágyból Kortéssza mellől – a lánynak nagyon fájt a gondolat –, tökéletesen nézett ki, Billie rögtön újra vonzerejének hatása alá került. Megtorpant, s igyekezett nem reszketni a hidegtől meg az izgalomtól.

Már jóval azelőtt, hogy odaért volna hozzá, Aléxiosznak feltűnt, milyen gömbölyű a lány keble és csípője. Mindig ilyen izgató alakja volt? Vörös hajával, amely nedves tincsekben tapadt a vállára, világos bőrével, kemény mellbimbójával, amely kirajzolódott a vizes fürdőruha alatt, hihetetlenül szexinek látta. Nem értette, miért van rá ilyen hatással a lány, smink nélkül, vizes hajjal, régimódi fürdőruhájában.

Billie sietve ment tovább, hogy felvegye köntösét a szikláról, és belebújjon. Bár a terhesség után lefogyott, a melle nagyobb lett, s a hasa is gömbölyűbb volt még, hiába húzta be.

– Soha többé nem kapsz szabadságot – fenyegette Aléxiosz. – A távollétedben kitört a káosz.

– Készen állok a bevetésre – felelte a lány.

– Ma este gyere át hozzánk vacsorára a nagynénéddel – hívta meg a férfi. – És mit szólsz a házadhoz?

– Csodálatos.

– Damón valóban tökéletes munkát végzett.

– A te hathatós közreműködéseddel – emlékeztette a lány, és zöld szeme csillogott.

– Visszament a feleségéhez meg a gyerekekhez – közölte Aléxiosz. – Megmondtam, ugye?

– Örülök, hogy újra együtt vannak – felelte Billie. – Most haza kell mennem átöltözni, különben elkések a munkából.

– Szerintem a főnököd elég megértő. – Ahogy a férfi egy pillanatra a szemébe nézett, a lánynak felgyorsult a szívverése. – Érzékenyen érintett, hogy nem voltál itt, *moráki mu*.

Billie szeme váratlanul megtelt könnyel. Arcára erőltetett egy mosolyt, sután búcsút intett, azzal visszasietett a házba.

Reggeli után belevetette magát a munkába, s megkérte Anna lányát, este vigyázzon

Nickyre.

Hilary el volt ragadtatva a vacsorameghívástól, törte a fejét, mit vegyen fel.

– Nem szeretném megkedvelni – mondta –, mert akkor lelkifurdalásom lenne, hogy eltitkoljuk előle a fiát.

– Szerintem kedves gesztus tőle, hogy így üdvözöl téged a szigeten.

– Nagyon kíváncsi vagyok a házára, meg arra, hogyan él egy milliárdos.

Szerencsére a nagynéni este is jó hangulatban volt, pedig Kortéssza nyíltan kimutatta kedvetlenségét és ellenszenvét. Miközben Aléxiosz a tervezett könyvéről társalgott Hilaryvel, Kortéssza látványosan unatkozott. Aztán egyszer csak felállt, berakott egy CD-t, és olyan hangosra tekerte a zenét, hogy a beszélgetők alig hallották egymást. Billie látta Aléxioszon, mennyire dühös. Mert bár megvoltak a maga hibái, a vendégszeretet szent volt a számára. Amikor a tekintete találkozott Billie-ével, a lány elpirult, s remélte, főnöke nem olvas a gondolataiban.

– Örülök, hogy megismerhettem Kortésszát – mondta később az unokahúgának Hilary. – Hogyan képes Aléxiosz egy ilyen nőt szeretni? Okos, művelt ember, a nő meg egy elkényeztetett liba, nulla ész, nulla modor…

– Lásd be, hogy elfogult vagy. Nagyon szép nő.

– Ez még nem ok egy tartós kapcsolatra.

– Aléxiosz nem ostoba. Nyilván lát benne valamit, amit mi nem – sóhajtotta Billie.

– Talán mesélhetnél neki Nickyről…

– Nem, azt nem! De miért pont most mondod? – ütközött meg a lány.

– Tiszta vizet kellene öntened a pohárba, mielőtt feleségül vesz valakit. Se vele, se a feleségével szemben nem volna fair, ha csak utána mondanád el neki.

– Még nem szándékozik megnősülni.

Miután ezt a kérdést tisztázták, Billie összebújt a karján ülő, finom illatú kisfiával. Nem tudta volna elképzelni Aléxioszt apaszerepben, csak szeretőnek, s ez a felismerés megnyugtatta. Lefektette Nickyt, jó éjszakát kívánt neki, s megpuszilta.

Ha elárulná Aléxiosznak, hogy tőle van a gyerek, egy csapásra megváltozna az élete. Aligha tarthatná meg az állását, és ez a barátságuk végét is jelentené a férfival. Megdermedt a gondolatra. Mivel a férfi emlékezetéből kiesett a szenvedélyes együttlétük, nem is hinne neki, és azt gondolná, a pénzére hajt.

Nem, döntötte el határozottan Billie. Miután ennyi mindent vállalt, hogy megőrizze a titkát, kivárja a megfelelő pillanatot. S amikor majd elérkezik, akkor is a hatodik érzékére fog hagyatkozni.

9. FEJEZET

Két héttel később megkezdődtek a Szent György-napi rendezvények a kikötői kis templomnál tartott körmenettel és egy misével, amelyen Aléxiosz is részt vett az alkalmazottaival együtt.

Ebédidőben nyilvános fogadást rendeztek a Drákosz-villában. A gyerekeket játékokkal kényeztették; itt nagy segítséget jelentett Hilary, aki tanárnőként értett a kicsik nyelvén. Kortéssza kérésére Billie a házigazdák és magánvendégeik számára külön étkezést szervezett a házban, de Aléxiosz kimentette magát, s inkább elvegyült odakint a helybeliek között.

Billie figyelte, ahogy a főnöke körbejár a sokadalomban. Méretre szabott, világosszürke selyemöltönyében, magabiztos fellépésével kiemelkedett a tömegből, fesztelenül kedves viselkedésével ugyanakkor közülük valónak is látszott. A kisfiúk fociztak a gyepen, s valahányszor a labda teraszra repült, ő könnyedén visszarúgta nekik.

– Mondja meg Aléxiosznak, hogy beszélni akarok vele – lépett oda Kortéssza a lányhoz.

Billie végigmérte a mélyen kivágott, rövid fehér ruhát viselő szőke szépséget, aztán elindult Aléxiosz felé.

A férfi karakteres arcán egy röpke pillanatra mintha rémület futott volna át. Billie azon tűnődött, hogyan viselkedhet Kortéssza ilyen ostobán azzal a férfival, akihez feleségül akar menni. Aléxiosznak szüksége volt mozgástérre, bosszantotta, ha egy nő ráakaszkodik. Ráadásul tabunak számított ugráltatni.

– Kortéssza és én most kimegyünk a Tengeri Királynőre – jelentette ki Aléxiosz. – Kérlek, a vendégeket majd te kísérd fel a hajóra.

Billie bólintott, mert érezte, hogy a főnöke nehezen uralkodik a dühén; örült, hogy nem őrá haragszik. Aléxiosz néha megközelíthetetlen tudott lenni, s Kortéssza nyilvánvalóan nem tudott ilyenkor bánni vele. A férfi erős, szenvedélyes személyiség volt, s ha felhalmozódott energiái kirobbantak, az olyan volt, mint egy vulkánkitörés.

Mikor a lány Nickyvel és Hilaryvel megérkezett a fedélzetre, McGregor kapitány egy kis beszélgetésre invitálta a nagynénjét, s felajánlotta, hogy megmutatja neki a hajót. Billie örült, hogy jó kezekben tudja Hilaryt, mert Kortéssza nem mutatkozott, így neki kellett fogadnia a vendégeket.

Késő délután találkozott Aléxiosszal, aki egy kisfiút vigasztalgatott, aki elveszítette az anyukáját, és hangosan sírt. Amikor a lány fölemelte, felismerte, hogy az ápolónő fia.

– Megkeresem az anyukáját – mondta halkan a főnökének. – Valószínűleg csak elfáradt, és teleette magát édességgel.

– Egyszer van ilyen ünnep az évben – állt fel Aléxiosz, és szokatlanul komoly arckifejezéssel nézte a lányt. A kisfiú Billie nyakába csimpaszkodott, és az ujját szopta. – Szereted a gyerekeket, ugye? – kérdezte a férfi.

Billie elsápadt.

– Nagyon – felelte.

Aléxiosz vonásai megkövültek, mintha ez lett volna a rossz válasz. Kurtán biccentett. Billie elvitte a gyereket az anyukájához, aki végtelenül hálás volt neki ezért. Amikor a helybeliek visszatértek a szárazföldre, végre Kortéssza is előkerült, láthatóan idegesen. Azelőtt ragyogóan fehér ruhája foltos volt, láthatóan sikertelenül próbálta eltávolítani róla a foltot. Időközben feltámadt a szél, Billie megborzongott; Aléxiosz megkérte az egyik utaskísérőt, hozzon neki egy kendőt, és maga terítette a vállára.

Billie megijedt ettől a gondoskodástól, és elkapta Kortéssza mérges pillantását. Megilletődve próbált a vendégek búcsúztatására összpontosítani.

Később éppen a nagynénjét és Nickyt kereste, amikor Kortéssza utolérte a szalon előtt.

– Jöjjön be, beszélnem kell magával.

– Miben segíthetek? – riadt meg Billie.

– Tartsa magát távol Aléxiosztól. Nagyon jól játssza a láthatatlant, mégis remekül ért hozzá, hogy magára vonja a figyelmét. Túlságosan bizalmas viszonyban vannak, de én nem tűröm, hogy a jelenlétemben flörtöljön vele.

– Én nem flörtölök vele – szegte fel az állát Billie. – És ha megbocsát, most meg kell keresnem a nagynénémet.

– Mit képzel? Még nem végeztem! – kiáltott rá élesen Kortéssza.

– Hilary és a fia a kapitánnyal van, Billie, elmehetsz. Köszönöm az egész napi segítségedet – szólalt meg mogorván Aléxiosz Kortéssza háta mögül.

Billie megkönnyebbülten elsietett, nem bánta, ha a nő most még jobban gyűlöli. Amikor meghallotta a háta mögött harsány kiabálását, nagyot sóhajtott. Bárcsak ne hozatta volna neki Aléxiosz azt a kendőt! De ha egyszer olyan figyelmes… Ez a gesztus bárkinek szólhatott volna, egy idős hölgynek is. Billie önkéntelenül megérintette lángoló arcát.

Ahogy az ünnepség után kimerülten hazafelé tartottak a tengerparton, nénikéje mintha gondolatban egészen máshol járt volna. Billie elvette tőle a gyereket, s biztatta, tartson ki még egy kicsit.

– Jól vagyok, köszönöm… Egyébként szerintem Stuart nagyon rokonszenves – vallotta be Hilary.

– Stuart? – értetlenkedett Billie.

– Stuart McGregor, a kapitány. Nagyon rendes, szerény, olvasott ember – mondta Hilary.

– Alig ismerem – felelte Billie –, a hajó személyzetének nem sok kapcsolata van a többi alkalmazottal. De örülök, hogy jól szórakoztál.

Amikor másnap reggel munkához látott a villában, meglepve hallotta, hogy Aléxiosz elrepült New Yorkba.

– Kortéssza elkísérte? – tudakolta a házvezetőnőtől.

– Nem, ő tegnap este visszament Athénba. – Anna közelebb lépett, és halkan hozzátette: – Azt hiszem, szakítottak. Hallottam kiabálni a nőt, és magával vitte az összes csomagját.

– Biztos csak valami nézeteltérés. – Billie nem akart elhamarkodott következéseket levonni. – Végül is már vagy egy éve együtt vannak.

Annának mégis igaza lett. A cikkek, amelyeket a következő napokban a bulvársajtóban olvasott, a kapcsolat végéről szóltak. Az egyik újságnak még a címlapján is látható volt Aléxiosz és Kortéssza, vastag, cikcakkos vonallal elválasztva. Aléxiosz nem nyilatkozott, de az exbarátnő több interjút is adott, s közölte, hogy a férfi rossz híre és kicsapongó életvitele volt a szakítás oka.

A következő hét elején Aléxiosz felhívta Billie-t, s közölte, hogy Angliába utazik egy fontos találkozóra, s ezúttal is a lánynak kell gondoskodnia róla, hogy simán menjen.

– Tudtuk, hogy sokat leszel úton. A munkádhoz tartozik – emlékeztette Hilary, amikor Billie magához szorította a kisfiát, azt kérdezve magában, vajon mennyi ideig kell távol lennie tőle. Komoly hátrányai voltak a titkolózásnak, hiszen ha Aléxiosz tudta volna, hogy ő az anya, sosem várta volna el tőle, hogy napokig egyedül hagyja a fiát. – Ha eddig attól féltél, hogy esetleg korlátozzák a feladatkörödet, hát most nem panaszkodhatsz – tette hozzá a nénikéje.

Billie megölelgette a kicsit, és mélyen beszívta illatát.

– Tudom… de olyan nehéz megválni tőle!

– Bármikor felhívhatsz, majd odaülök vele a webkamera elé – ígérte Hilary együtt érzőn.

Billie már több mint egy éve nem járt a Kent grófságbeli Hazlehurst Manorban. A repülőtéren autót akart bérelni, de Aléxiosz érte küldött egy limuzint sofőrrel. Amikor a jármű bekanyarodott az impozáns, tizennyolcadik századi kastély hosszú kocsifelhajtójára, a lány aggódva nézett körül, de minden ápoltnak látszott. A buzgó házvezetőnő üdvözölte, és végigvezette a házon.

Az egyik földszinti helyiséget már berendezték tárgyalóteremnek, s a hálószobák sem maradtak el egy ötcsillagos szálloda színvonalától. Billie le volt nyűgözve, s ezt mosolyogva közölte is a házvezetőnővel. Ebben a tekintetben tehát neki nem volt tennivalója.

Aléxiosz másnap dél körül érkezett helikopteren, amikor a lány éppen a konyha tervezett felújításának várható költségeit mérte fel. Belépett az irodába, fekete haja kissé borzas volt, ajka körül különös mosoly játszott, amitől kevésbé látszott félelmetesnek.

– Most először érzem úgy, hogy ismét ott vagy, ahová tartozol… Minden megy, mint a karikacsapás – nézte érdeklődve a lányt, s azt kívánta, bárcsak kibontaná csillogó haját, s a szűk, csíkos szoknya helyett valami csábítóbbat viselne. Az is tetszett volna neki, ha kilakkozza a körmét. Ahogy maga elé képzelte nőies vonalait csipke fehérneműben, fellobbant benne a vágy, s most először nem érzett bűntudatot emiatt. Miért volt ez így? Mert valószínűleg sohasem voltak tisztességesebbek a szándékai, mint most.

Billie nyugtalan lett a férfi közelségétől, szexuális vonzerejétől. Zakatoló szívvel állt fel.

– A házvezetőnő már az érkezésem előtt mindenről gondoskodott. Kincset ér.

A férfi most még ragyogóbban mosolygott, fogai vakító fehérje elbűvölő ellentétben állt bőrének barnaságával.

– Milyen nagylelkű vagy másokkal! Rengeteg nagyszerű tulajdonságod van, Billie. A vendégeim ma délután érkeznek, s azt szeretném, ha te fogadnád őket mint házigazda.

A lány bólintott.

– S mivel bizonyára nincs megfelelő öltözéked, rendeltem neked pár holmit.

– Ruhát rendeltél nekem? – nézett rá csodálkozva a lány.

– Nem szeretném, ha a következő negyvennyolc órában kosztümben rohangálnál, *moráki mu*.

A férfi parázsló tekintete meghökkentette Billie-t. Izgató bizsergés futott végig a testén.

– Azt hittem, megegyeztünk, hogy nem szólítasz így…

Aléxiosz harsányan felnevetett. Ahhoz képest, hogy zátonyra futott a kapcsolata Kortésszával, s a sajtó meglehetősen rossz fényben tüntette fel, meglepően jókedvű volt.

– Te tényleg nem akartad, de én semmit sem ígértem meg. Úgy nevezlek, ahogy akarlak.

Jellemző volt rá ez az arrogáns válasz; Billie ismerte már, de azért bosszantotta egy kicsit a dolog. Hivatalos ügyekre terelte a szót.

– Átfutottam a felújítás terveit. Beszélnünk kell a költségvetésről, mielőtt…

– Ne, most ne dolgozzunk. Menj, vedd fel az egyik ruhádat, aztán ebédelj velem.

– A vendégeid csak délután jönnek.

– Van ma valami különleges okod arra, hogy vitatkozz velem? – kérdezte Aléxiosz.

Billie vissza akart vágni, de meggondolta magát. Zavarta, hogy nem tudta, miért viselkedik így a főnöke. Miért vett neki ruhát? Amikor annak idején vásárolt neki néhány holmit a munkához, azt azért tette, mert tudta, milyen üres a zsebe. De most miért olyan fontos, hogy mit vesz fel? Talán így akarja burkoltan tudomására hozni, hogy megint elégedetlen az öltözködésével? Ez kínosan érintette.

Aztán fölment a szobájába, ahol tervezői ruhák széles választéka várta. Egyik darab sem illett a munkájához, és túlságosan intimnek érezte, hogy Aléxiosz fehérneműt is választott neki. Valószínűleg szerződtetett egy stílustanácsadót, és a fehérnemű félreértés lehet.

Mindegy, hogy félreértés vagy sem, Billie-t lenyűgözte a kínálat, s nem tudott ellenállni a

kísértésnek, hogy felpróbáljon valamit. Miután egy finom, kék selyem fehérnemű mellett döntött, magára húzott egy egyszerű szabású, mély kivágású királykék ruhát, hozzá rövid ujjú kabátkát az egyik híres divattervezőtől. Alig ismert magára a tükörben. Kibontotta és átfésülte a haját, aztán elmosolyodott. Szóval ilyen, amikor az ember elbűvölően néz ki! Most le kellene vetnie, lemenni Aléxioszhoz, s közölni vele, hogy nem fogadhat el tőle egy komplett ruhatárat. De jó lenne, ha először a férfi is látná ebben a szerelésben… Belepirult a gondolatba.

Amikor ismét belépett az irodába, Aléxiosz elégedetten mérte végig.

– Már egyáltalán nem úgy nézel ki, mint az asszisztensem.

– Ez nem igaz – felelte a lány komolyan.

– Előléptetés vár rád… mégpedig nagy – magyarázta a férfi. – Miután szakítottam Kortésszával, sokat gondolkodtam rólad. És érdekes eredményre jutottam. Te megtestesíted számomra az ideális feleséget.

– Most meg kellene köszönnöm a bókot, ugye? – nézett rá zavartan a lány.

– Kívülről-belülről ismerlek. Te is ismersz engem, és megértesz – mondta Aléxiosz aggasztóan hűvös hangon, miközben kezét Billie hátára téve átterelte az étkezőbe. – Benned megvan minden olyan tulajdonság, amit csodálok: őszinteség, önbecsülés, bátorság, mások tisztelete. A családom és az alkalmazottaim is szeretnek és tisztelnek téged.

– De hát neked dolgozom… Furákat mondasz. – Billie érezte, hogy elvörösödik, miközben helyet foglalt a férfival szemben.

– Butaság. Kettőnk között erős a vonzalom, és ez mindig is így volt.

– Nem értem, mire akarsz kilyukadni… – A lány arca lángolt.

– Akkor ne szakíts félbe, hanem hallgass végig – szólt közbe a férfi kicsit harapósan. – Nem vagyok romantikus alkat. Sosem voltam, és nem is leszek. Ez a történet Kortésszával nagy hiba volt, és nagyon örülök, hogy még azelőtt rájöttem, mielőtt gyűrűt húztam volna az ujjára. Elgondolkodtam, mi is a fontos számomra egy életen át tartó kapcsolathoz, mit akarok egy nőtől, s ez a nő mit várhat tőlem.

– Ez nagyon okos dolog, de valószínűleg most nem vagy igazán jó a nők megítélésében, és nem is gondolkodsz olyan tisztán, mint hiszed.

Aléxiosz vonásai hirtelen megkeményedtek, szeme összeszűkült.

– Tévedsz. Még soha életemben nem voltam ennyire biztos semmiben. Ha őszinte akarok lenni, máskor alig gondolok a nőkhöz fűződő kapcsolatomra.

– Tudom – felelte Billie.

– A legrosszabb oldalamról ismersz.

A lány a homlokát ráncolva tűnődött, miért beszél a főnöke ilyen személyes dolgokról. Kellemetlenül érezte magát.

– Hadd fejezzem be – folytatta Aléxiosz, mintha érezné Billie zavarát. – Már unom a futó szexuális kalandokat.

– Elég sokáig tartott, mire eljutottál idáig, de nagy dolog, hogy megtörtént – válaszolta a lány erőltetett derűvel, hogy palástolja elfogódottságát.

– Ha nem fogod be öt percre, megfojtalak – sóhajtott Aléxiosz, de a szája szegletében mosoly bujkált. – Készen állok a házasságra és a családalapításra, és te vagy az egyetlen nő, akit el tudok képzelni feleségnek. Szeretném, ha hozzám jönnél.

Billie elképedve meredt rá. Ezt nem gondolhatja komolyan! Egy darabig csend uralkodott, idegei pattanásig feszültek.

– Jobban bízom benned, mint akármelyik nőben, akivel valaha találkoztam, s a kettőnk kapcsolata nem a szexen vagy a pénzemen alapul. Meg vagyok győződve róla, hogy a képességeid, amik az egyik leghűségesebb és legmegbízhatóbb alkalmazottammá tettek, még annál is jobb feleséggé emelnek majd – tette hozzá a férfi. – Tehát felteszem neked a kérdést, amit még Kortésszának se tettem fel: akarsz a feleségem lenni?

– Nem kérdezheted komolyan, mikor még csak egy hete szakítottál vele! – kiáltotta a lány kétségbeesve. – Ezzel csak bosszút akarsz állni Kortésszán! Nem is vagy tudatában, mit csinálsz!

Bár Billie évek óta éppen erről álmodozott, Aléxiosz nem alázhatta volna meg ennél jobban. S amikor a „legmegbízhatóbb” és „leghűségesebb” szavakat használta, a lány szíve összeszorult: ha tudná, mekkorát hazudott neki, és micsoda titkot rejteget előle! Aléxiosz azt hitte, ismeri a legrosszabb oldalát, de tévedett.

Az mindenesetre biztos, hogy Billie nem ilyen házassági ajánlatra vágyott. A férfi nem szereti őt; egyszerűen csak elege lett a kalandokból, és Kortéssza után megelégedett volna egy olyan nővel, akiről úgy hitte, kellően jól ismeri. Egy okos nővel, egy kiváló munkatárssal. Mennyire jellemző, hogy míg máskor a szenvedély vezérli, most a józan eszére hallgat! Csak azért esett a választása őrá, mert ő jelenti a legkisebb kockázatot!

– Még nem mondtad el, miért szakítottál Kortésszával.

Aléxiosz szája körül kemény vonás jelent meg.

– Nem is szándékozom. Le akarom zárni a múltat. Egyébként se lehet összehasonlítani benneteket. A mi házasságunknak sokkal szilárdabb alapjai lesznek.

Nem, hát persze, hogy nem lehet összehasonlítani Billie Fostert, a szürke kisegeret a topmodell Kortéssza Bethune-nel. Keserű harag és fájdalom töltötte el a lányt. Aléxiosz talán azt képzelte, ővele majd nem lesz hullámvasút az élet, mert ő olyan kis rendes és igénytelen. Azt mintha nem vette volna számításba, hogy feleségként ő sem viselkedne úgy, mint az asszisztenseként. Billie-t érzékenyen érintette, hogy a férfi azért tett neki házassági ajánlatot, mert emberileg tisztelte, és becsülte a jó tulajdonságait. Mit gondolna róla, ha tudná, mire képes? Ha elmondaná neki az igazat Nickyről? Hazugnak nevezné, és

visszavonná a házassági ajánlatát?

– Nem akarok többet erről beszélni – jelentette ki Billie, és kezét az asztalra támasztva felállt. –Gondolkodnom kell rajta.

– Miért? – tolta hátra a székét Aléxiosz, és ő is felugrott. – Mit kell ezen gondolkodni, *moráki mu*? Tudom, hogy mindig fontos voltam neked.

Billie féktelen haragra gyúlt, s hátrált egy lépést. Szóval erről van szó, gondolta keservesen. Tehát ő vinné az érzelmeket ebbe az érdekházasságba! Aléxiosz nem szereti őt, de azellen nincs kifogása, hogy őt szeressék. Addig legalábbis nem lenne ellene kifogása, amíg Billie nem támaszt igényeket vele szemben. Nem, nem szabad illúziókba ringatnia magát: a férfi nem szerelmet kínál, hanem csak olyan kapcsolatot, amely kölcsönös tiszteleten és szexuális vonzalmon alapul.

– Ezzel megsértesz engem – mondta kifejezéstelenül.

– Tessék? Mivel sértelek meg? – kérdezett vissza a férfi feldúltan.

– Gondold végig, mint mondtál nekem az imént, aztán kérdezd meg magadtól, hány nő akarna ilyen feltételekkel hozzád menni! – kiáltotta Billie dühösen, majd emelt fővel a bejárati ajtó felé vette az irányt. Sürgősen friss levegőre volt szüksége.

Csak amikor már a sövények takarásába ért, akkor lassította meg a lépteit, s kezét a halántékára szorította. Egész testében reszketett. Ahogy visszaidézte, miket mondott neki Aléxiosz, egész bensője görcsbe rándult. Megbízható… hűséges… „Már unom a futó szexuális kalandokat.” „Egyébként se lehet összehasonlítani benneteket.” Vagyis ő volt a kockázatmentes alternatíva a szeszélyes exbarátnőjével szemben. A modell kiszámíthatatlan viselkedése és halott apja három költséges válása óvatossá tette Aléxioszt. Nem akart olyan asszonyt, aki heves kitörésekkel és abszurd követelésekkel nehezíti meg az életét. Olyat akart, aki követi az utasításait, akár egy alkalmazott, s még hálás is azért a pozícióért, amelyet a férfi nyújt neki az életében. Nem, Billie nem ilyen házasságról álmodott, akkor inkább marad élete végéig hajadon!

Letelepedett egy padra a mesés tavacska mellett, melynek vizében tükröződtek a virágzó bokrok. Aléxiosz nem szereti. Ő se nem elragadóan vonzó, se nem érzéki kihívás, csak egy megbízható asszisztens, aki már régóta titokban szerelmes a főnökébe.

Vajon a férfi mióta tud az érzelmeiről? Elpirult szégyenében. Valószínűleg már régen kitalálta, hiszen ismerte a nőket, rengeteg tapasztalatot gyűjtött róluk. Ezt a házassági ajánlatot kétségtelenül óriási megtiszteltetésnek gondolta. Ő pedig mi mást nyújthatna egy fiatal, vonzó multimilliomosnak, mint középszerűséget? Furcsa módon a férfinak most éppen erre lett volna szüksége: egy szerény, hálás, szerető feleségre, akivel persze sokkal könnyebb együtt élni, mint egy olyan dívával, mint Kortéssza Bethune. De neki, Billie-nek mi haszna lenne ebből?

Nagy levegőt vett, amikor elérkezett a dolog lényegéhez. Elmenekült, mert mélyen

megbántódott – de vajon okosan cselekszik-e, ha elszalasztja az egyetlen lehetőségét, hogy Aléxiosz felesége legyen? Az ajánlat persze jelen körülmények közt megalázó, de a férfi legalább őszintén megfogalmazta az elvárásait. És Kortésszának nem kérte meg a kezét. Szerette vajon azt a nőt? És egyáltalán: volt már valaha szerelmes? Őelőtte mindenesetre még sose mondta ki ezt a szót. Mintha eddig egyetlen nő sem jelentett volna neki semmit.

Amikor Billie a férfi családjára gondolt, el kellett ismernie, hogy az ő életük sem volt irigylésre méltó. A szülők kényszerházassága kívülről nézve boldognak látszott, de Natasa Drákosz minden tekintetben függött a férjétől. Nagyon is konzervatív, tipikusan görög kapcsolat volt a kettejüké. Konsztantínosz rengeteget utazott, Natasa ezalatt a családi tűzhelyet őrizte. Ez az érzelemmentes szövetség volt a minta, amelyet Aléxiosz, tudatosan vagy ösztönösen, a maga életében is követni akart.

– Nem jellemző rád, hogy jelenetet rendezel, aztán elrohansz – bukkant fel a közelében Aléxiosz. – Okosabb reakciót vártam tőled.

Ahhoz képest, hogy ismerte a nőket, nagyon tapintatlan tudott lenni. Billie felpillantott rá, és egy pillanatra megint elakadt a lélegzete.

– Én okos vagyok. Éppen most mérlegelem, amit mondtál.

– Mit kell azon mérlegelni?

– Nem szeretsz engem – szegte fel az állát Billie. – Nem lenne egyszerű együtt élni veled. Mindig érvényesíteni akarod az akaratodat. Talán nem is leszel hű hozzám. Szóval van mit átgondolni.

Barna bőre ellenére Aléxiosz elvörösödött, vonásai megfeszültek. Látszott rajta, milyen nehezére esett megállni válasz nélkül.

– Holnap közlöm veled, mire jutottam – mondta a lány.

– Bízom benne, hogy helyes döntést hozol.

Szóval bízik bennem, gondolta keserűn Billie. Ha tudná, hogy van egy fia, más lenne a helyzet. Ez a gondolat összeszorította a mellkasát, de úgy érezte, egyelőre nem tárhatja fel a titkát.

A következő pillanatban Aléxiosz megfogta a kezét, felhúzta magához, és átölelte a derekát. Lassan odahajolt hozzá.

– Jobban akarlak, mint gondolnád, *matákia mu*.

Ahogy száját a lány ajkára szorította, Billie gyakorlatilag elfelejtett lélegezni. Érzelmei elragadták, perzselő vágy lobbant fel benne. Aléxioszt megijesztette, ugyanakkor feltüzelte ez a heves reakció, és izgatónak találta, hogy ő lehet a lány első szeretője.

– Mivel tudom, hogy szűz vagy, nem kell velem aludnod, amíg össze nem házasodtunk – mondta rekedtes hangon. – És bizonyára megérted, hogy ezért minél hamarabb szeretnélek oltár elé vezetni.

Billie zavarában lesütötte a szemét. Aléxiosz tényleg nem emlékszik, hogy már lefeküdtek egymással! És magától értetődőnek veszi, hogy el fogja fogadni a házassági ajánlatát. Dühítette ez a magabiztosság.

– Lehet, hogy holnap nemet fogok mondani – jelentette ki nyersen.

Erre a férfi még jobban magához szorította, s megint megcsókolta, ezúttal még mámorítóbban. Közben a keze elindult felfelé, már veszélyesen közel járt a melléhez. Billie lihegve bontakozott ki a karja közül. Nehezére esett tisztán gondolkodni.

Ezen az éjszakán alig jött álom a szemére az izgalomtól. Aléxiosz nem szereti őt, ő viszont szereti a férfit, és elviselhetetlen volt a gondolat, hogy mást venne feleségül – márpedig egyszer biztosan megteszi, ha ő visszautasítja. Az esze figyelmeztette ugyan, végül mégis a szívére hallgatott.

Másnap reggel felkereste Aléxioszt a reggelinél.

– Mi a válaszod? – tudakolta a férfi szelíden.

– Igen. Hozzád megyek feleségül. – Billie látta, ahogy Aléxiosz arcán elégedett mosoly terül szét. – Meglep?

– Nem. Ahogy már mondtam, tökéletesen megbízom benned, *hriszó mu*.

A lány heves szúrást érzett a mellkasában. „Kincsem”-nek nevezte őt – de vajon meddig látja majd annak?

10. FEJEZET

Két és fél héttel később Billie elfogódottan tanulmányozta ujján a méregdrága eljegyzési gyűrűt, egy keskeny, elegáns karikát csodaszép, sötétzöld kővel. Folyton nézegette, újra meg újra meg akart bizonyosodni róla, hogy nem álmodik. A titka azonban változatlanul nyomasztotta. Vajon Aléxiosz becsülné-e akkor is, ha megtudná, hogy többször hazudott neki?

– Beszélned kell neki Nickyről, mielőtt hozzámész – unszolta a nagynénje.

– Ha megteszem, már nem akar majd feleségül venni – felelte Billie dacosan

Hilary tántoríthatatlanul ingatta a fejét.

– Vállalnod kell ezt a kockázatot.

Ám Billie-t elhagyta a bátorsága. Végre gyűrűt kapott a férfitól, akit szeretett; végre joga volt átölelni őt. Erre ugyan ritkán adódott alkalma, mert azóta alig látta. Ő visszatért Szpíroszra, hogy megszervezze az esküvőt, Aléxiosz pedig üzleti úton járt külföldön. Billie a hetedik mennyországban érezte magát, s annál jobban rettegett, hogy óriási lesz a zuhanás, ha mindent elmond a vőlegényének.

– Talán még meg is próbálná elvenni tőlem Nickyt – mondta, és elsápadt a gondolattól.

– Miért tenné? – ráncolta a homlokát Hilary.

– Mert kikelne magából, és meg akarna büntetni. Gyűlöli a hazugságot, és iszonyú csalódott lenne, amiért titkolóztam előtte. Ráadásul egy házasságon kívül született gyerek rontaná a családja hírnevét. Mindenért engem hibáztatna.

– Szerintem majd csak akkor kellene elmondania neki, amikor már megkötötték a házasságot – szólt bele a vitába Lauren, lekicsinylő pillantást vetve a húgára. – Nem szabad elfelejteni, hogy ő egy Drákosz, tehát nagyon kritikusan áll a házassághoz, még meggondolná magát. De hát azok után, hogy az apja négyszer nősült!

Billie kényelmetlenül fészkelődött a székén, miközben anyja a legrosszabb rémálmait foglalta szavakba. Mert végül mindent elmesélt Laurennek, nem hallgathatta el tovább előle az igazságot. És anyja több megértéssel viseltetett iránta, mint Hilary az ő szigorú erkölcsi elveivel; nagyon is bele tudta élni magát, mennyire fél a lánya a szeretett férfi elvesztésétől. Emellett nem látta okát, miért kellene Billie-nek minden felelősséget magára vállalnia Aléxiosz emlékezetkiesésének következményeiért. Végül is senki sem tehet arról a szerencsétlen balesetről. Utána meg Aléxiosz rögtön belebonyolódott abba a románcba Kortésszával, és Billie csak őrá való tekintettel hallgatott – ami mellesleg anyja szerint ostobaság volt tőle.

– Egyelőre tartania kell a száját. Csak akkor tálalhat ki, amikor már megvolt az esküvő –

jelentette ki Lauren. – Ha már eddig végigjátszotta ezt a komédiát, néhány nap nem számít.

Hilary élénken ellenezte ezt a megoldást.

– De a lánykérés óta gyökeresen megváltozott a kapcsolatuk! Ha most nem mondja el neki, később számítónak fog tűnni.

Billie nem bírta tovább a vitát, bement a hálószobába. A szekrényben ott lógott a gyönyörű, csipkés menyasszonyi ruhája, amelyet Athénban vásárolt. Negyvennyolc óra múlva fölveszi. Eleinte reménykedett benne, hogy addigra Aléxiosz emlékezni fog az együtt töltött éjszakájukra. Athénban még egy szakembert is felkeresett, és kikérte a véleményét. Ő azonban kiábrándította: Aléxiosz egy napon talán emlékezni fog azokra az órákra vagy egyes pillanatokra, de minél több idő telik el, ez annál valószínűtlenebb.

Billie tanácstalanul őrlődött, s közben minden egyes nappal mélyebbre süllyedt a hazugságaiban. Gyerünk, mondd el neki, sürgette egy belső hang; ám utolsó találkozásuk óta alig látta Aléxioszt, telefonon meg nem akarta közölni vele.

Ezen az estén a férfinak időben meg kellene érkeznie vacsorára. A lány újra megpróbálta összeszedni a bátorságát.

Sötétzöld, térdig érő selyemruhában indult el a villa felé. Anna szívélyesen fogadta. Billie tudta, hogy a helyiek jobban örülnének, ha Aléxiosz görög nőt venne feleségül, ő azonban nem volt számukra teljesen idegen, elfogadták. Tűnődve vizsgálta magát az előcsarnok magas tükrében. Mivel Aléxiosz elvárta tőle, hogy a menyasszonyaként jól öltözzön, vásárolt magának néhány holmit Athénban, fodrásznál is járt, manikűröztette a körmeit.

Kiöltöztem, hogy vonzóbb legyek, és tetsszem neki, gondolta, és enyhe megvetést érzett maga iránt. Azelőtt mindig úgy gondolta, nem számít a külseje. Most azonban eszébe jutott Kortéssza és csinos elődei, és nevetett a naivitásán. Egy olyan férfi, mint Aléxiosz, nem fog sokáig érdeklődést mutatni egy „észrevehetetlen” nő iránt, amilyen ő volt, így aztán belátta, hogy alkalmazkodnia kell az elvárásaihoz.

A héten aláírt egy ötvenoldalas házassági szerződést. Csak a felét olvasta el, addig a pontig, hogy válás esetén Aléxiosz nagyvonalú havi járandóságot biztosítana számára. Lauren erősködött, hogy keressen fel egy ügyvédet Athénban, de Billie meg akart bízni jövendőbelijében. Azonkívül az esküvőig már nem is maradt idő, hogy bármilyen kiegészítésről tárgyalhassanak.

Amikor Billie meghallotta a közeledő helikopter hangját, nagyot sóhajtott. Most hát túlesik rajta: mindent elmond Aléxiosznak, és vállalja a következményeket. Mert nem gyáva, és nem hazug.

Aléxiosz belépett a kivilágított szalonba, és elakadt a lélegzete, amint megpillantotta menyasszonyát. A ruhája zöld színe remekül illett a szeméhez, s még finomabban

érvényesült benne bőrének alabástromfehérsége. Hogyan gondolhatta róla valaha is, hogy nem szép? Hogyan gondolhatta, hogy a vörös haj nem vonzó? A lány fürtjei lágy hullámokban keretezték arcát, a szeme ragyogott, szája hihetetlenül érzékien piroslott. Aléxiosz kinyújtotta felé a karját.

– Én… szeretném, ha lehetőséged lenne rá, hogy meggondold magad – kezdett bele a lány idegesen, amikor a férfi közeledett hozzá.

– A legkevésbé sem szándékozom meggondolni magam, *moráki mu* – mosolygott derűsen Aléxiosz, majd kézen fogta, és bevezette a hálószobába. – Nagyon elégedett vagyok a döntésemmel. Épp ma nyilatkoztam a sajtónak az eljegyzésünkről. De az esküvőt szűk körben tartjuk. Ha a rokonaimnak nem jár el a szája, a média nem számít majd rá, hogy ilyen hamar oltár vezetlek.

A hálószobába érve elengedte a lány kezét, s kioldotta a nyakkendőjét.

– Vacsora előtt még le kell zuhanyoznom. Mesélj, milyen volt a heted?

– Sok fontos dolgot meg kellene beszélnünk, Aléxiosz – mondta Billie, s megállt a szoba közepén.

A férfi levetette zakóját, kigombolta ingét, s odalépett hozzá.

– Egész hátralevő életünkben beszélgethetünk. Ez a házasság holtunkig fog tartani. A nagynéném, Marina szívből üdvözöl. Kedvel téged, és megjegyezte, nem is gondolta, hogy ilyen bölcs vagyok.

– Ez hízelgő…

– Akkor ne légy ennyire bizonytalan – mondta Aléxiosz. – A szegény lányokkal nem tudok olyan jól bánni.

Billie váratlanul elpirult, s még feszültebbé vált.

– Még arról se beszéltünk, hogy… szóval a gyerekekről se.

Aléxiosz kérdőn felvonta a szemöldökét, közben kíváncsian nézte.

– Majd egyszer lesznek, de nem most. Néhány évig még nem szeretnék gyereket – mondta habozás nélkül.

Ez a vallomás felborította a lány tervét. Aléxiosz egyelőre nem akar apa lenni; azt hiszi, ebben a tekintetben még van választása. Billie az eleven, makkegészséges kisfiára gondolt, aki szépen fejlődött: már az oldalára fordult, és tárgyakért nyúlt. Mindennél jobban szerette őt, és eszébe sem jutott, hogy Aléxiosz esetleg rosszul fogadná az apasága hírét. Elakadt a szava, és kiszállt belőle a bátorság.

Aléxiosz résnyire szűkült szemmel nézett rá.

– Rosszat mondtam, ugye? Te már rákészültél?

– Nem… nem – válaszolta Billie, és fel-alá járkált a szobában.

A férfi hirtelen az útjába állt, s magához húzta. A lány tekintete akaratlanul is végigsiklott meztelen, izmos felsőtestén.

– Akkor jó. Egyelőre sokkal izgalmasabbnak találom, hogy kettesben legyünk. A babák állandóan sírnak, és rengeteg figyelemre van szükségük. – Meleg lehelete cirógatta Billie arcát, aztán szája sóvárogva az ajkára tapadt.

A lány szíve vadul dobolt. Aléxiosz elengedte a kezét, hogy simogathassa. Amint ujjai a ruhája alá siklottak, és végigcsúsztak a combján, Billie vágyakozva simult hozzá. Kéjesen megborzongott, amikor Aléxiosz izgatott sóhajjal a bugyijához ért. Aztán a férfi felemelte a fejét, s közölte, mit akar csinálni vele. Billie-t megdöbbentette ez a szókimondó őszinteség.

Aléxiosz ujjai megtalálták a forró, lüktető pontot, s becézgetni kezdték. Ám a lány arcát látva hirtelen abbahagyta, mert észrevette, mennyire zavarba jött. Régóta nem izgatta fel nő ennyire, csak kínkeservesen tudott uralkodni magán; ám Billie tapasztalatlansága lelkifurdalást ébresztett benne, elszégyellte magát. Többet akart adni neki, mint egy gyors, forró együttlétet vacsora előtt. Lassan visszahúzta a kezét, aztán magához ölelte menyasszonyát, aki még mindig borzongott a kielégítetlen vágytól.

– Aléxiosz… – lehelte elgyöngülve.

– Volt egy megállapodásunk, *moráki mu* – emlékeztette a férfi, s zavartan ránézett. – Még várunk egy kicsit. És akkor sokkal szebb lesz neked… egészen különleges.

Billie a vágytól kimelegedve felsóhajtott. A férfi bement a fürdőszobába, ő pedig az ágyra ülve tépelődött. Aléxiosz tényleg azt hiszi, még szűz, és hogy a nászéjszakájuk lesz neki az első, amit különlegessé akar varázsolni számára. De ha észreveszi, hogy már nem érintetlen? Éppen a nászéjszakán kell majd feltárnia előtte az igazságot? Micsoda rémes helyzetbe kerültem! – gondolta elkeseredve.

Vacsora közben a teraszon, ahonnan pompás kilátás nyílt az öbölre, Aléxiosz megpendített egy témát, amitől a lány összerezzent.

– Egyik rokonom azt kérdezte tőlem, ki volt az apád. Ekkor jöttem rá, hogy semmit se tudok róla.

– Akkor majdnem annyit tudsz, mint én – válaszolta Billie. – Anyám elmesélte, hogy egyéjszakás kalandból születtem. Az anyakönyvi kivonatomon nem szerepel az apa neve. Abban se vagyok biztos, hogy Lauren egyáltalán tudja-e, ki volt – tette hozzá ironikusan.

Aléxiosz sietve elterelte a szót a kényes témáról, s beszámolt a telefonhívásokról, amelyeket a kíváncsi rokonaitól kapott, amikor elterjedt az esküvő híre.

– Biztos mindenki azt hiszi, csinálhatnál sokkal jobb partit. Mondjuk ha egy gazdag örökösnőt vagy egy modellt vennél feleségül, vagy egy olyan nőt, aki…

Aléxiosz aranybarna szeme dühösen megvillant, kezét a lány kezére tette.

– Aki mi? Te illesz hozzám, Billie. Melyik másik nő viselné el, hogy ennyit utazom? Ki tudna intelligens kérdéseket feltenni a munkámról, s utána megelégedni egy otthon,

kettesben elköltött vacsorával?

Éles fájdalom hasított Billie-be.

– Mi van, ha nem az vagyok, akinek gondolsz? – bökte ki.

Ellenállhatatlan mosoly játszott a férfi szája körül.

– Akkor dolgoznod kell rajta, hogy olyan feleség légy, amilyennek gondollak. Szóval ne keresd folyton mindenben a problémákat.

Billie tudta, hogy az esküvő napjának élete legszebbjének kellene lennie.

A nap ragyogott a fényes kék égbolton, a madarak csicseregtek, a hullámok szelíden csapkodták a partot. Billie a teraszon reggelizett, mellette Nicky ült az etetőszékben. A lány sajnálta, hogy ennyire elhúzódott a háza építése, s végül csak három hónapig lakhatott benne. De legalább a nagynénje élvezheti, amíg itt marad megírni a könyvét.

– Milyen csodálatos nap! – lépett oda hozzá boldogan Hilary.

Reggeli után vége szakadt a nyugalomnak. Megérkezett egy stílustanácsadó az asszisztensével. Aléxiosz kívánságára Billie ezen a napon kibontva viselte a haját. Miközben a két nő előkészítette, ő a gondolataiba merült. A lapok már írtak róluk, de a cikkekben több volt a találgatás, mint a tény. Dolgos Hamupipőkeként ábrázolták, jelentéktelen irodai alkalmazottként, aki valami csoda folytán felkeltette a világ egyik legsikeresebb üzletemberének érdeklődését. Szerencsére az újságírók nem találták meg Lauren egyik eltűnt szeretőjét sem, így nem láttak napvilágot kínos leleplezések. A helybéliek szintén hallgattak, mert óvakodtak bármi olyat mondani a sajtónak, amivel árthattak volna Aléxiosznak.

Billie késő délután felvette a menyasszonyi ruháját, majd kicsomagolta az ajándékot, amelyet Aléxiosz küldött neki. A dobozkában egy gyönyörű lánc hevert gyémántmedállal és hozzáillő fülbevalókkal. Lauren összecsapta a tenyerét, Billie azonban bűnösebbnek érezte magát, mint addig bármikor.

Nem, ebből elég! – határozta el. Ma este beszámol Aléxiosznak a fiáról. Elég volt a halogatásból, az elhallgatásból, a hazugságból, végre tisztázzák ezt a dolgot, bármi legyen is a következmény.

Minden rendbe fog jönni, biztatta magát. Ha Aléxiosz megtudja, hogy van egy fia, megváltozik a gondolkodása. Meg fogja érteni, miért hallgatott eddig, s miért hazudta azt, hogy Nicky a nénikéje gyereke.

Billie nem volt benne biztos, hogy helyesen cselekedett. Talán rosszul döntött, amikor őszinteség helyett a titkolózást választotta. De Aléxiosz is hibázott, és hamar belátja majd, miért nem bízott benne jobban a lány.

Az esküvőt a kikötő közeli kis templomban tartották, amelyet Aléxiosz apja építtetett. Az

épület belsejét illatos virágok és gyertyák díszítették, és az utolsó helyig megtelt. Billie szívverése felgyorsult, amikor énekszó mellett bevonult széksorok között, s megpillantotta Aléxioszt, aki az oltárnál várta. Elbűvölően vonzó volt, és tekintetét egyenesen a menyasszonyra irányította.

A szertartás elvarázsolta Billie-t. Szerelmes volt, tele derűlátással. Amikor Aléxiosz az ujjára húzta a vékony karikagyűrűt, a lány arca ragyogott. A férfi is boldogan nézett vissza rá, s meg volt győződve róla, hogy megütötte a főnyereményt: apjával ellentétben mindjárt elsőre az igazit vette feleségül. Futólag felidézte magában Kortéssza reggeli telefonhívását: a nő rimánkodott, hogy gondolja meg magát, de ő gyorsan lezárta a beszélgetést.

Amikor végül egymás mellett kiléptek a templomból, Billie a karjára tette a kezét. Megtörtént hát. Összeházasodtak. A férfi, akit mindennél jobban szeret, a férje lett. Minden oka megvan a boldogságra.

Aléxiosz odakint fölemelte, hogy a jelenlévők hangos tetszésnyilvánítása közepette megcsókolja. Billie elfojtotta aggodalmait, és egész lelkét, szerelmes asszonyi lelkét beleadta a csókba.

Meg fogja érteni őt. Meg kell értenie – őérte és a fiukért…

A történet folytatása a Romana 557. számában olvasható.

VÉGE